XVI. évfolyam 39. szám Ára: 1 forint 1960. szeptember 29

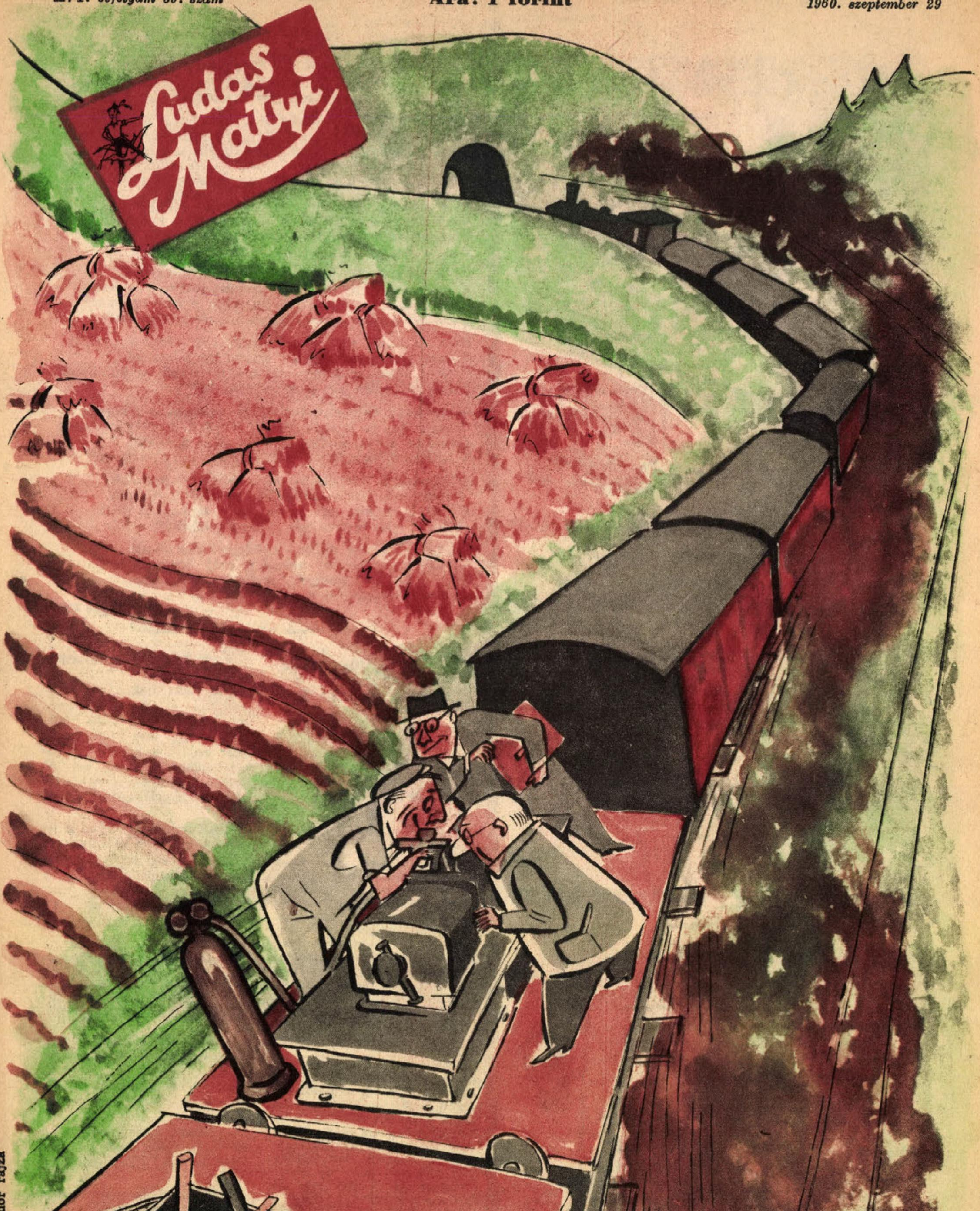
Ludas Matyi
erdelyi

Erdei Sándor rajza

— Siessen szakikám, mert most már igazán be kell hoznunk az export-lemaradást...

Lefoglalták az amerikai bankokat Kubában

Gerő Sándor rajza

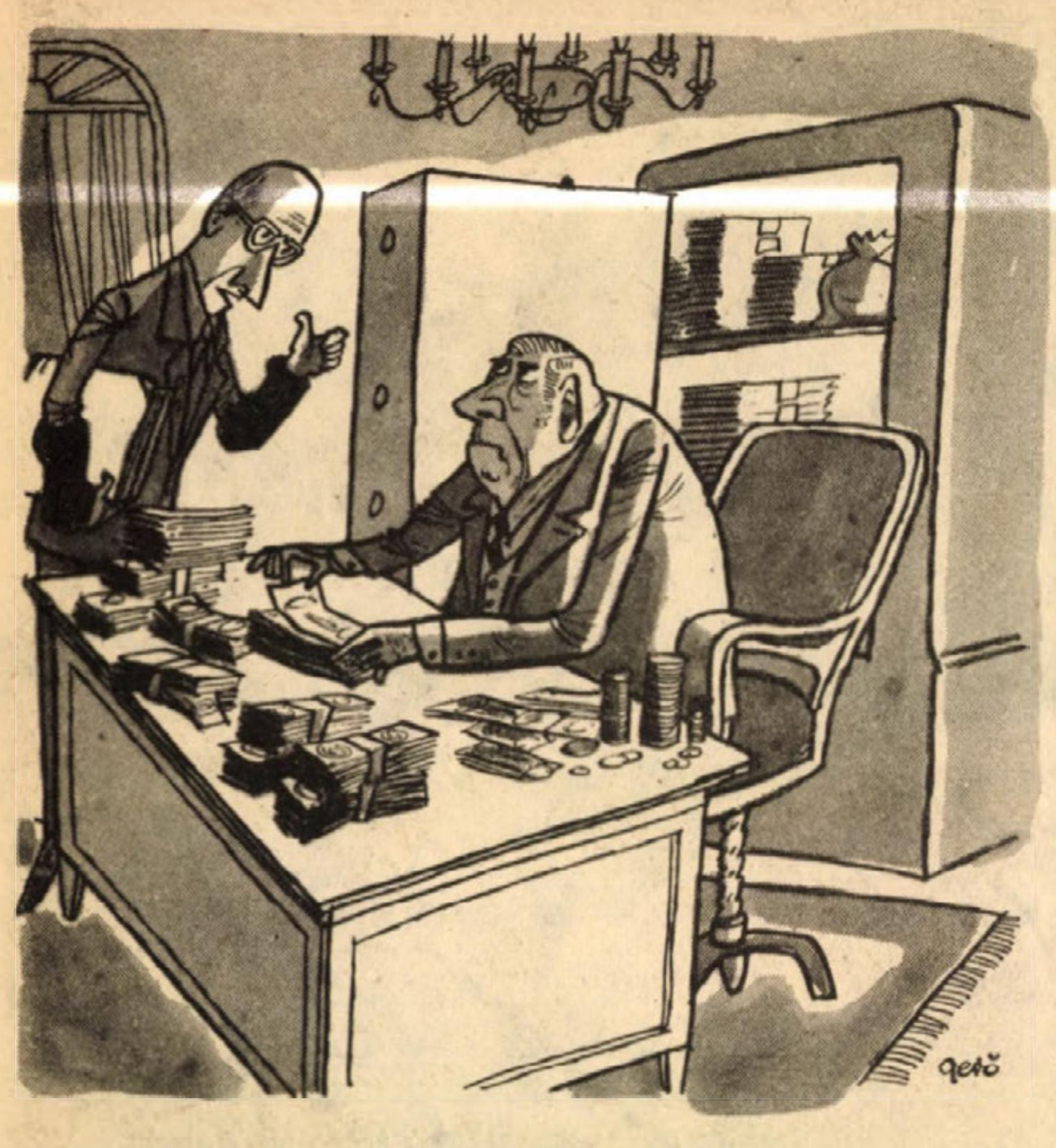

– Mi az, főnök úr, maga még számol? Hiszen odakint már lehúzták a rolót!

Az űrben

Toncz Tibor rajza

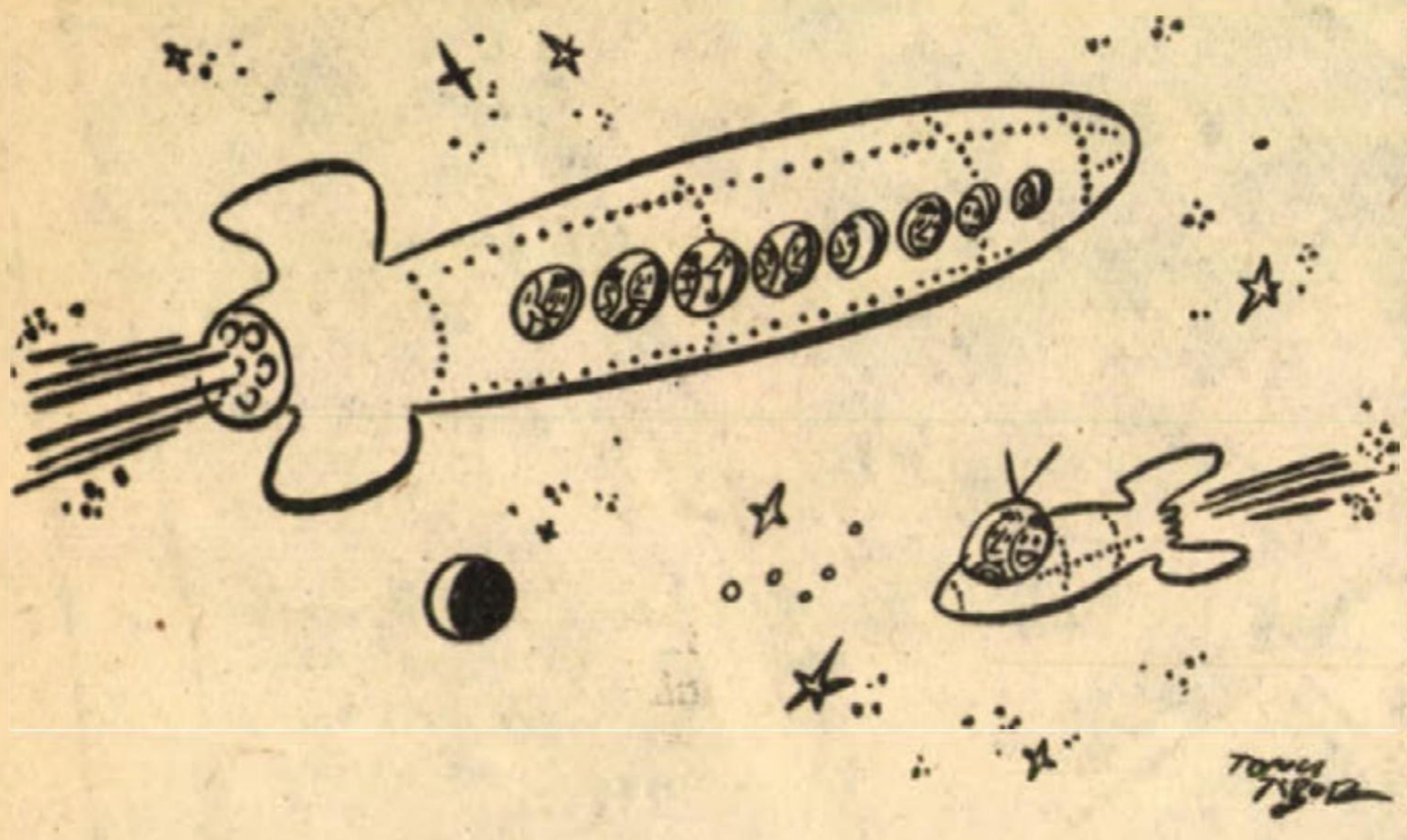

– Mondd, kérlek, miből van ezeknek a Kovácséknak saját rakétájuk?

Tanultak az olimpiától

Várnai György rajza

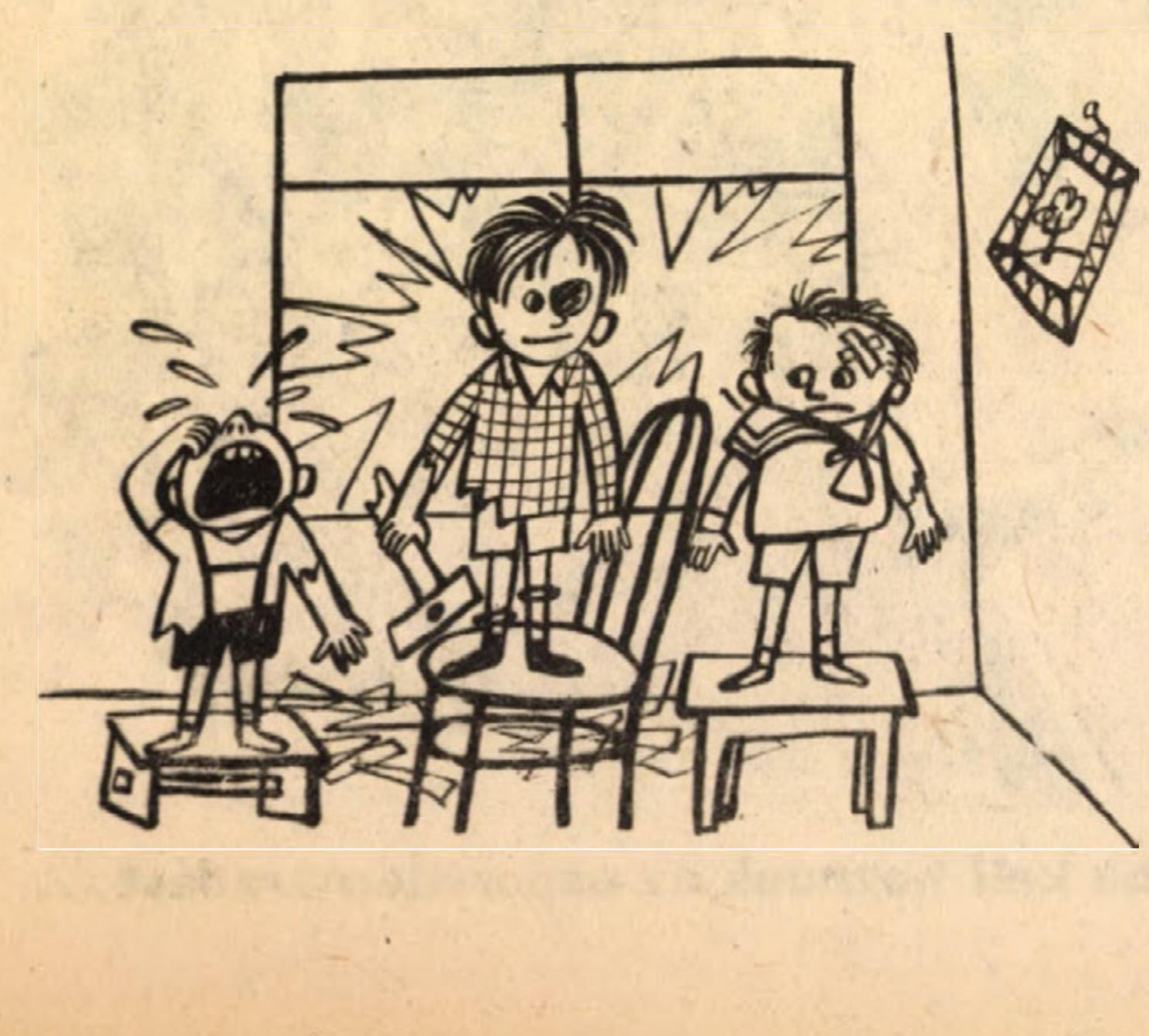

DAL A DIVATFRIZURÁRÓL

Szólt a nejem egy szép napon, szóba öltve a szavát:
„Ideje, hogy hajat nyírass, hajad veri a bokád.
S mert én olyan asszony vagyok, ki szereti az urát:
Csináltatok tenéked egy divatfrizurát!”

Kéz a kézben egy borbélyhoz elsiettünk így tehát,
S szólt a nőm: férjemnek kérek egy divatos frizurát.
„Legyen nyugodt” — mond a borbély, s elővett egy borotvát.
„Csinálok a férjének egy divatfrizurát!”

Ez a borbély évek óta fenhette rám a fogát,
Mert legott a borotvával szög-hajamba boronált
Megszabadította elöl hajamtól a koponyát.
S szólt a nőm: „már alakul a divatfrizurád!”

Ez a borbély istenbizony megelőzte a korát:
A hajamból kétoldalt egy brokátpaplant komponált!
Felszámított érte csekély harminc forint koronát,
S szólott a nőm: „nem túl szép a divatfrizurád!”

Kint az utcán úgy néztek, mint egy élettani csodát,
Három ismerősünk ebből kifolyólag kondoleált.
Szólt a nőm: „a sarkon áll egy férfi-fodrász-kombinát,
Ottan kijavíthatják a divatfrizurád!”

Bementünk és menten kezdték csinálni a frizurát,
„Tessék ezt csak reám bízni”, szólt a borbély akkurát,
Lenyeste a maradékot és rányomta a búrát:
S szólt a nőm: „Mind rútabb lesz a divatfrizurád!”

A harmadik borbély ismét a fejemen frizurált:
A maradék hajcsomókból kis pemzliket fusizált.
S szólt, a nejem, aki olyan, hogy szereti az urát:
„Elképesztőn randa már a divatfrizurád!”

Miután a nejem engem ekképpen dezavuált,
Szóltam: „köszönöm neked e szép borotva-frizurát!
Most parókáért megyek, és tisztelettel azután
Megemelem előtted a divatfrizurám!”

Somogyi Pál

Hátha valaki nem ismeri

A nagyotmondásáról híres három Szetlacsek fivér kivándorolt. Évek múlva találkoztak Bécsben és dicsekedve mesélték el karrierjüket. Az amerikai Szetlacsek így szólt:

— Sétálok a Fehér Ház előtt, egyszer csak megáll előttem Eisenhower elnök és kedves mosollyal így szólt: „Hello, Szetlacsek, maga erre jár és be sem néz hozzám? Azonnal jöjjön be löncsölni.”

Az angliai Szetlacsek túllicitálta:

— Az semmi! Epsomban jártam a lóversenyen. Két futam között hozzám lép Erzsébet királynő, ráüt a vállamra és szemrehányással mondja: „Nem szólt nekem, rossz ember, hogy kijön a versenyre, kihoztam volna a kocsimon. Nem baj, de visszafelé mellettem fog ülni.”

Mire az olaszországi fivér fölényesen legyint:

— Rómában a pápa sétakocsizásra hívott meg. Amint végigkocsiztunk a város utcain, itt is, ott is felhangzott a kíváncsi kérdés a tömegből: „Vajon ki lehet az az öreg pap Szetlacsek mellett?”

Két vicces ember

Már sokat írtak a vicces kalauzokról és a szellemeskedő utasokról, de most mégis ismertetünk egy megtörtént esetet, mert ezúttal a kalauz és utas együttműködéséről van szó. Az történt, hogy a vicces ember így szólt az autóbuszon a kalauzhoz:

– Kérek egy átszállásra is jogosító menetjegyet, amellyel egy órán belül más jelzésű autóbuszon folytathatom utamat – és átadott egy egyforintost, valamint három húszfillérest.

– Nincs tízfilléresem, mihelyt lesz, visszaadok – mondta a kalauz.

Három megálló után a vicces ember odaszólt egy utastársának:

– Kérem, nyomja meg a leszállásra kijelölt ajtó felett a megállást jelző elektromos gombot.

A kalauz ebben a pillanatban visszaadta a tízfillérest.

– Tessék az állami pénzverde által készített és az önnek visszajáró tíz fillér értékű törvényes ércpénz . . .

(p. l.)

KiNAi humor

A zsugori és a tanító

Egy gazdag ember elhatározta, hogy tanítót fogad a fia mellé. Mivel azonban nagyon pénzsóvár volt, olyan embert keresett, akit nem kellett élelmezni.

Azt mondta valaki a gazdag embernek:

– A szomszéd faluban lakik egy tanító. Annak egyáltalán nem kell ennivaló, csupán abból él, amit a déli szélből magába szív.

Ahogy ezt a zsugori meghallotta, roppant megörvendezett az ő szívében, már éppen rohanni akart, hogy meghívja a tanítót, amikor a felesége hirtelen visszatartotta.

– Nem, nem! – kiáltotta. – Ilyen ember nekünk nem felel meg! Gondold csak jól meg a dolgot, mivel fogod etetni, ha északi szél fúj?!

A tanító és a tanítvány

Egyszer a házitanító óra közben elaludt. Amikor felébredt, elszégyellte magát a tanítvány előtt és el akarta ámítani.

– Éppen most beszélgettem Csou herceggel – mondta.

Másnap a tanítvány aludt el a lecke alatt. A tanító rávert a pálcával és így kiáltott:

– Te miért alszol óra alatt?

– Én is elmentem, hogy találkozzam Csou herceggel.

– No és mi történt? – kíváncsiskodott a tanító. – Mondott neked valamit?

A tanítvány fel se nézett, úgy mondta:

– Csou herceg azt mondta, hogy tegnap nem is látta magát.

Az ital szerelmese

Egy ember, aki nagyon szerette az italt, nagy korsó borról álmodott. Finom borocska volt, gondolta magában, felforralja, úgy issza meg. Alig látott hozzá azonban a bor forralásához, hirtelen felébredt.

Szesztestvérünk roppant elszomorodott és dühében ordítozni kezdett:

– Hová tettem azt a buta fejemet?! Kellett nekem felmelegíteni a bort? Nem tudtam volna meginni hidegen?

A lusta

Egy lusta haladt az úton és nem fordított figyelmet a gödrökre. Egyszercsak megbotlott és elesett. Felkelt, még gyorsabban nekiiramodott és újra elesett.

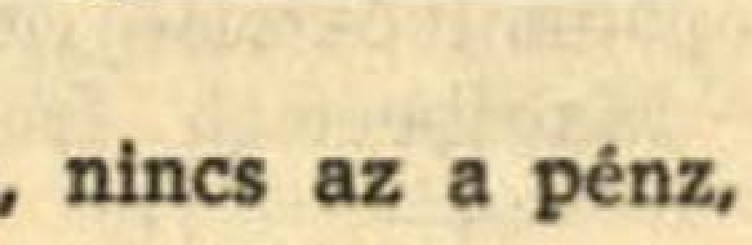

Földön fektében haragosan dörmögött:

– Ha tudtam volna, hogy megint elesem, nincs az a pénz, amiért felkeltem volna.

A kívánság

Egy ember találkozott a varázslóval, aki neki valamikor a barátja volt. A varázsló elhatározta, hogy megsegíti szegény barátját. Az ujjával rámutatott a földön heverő téglára és az nyomban arannyá változott. A varázsló odaadta a barátjának, de az nem elégedett meg vele. Erre a varázsló az ujjával egy óriási kő-oroszlánra mutatott, amely arannyá változott és azt a barátjának ajándékozta. De ennek még ez is kevés volt.

A varázsló csodálkozva kérdezte:

– Mit akarsz hát tulajdonképpen?

– A mutatóujjadat.

A gyarmatosítók arca

(Rajz a Krokodilból)

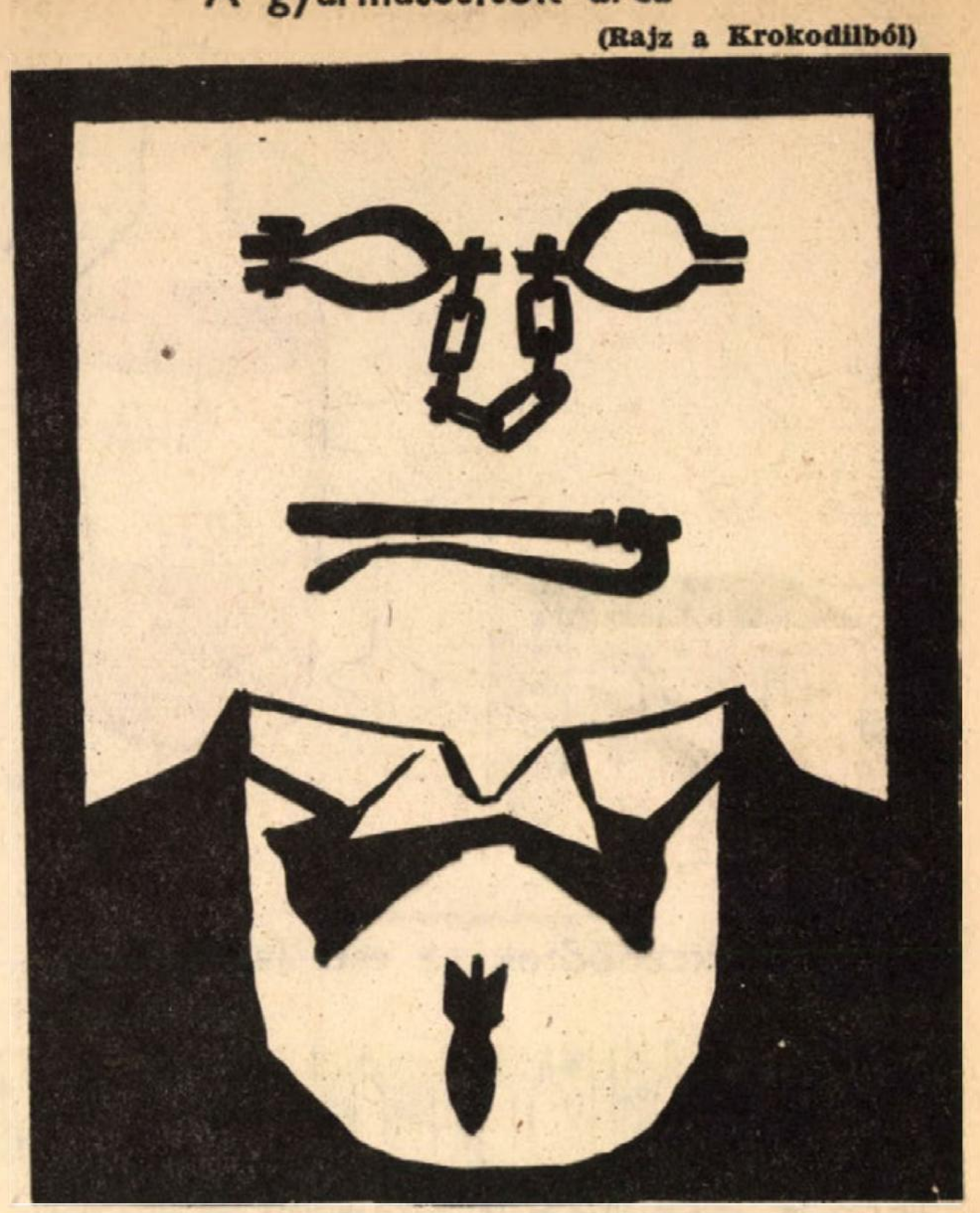

Városi gyerek falun

Szegő Gizi rajza

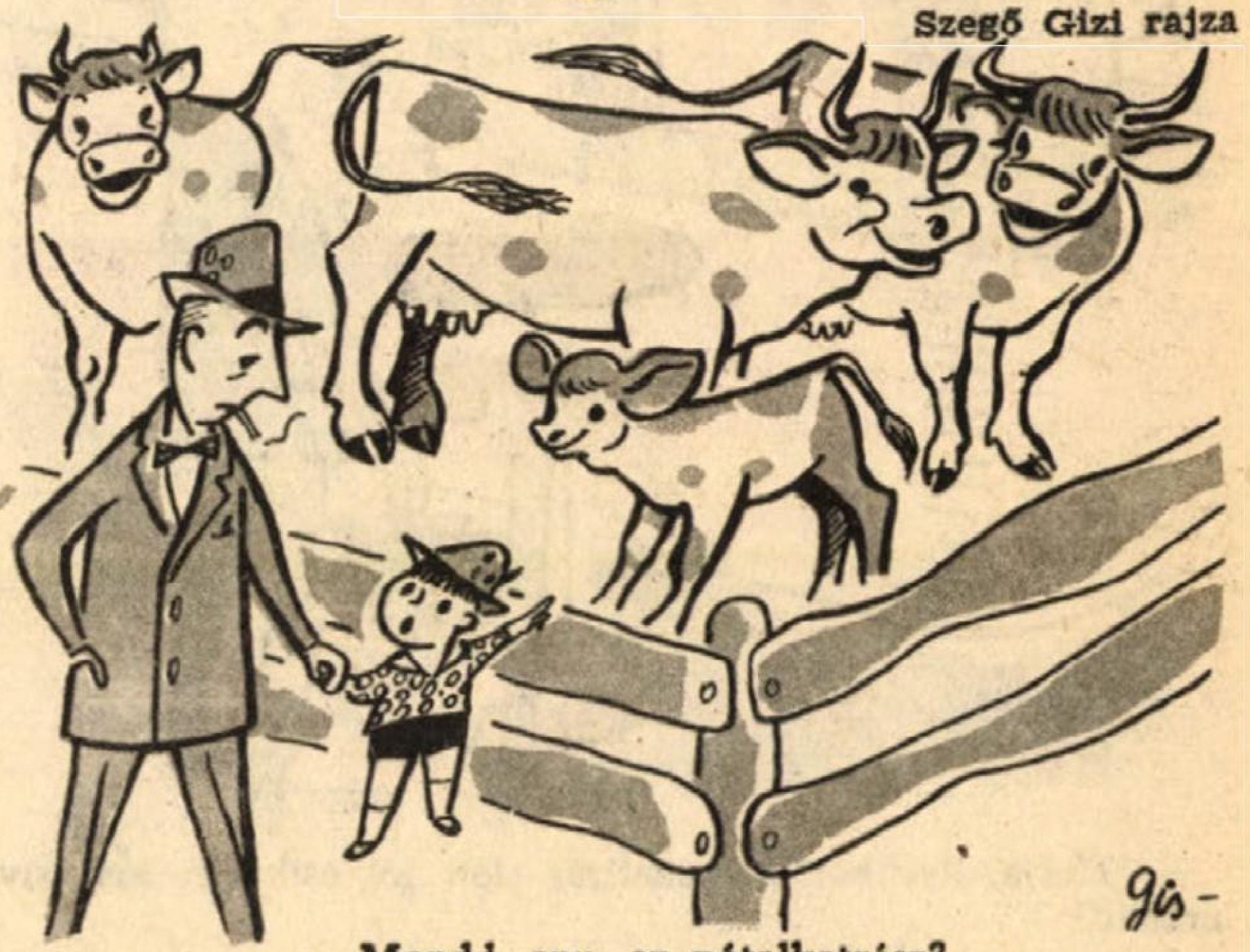

– Mondd, apu, ez pótalkatrész?

Zeneszerző

Schwott Lajos rajza

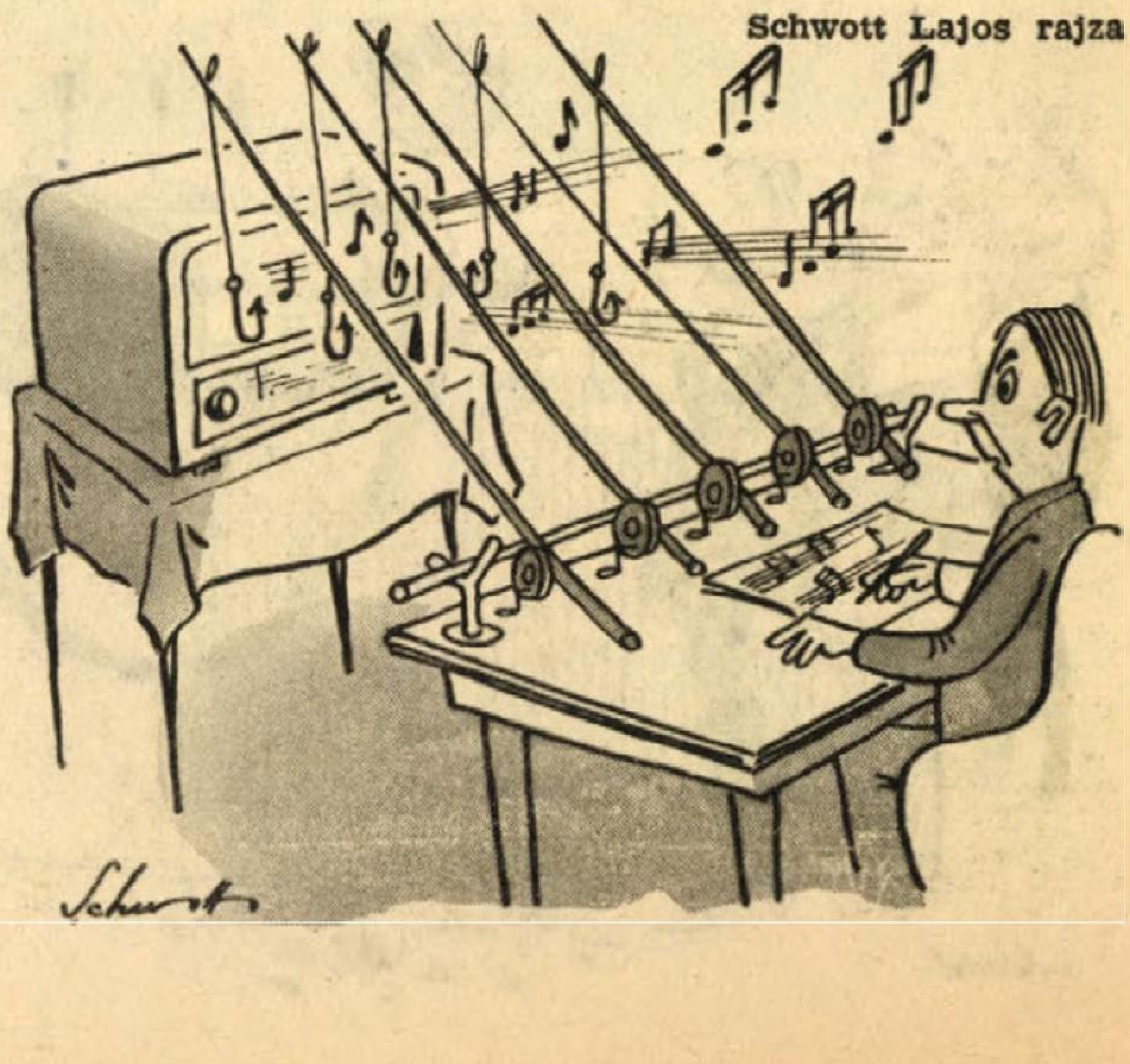

Párharc

Vasvári Anna rajza

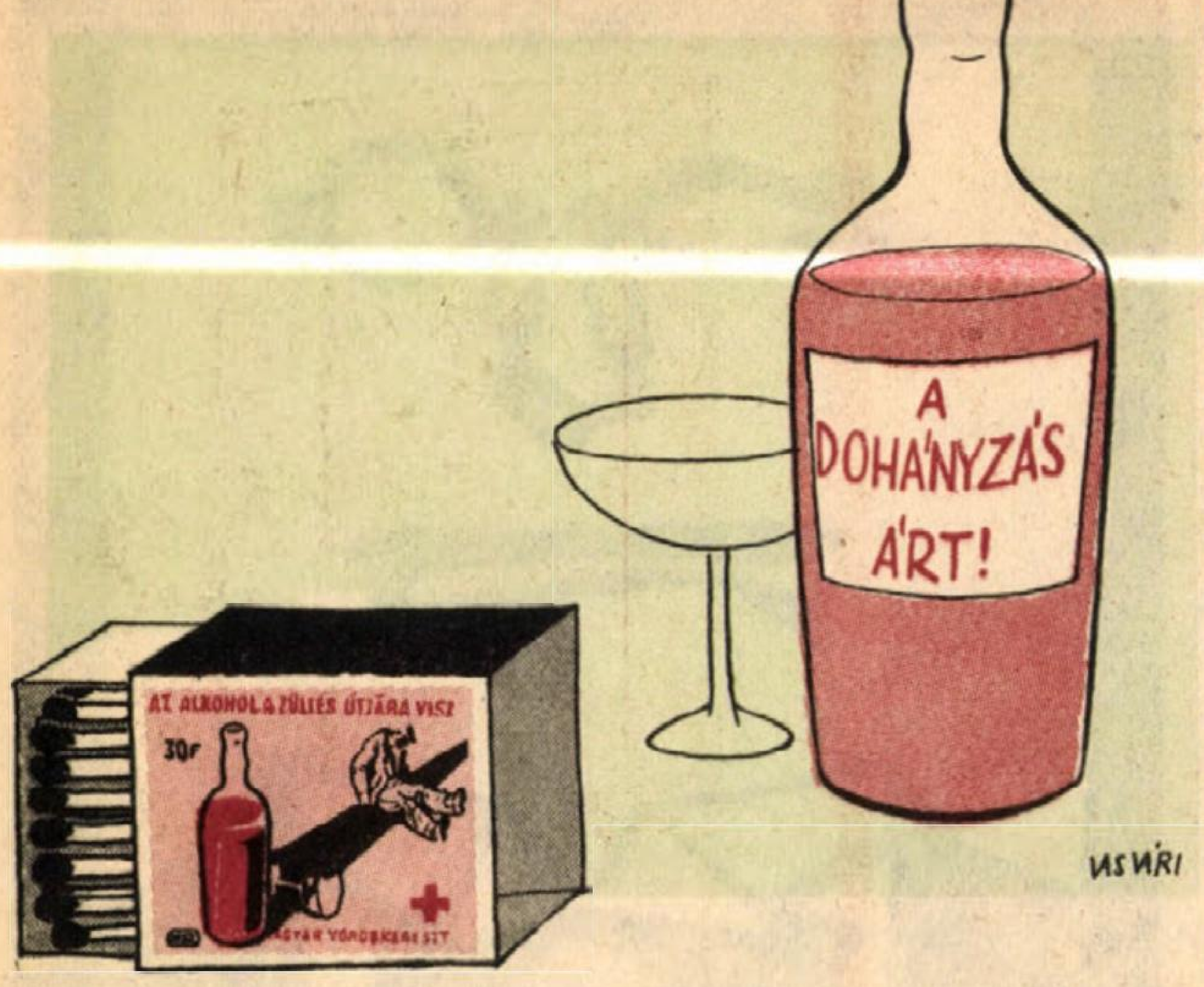

Megkezdődtek az esti iskolák

Szegő Gizi rajza

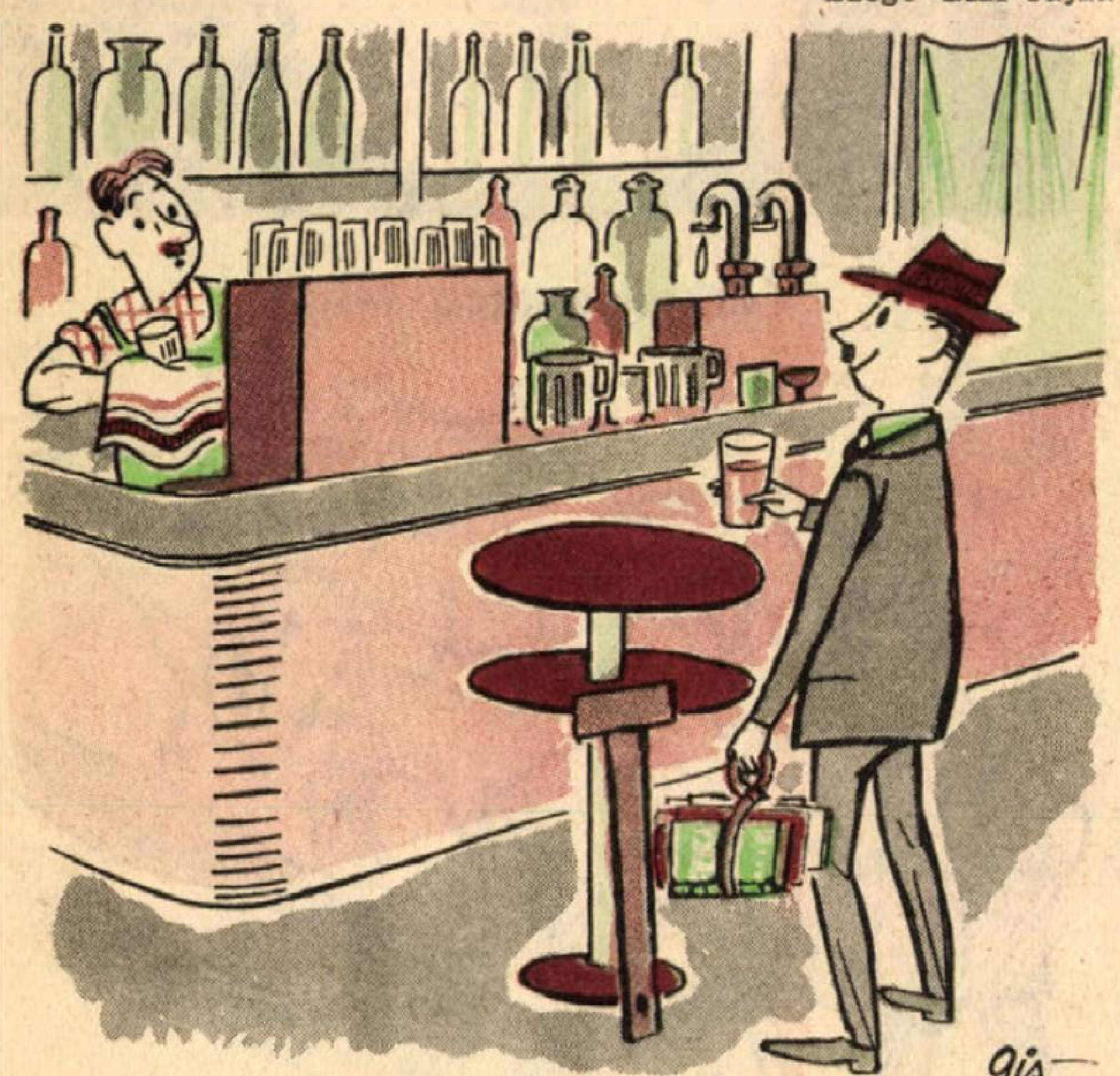

– Tudja, ilyenkor dolgozatírás előtt jól esik egy kis szíverősítő!

Javaslatunk csúcsforgalmi időkre

Mészáros András rajza

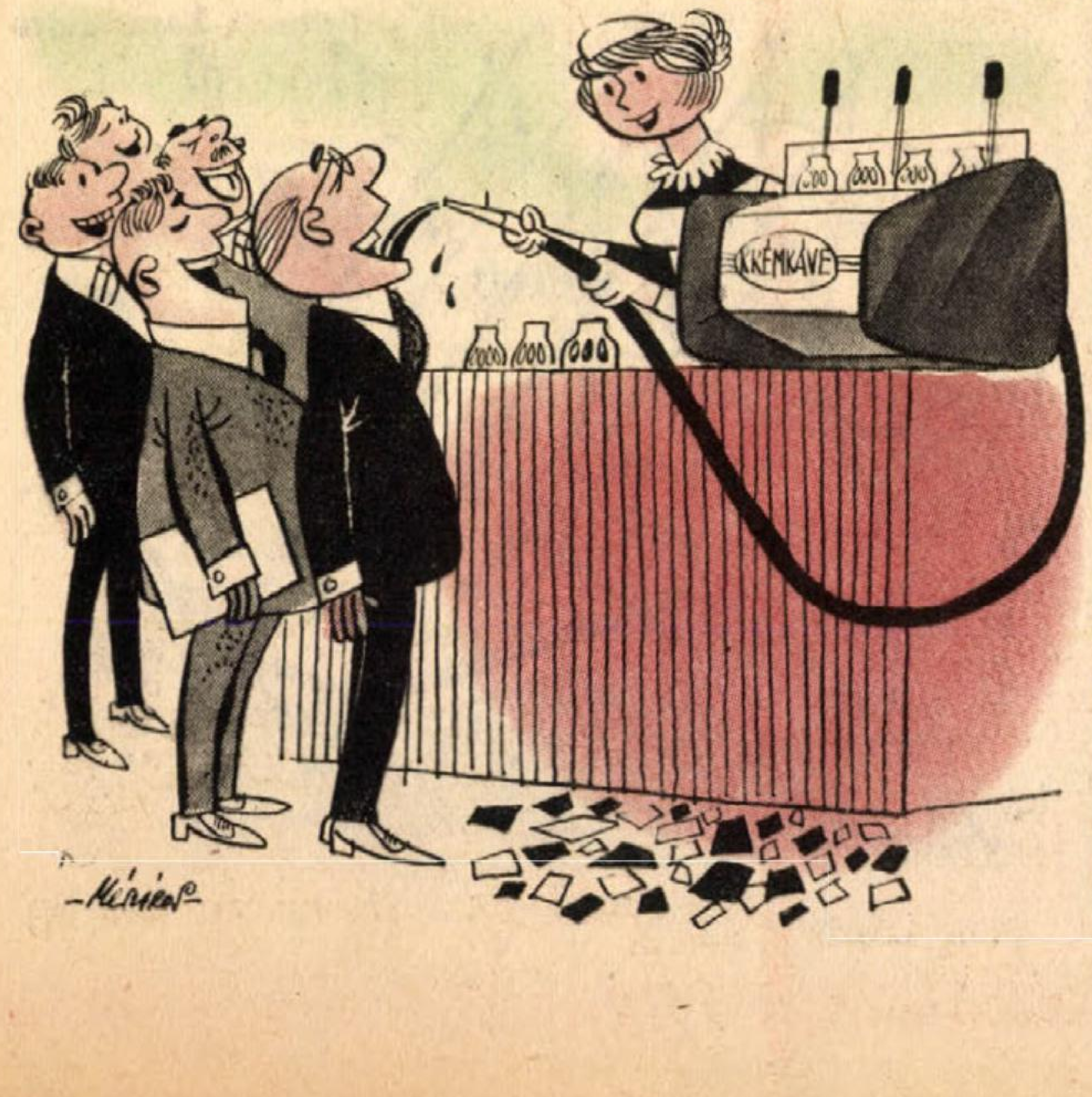

Ezt olvastuk

Makacs óratulajdonos

A Népszabadság kubai tudósítója írja, elhagyva Portugália partjait: „Órámat nem igazítom vissza: változatlanul a lisszaboni időt mutatja, mely azonos a budapestivel.” Kétségtelenül előfordulhat, hogy Lisszabonban és Budapesten két óra egyforma időt mutat, ebben az esetben azonban vagy a lisszaboni óra siet egy órát, vagy a budapesti késik egyet... Ugyanis Budapest és Lisszabon között greenwichi idő szerint egy óra eltérés van.

Komámasszony, hol a hiány?

A Népszava megdicséri a televízió Rómába delegált tudósítóit, s megállapítja róluk, hogy munkájuk napról napra javult és „Ezzel bebizonyították, hogy nem annyira bennük, mint rutinhiányukban volt a hiány”. Először is bennük semmiképpen sem lehetett hiány, mert teljes egészükben, hiánytalanul jelentek meg Rómában. Másodszor pedig, ha a rutinhiányukban lett volna hiány, akkor rutinosak lettek volna már az első percekben is.

Alkotmányjogi reform — visszamenőleg

A Film–Színház–Muzsika „Filmgyári egyveleg” című rovata a Noszty fiú esetéről készülő filmből a főispán-választást tartja említésre méltónak. Valóban egyedülálló filmjelenet lesz a főispán-választás, minthogy a főispánokat a múltban minden választás nélkül a kormány nevezte ki, s a vármegye legfeljebb beiktathatta a tiszteletre méltó közjogi férfiút.

Csoda Sümegen

A napilapok érdekes tudósításokat közöltek a Veszprém megyei Sümegen felfedezett képzőművészeti ritkaságokról, a Maulbertsch freskókról. A Középdunántúli Napló még tovább megy az érdekességek terén, s megemlíti, hogy „Egy párizsi írónő azért maradt egy éjjel Sümegen, hogy nappali fényben gyönyörködjék a freskókban.” A francia hölgynek fogalma sem lehetett a magyarországi napszakokról, (ha nappali fényben akart gyönyörködni a sümegi éjszakában.

Élettani csoda

A gyomai Viharsarok Halászati TSZ-ből jelenti a Megyei Újság: „Süllő-ikrákat Szarvasról is vásároltak, de saját maguk is előállítottak négymillió darabot, amit szintén a természetes vizek pótlására használnak fel!” Négymillió halikrát előállítani emberi erővel a haltenyésztés diadala! Milyen kár, hogy csak vizet pótolnak velük!

Külpolitikai szakácskönyv

A Magyar Nemzet külpolitikai rovatában olvastuk: „Aki e tény felett szemet huny, Európa szívében, a gyűlölet veszélyes kovászát gyúrja, amelyből idővel rendkívül veszélyes kalandok származhatnak.”

Ezen a héten ennek a mondatnak adtuk az I. szépségdíjat.

Micsoda két nap!

Az Élet és Tudomány egyik olvasójának válaszolva, ezeket írja: „Az 1755. november 7-i borzalmas lisszaboni katasztrófa alkalmával...”, majd néhány sorral lejjebb így ír: „1755. november 9-én, egy héttel a rengés után...”

A valóságban eltelt két nap a cikkíró szerint bizonyára egyheti szörnyűséggel is felért.

Dr. Argus

Nyílt pályán

Toncz Tibor rajza

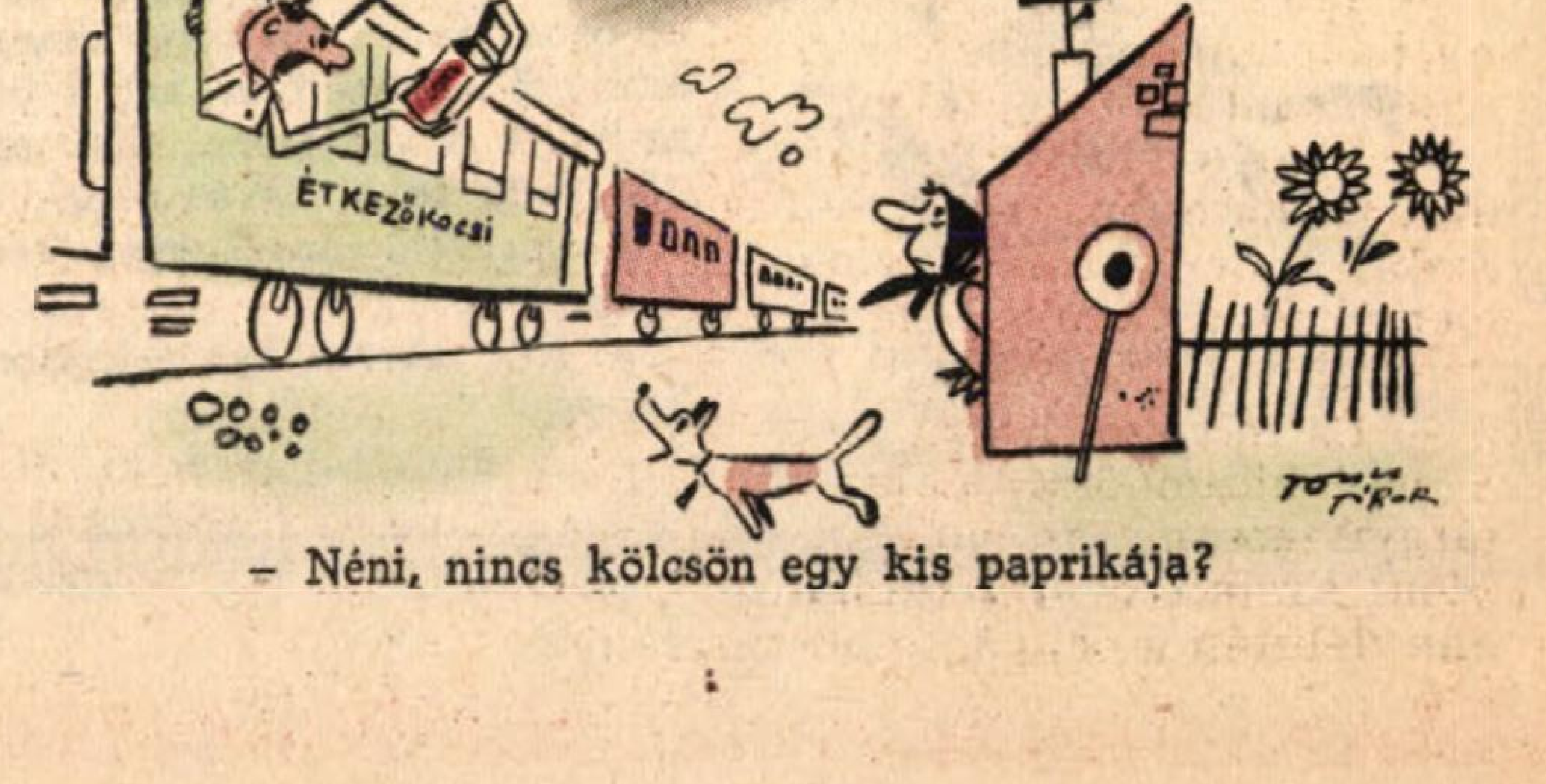

– Néni, nincs kölcsön egy kis paprikája?

Nem mindenkinek adnak szállást New Yorkban

Kaján Tibor rajza

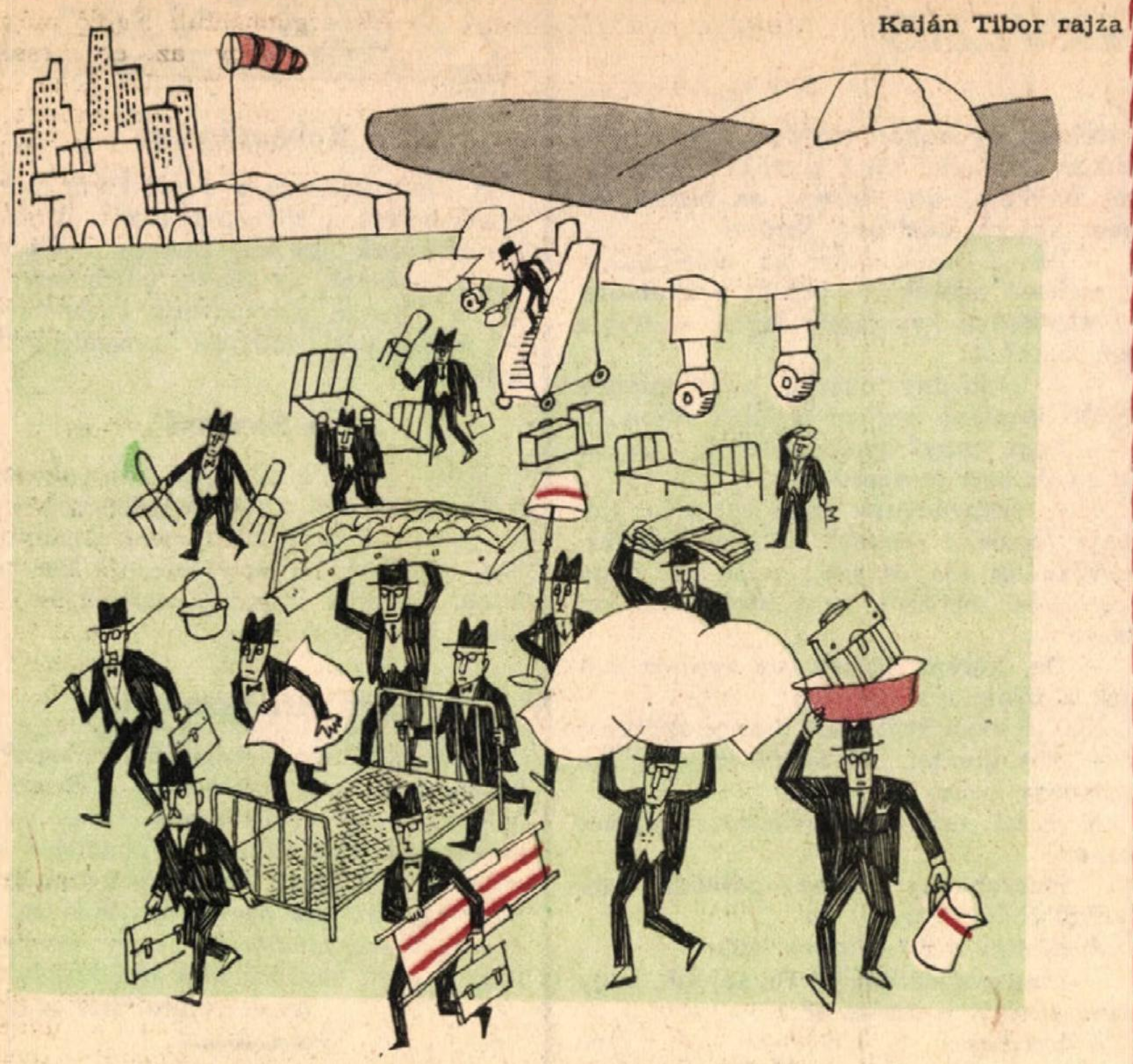

Egy előrelátó ENSZ-küldöttség, amely nem ért egyet Eisenhower politikájával

Ketten beszélnek...

— Szóval nem bánta meg, hogy elment a Zeneakadémiára?

— Egyáltalán nem. A szpíkerparádé kitűnően sikerült. Nagyszerű gondolat volt ilymódon még közelebb hozni a rádió bemondóit a nagyközönséghez.

— Marczinkay Dorottya is fellépett?

— Hogyne.

— Mit olvasott fel?

— Közleményeket. Ahogyan az a nő a közleményeket felolvassa, az kolosszális. A lottóhúzás nyereményjegyzékét megújráztatták.

— Szerintem Vereczkey Árpád lelkesebben olvas fel. Nem gondolja?

— Meglehet. De Vereczkey a nagybetűket túlságosan megnyomja. És a torokhangjai egy kissé rekedtek. A kettős mássalhangzókat azonban nagyon értelmesen mondja.

— Ő mivel szerepelt?

— A Borsod megyei málnatermés elosztását ismertette. Ráadásnak egy kis időjárásjelentést olvasott fel.

— Sikere volt?

— Igen. De még nagyobb lett volna, ha a tengerszintre átszámított légnyomásnál nem fog falsot.

— Légnyomásban Papovszky Judith verhetetlen. Amikor Papovszky Judith mondja a légnyomást, mindig elérzékenyülök, úgy belemarkol a szívembe. Nagy művésznő.

— És mit szól hozzá, hogy mondja a napi középhőmérsékletet? Milyen tárgyilagosan, szabatosan, meggyőzően! Amikor azt mondta, hogy „szerdán délután a napi középhőmérséklet 17 fok volt, a sok évi átlagnál 2 fokkal kevesebb", a közönség minduntalan beletapsolt. Nagyon tehetséges.

— Külföldi híreket senki sem olvasott fel?

— Dehogynem.

— Persze, Krónhuber Tivadarné, ugye?

— Világos. A műsor éppen azért volt jó, mert mindenki a legjobb produkciójával szerepelt. Krónhuberné az angol alsóház tegnapi ülését ismertette. Van az ő hangjában egy kis finom gúny, most is pompásan érvényesült. Kevermesy Attila mély baritonja remekül hatott az ügetőeredményekben, bár a galopp neki jobban fekszik. No és el ne felejtsem az est fénypontját!

— Mi volt az?

— Dorozsmay Anikó pontos időjelzést adott.

— Ez volt a sláger?

— Várjon. Hogy a nagyközönség a bemondóknak ne csak a hangját és az arcát ismerje, hanem az alakját is, Dorozsmay Anikó fürdőtrikóban jelent meg a pódiumon.

— Nagyon okos! És? Milyen az alakja?

— Egy kissé molett, de vonzó. Hanem amikor bemondta, hogy „következik huszonkét óra" és ötöt fütyült hozzá, a közönség percekig éljenezte.

— Legközelebb én is meghallgatom a rádióban.

— Ott nem. Ilyen termettel isteni vétek a rádiónál lenni. Már áthelyezték a televízióhoz.

Tabi László

Kooperáció

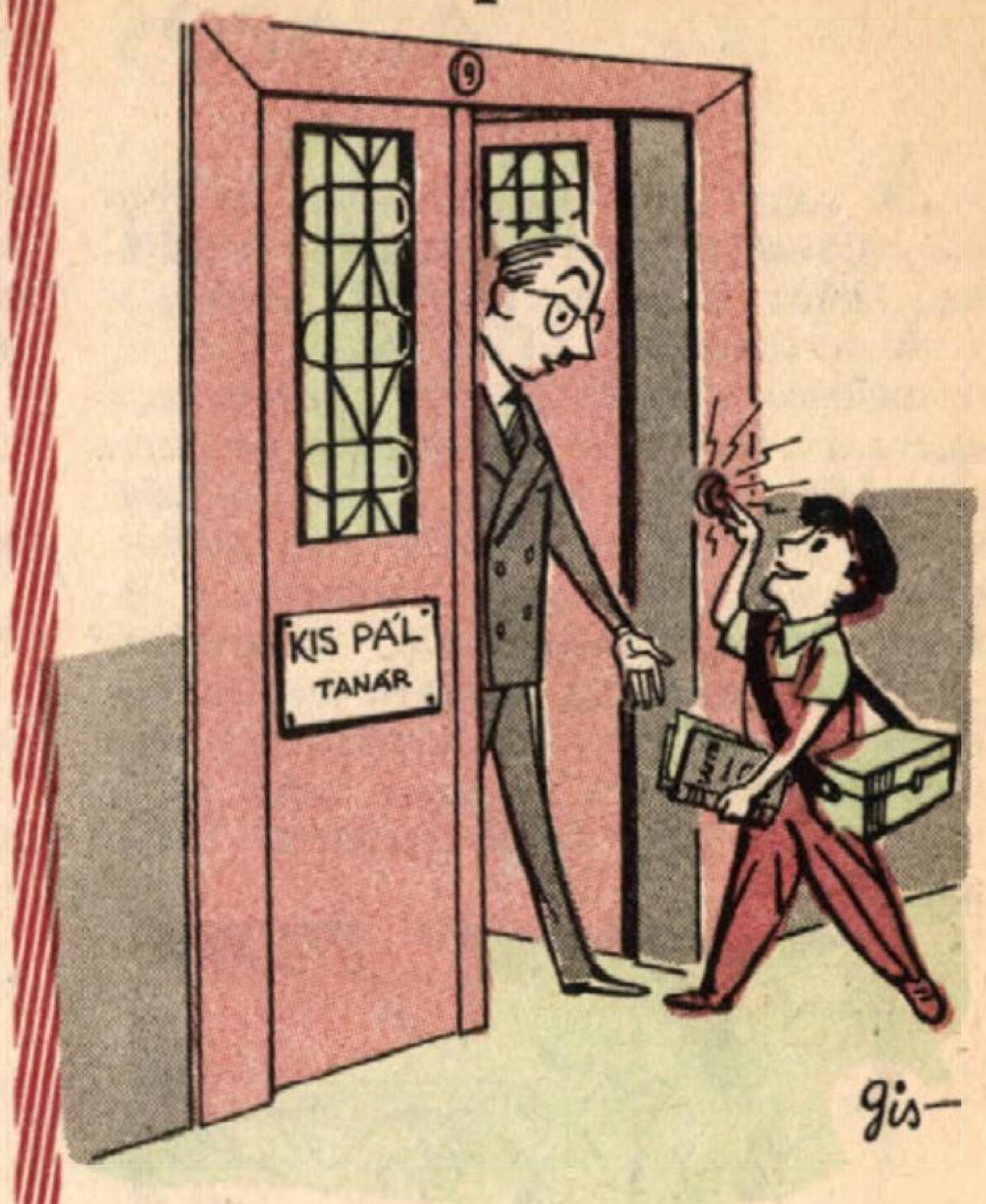

– Ha a tanár úr megcsinálja a latin leckémet, közben megjavítom a vízcsapját.

Kölcsönös bizalom

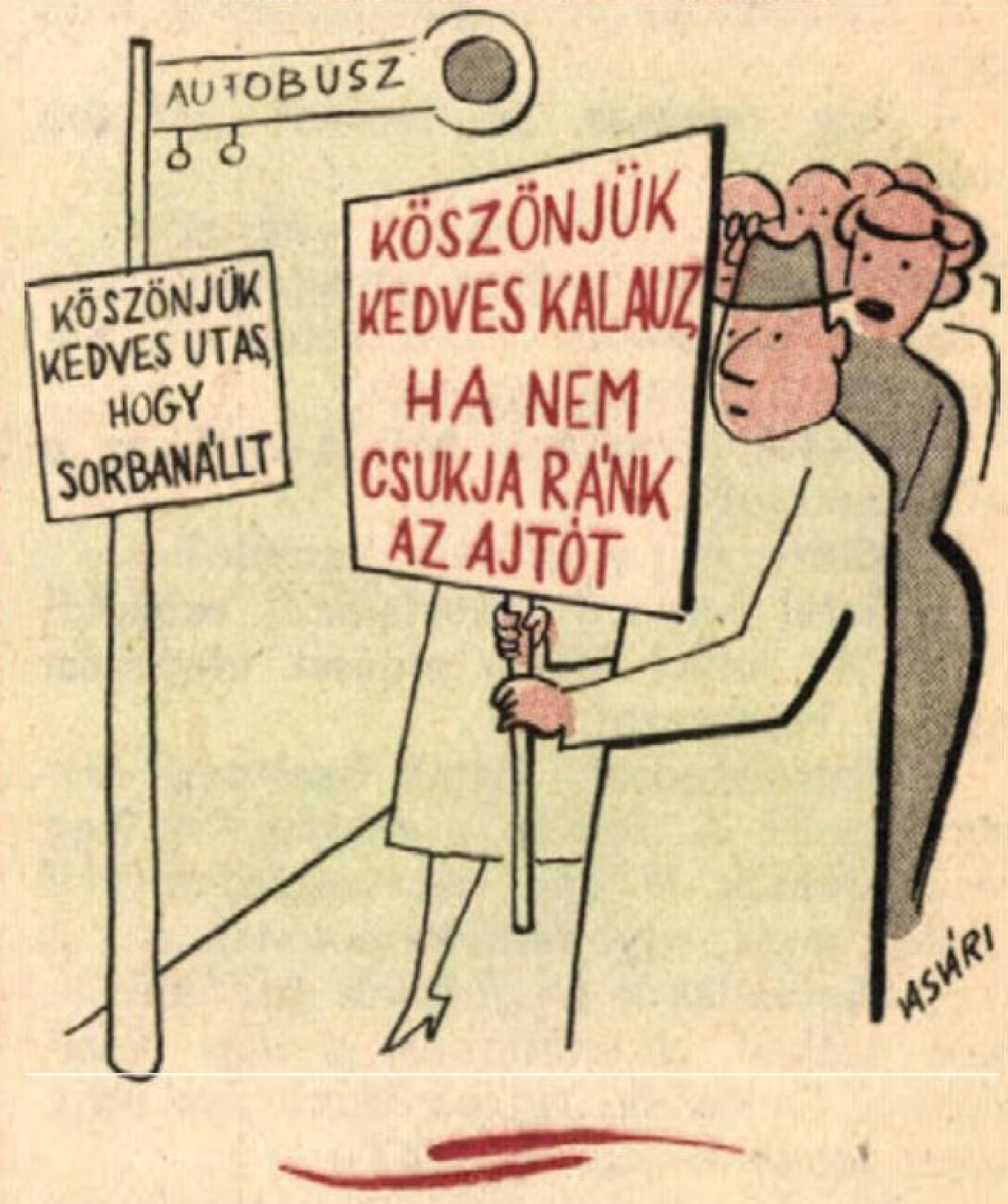
AUTOBUSZ
KÖSZÖNJÜK KEDVES UTAS HOGY SORBANÁLLT
KÖSZÖNJÜK KEDVES KALAUZ HA NEM CSUKJA RÁNK AZ AJTÓT
VASÁRI

Borús hangulat

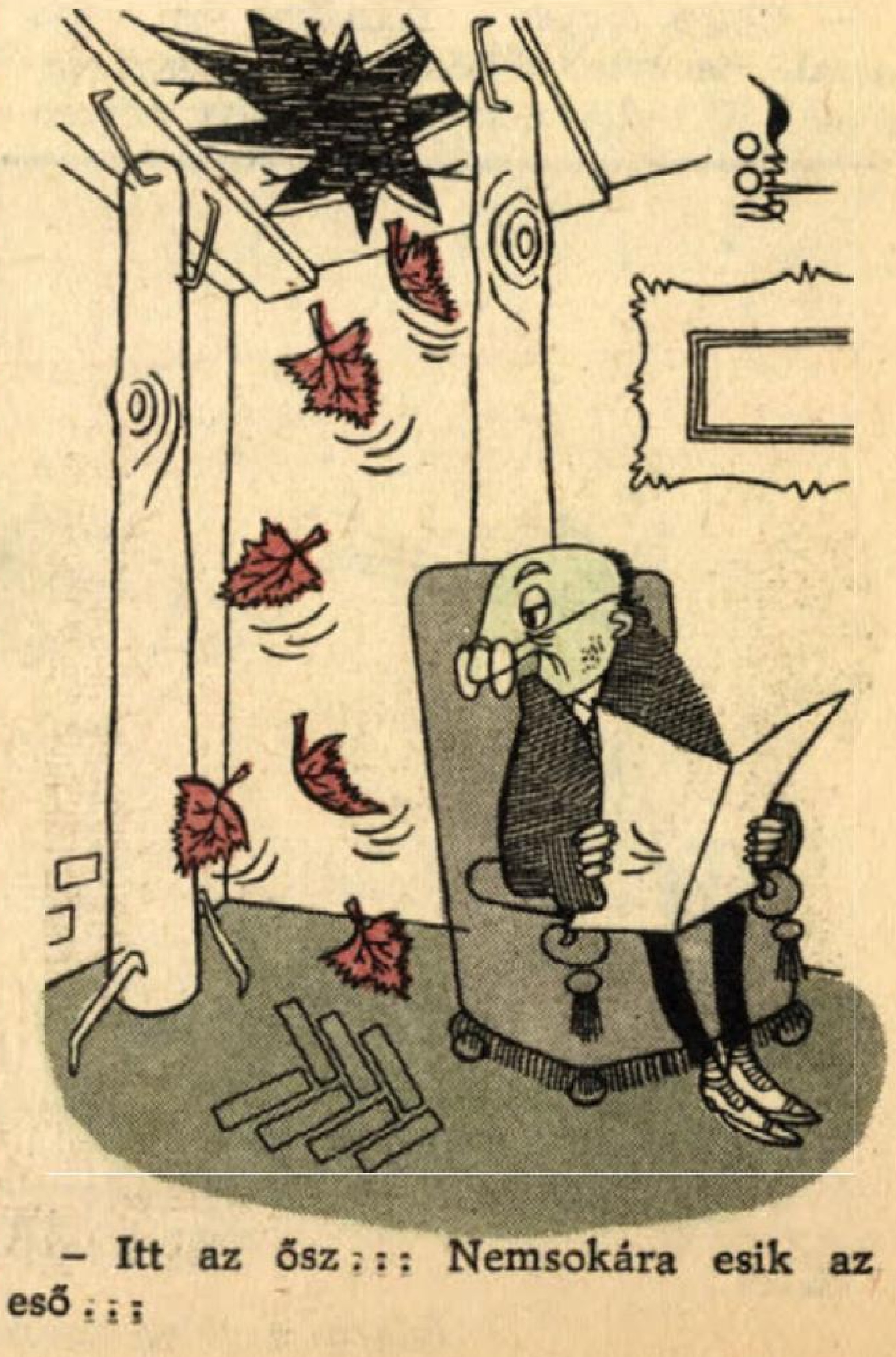

– Itt az ősz ::: Nemsokára esik az eső :::

ALAPOS TERVEZÉS

A nagy tervező megebédelt, és fogpiszkálóval szájában visszatért szobájába. Leült; folytatta délelőtti munkáját: a kiskunbarázdai „Kolumbusz Tojása" termelőszövetkezet részére kellett egy csirkeólat terveznie. Tulajdonképpen már elkészült vele, de mielőtt elvinné a helyszínre, hogy a kivitelezők megkezdhessék a munkálatokat – mégegyszer átnézni kívánta számításait. Beosztottja, egy fiatal mérnök a szemben levő íróasztalnál áhítattal figyelte homlokának ráncait. Észrevette, és kegyesen intett neki:

– Jöjjön ide, fiatal barátom. Látja, mi ez?

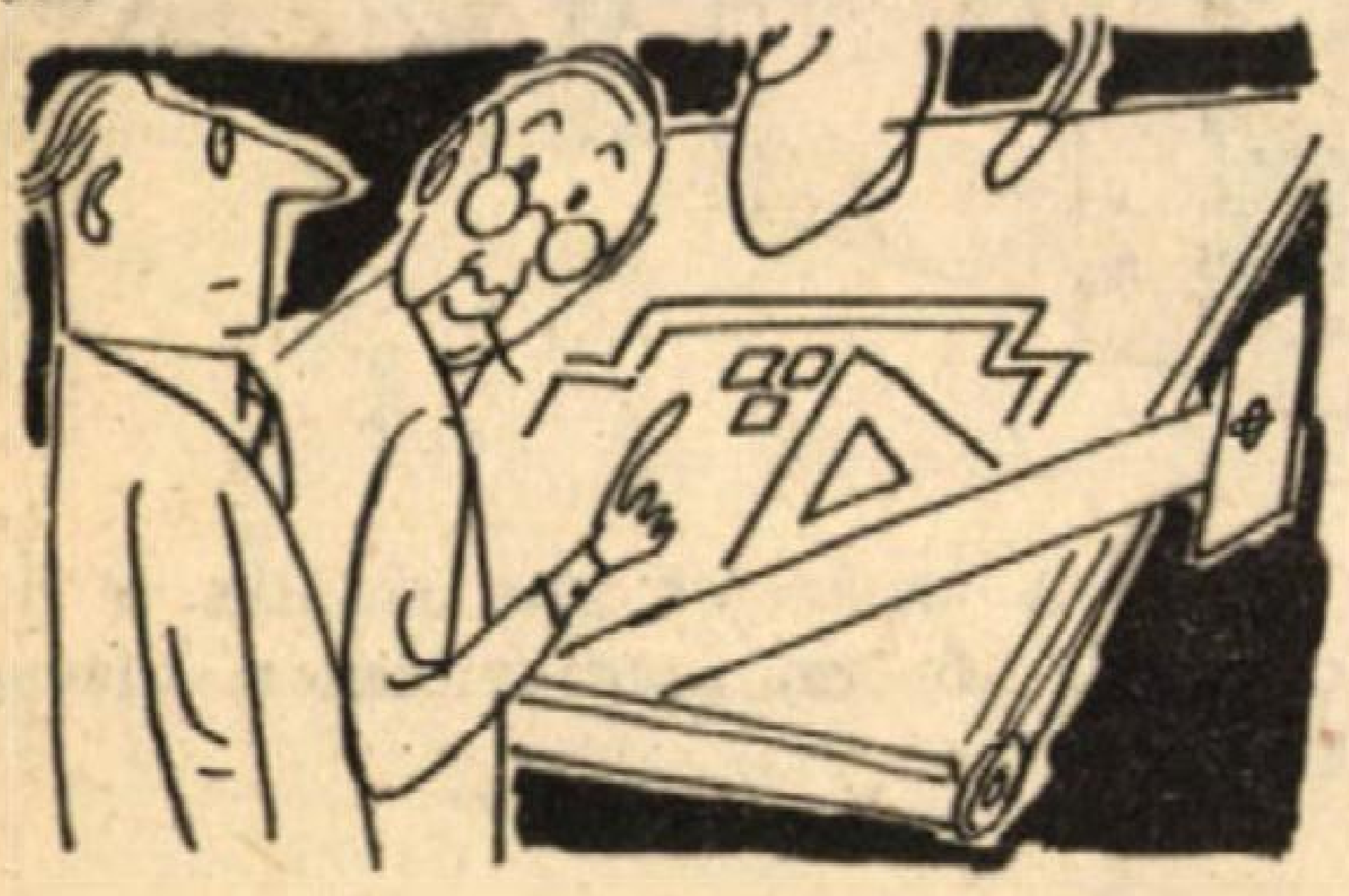

A fiatalember, boldogan rohant a háta mögé:

– Egy tervrajz. A mester legújabb műve? . . .

– Úgy van. Ez itt az alapozás terve . . . Tizenhét méter mélyen mozgatjuk meg a talajt, kavicsolás, majd betonozás következik – ezután egy réteg . . .

– Tessék mondani, hol is épül ez a felhőkarcoló?

– Miért volna ez felhőkarcoló?

A fiatal tervező bátortalanul rebegte:

– Hát mivel ilyen gigászi alapozást tetszett betervezni . . .

– Biztonságosat, fiatal barátom, biztonságosat! – felelte a mester. – Egy baromfiólnak is épp oly szilárdan kell állnia, mint egy felhőkarcolónak . . . A kiskunbarázdaiak megbíznak bennünk – nem szabad elherdálnunk a nép bizalmát . . . Ceruzánk, rajzpapírunk van elég, miért lennénk kicsinyesek?

– No de mégis . . . Ez a négyméteres gránitréteg . . . Nem túlzás egy tyúkólnál? . .

– Ejnye, ejnye . . . Tisztában van maga azzal, mennyire fejlődik a mezőgazdaságunk? Ki tudja, néhány év múlva milyen hatalmas tyúkokat tenyésztünk? És ha akkor süllyedni kezd alattuk? Nem, fiatal barátom, ami biztos, az biztos, én nem akarok börtönbe kerülni . . .

– Ez . . . ezek itten az oldalfalakra vonatkozó adatok? – bökött a tanítvány hitetlenkedve egy másik lapra. – Nyolc sor tégla? . . .

– A szabvány előírja, hogy minden épület legalább egy sor téglából álljon . . .

– Igen, annyi legalább kell . . . De ön itt nyolc sort tervezett be...

– A szabványunk csak azt írja elő, hogy *legalább* mennyi anyagot kell beterveznünk ide és ide . . . De az, hogy *legföljebb* mennyit, az a statikusra van bízva . . .

– De, kérem szépen, ez esetben minek a nyolc sor tégla?

Elnéző mosollyal felelt a nagy statikus:

– Mit gondol, mi tartja majd a huszonnégy beton gerendát?

A fiatal tanítvány hüledezve fejéhez kapott:

– Huszonnégy beton gerenda egy tyúkól födémjében?

A mester most szigorú lett:

– Maga csodálkozik? Fogadjunk, hogy nem gondolt a lavinára!

– Lavinára?

– Igen. Ha éppen oldalba kapná a lavina, a fagerendák mit sem érnének . . . Mit gondol, nagy a felelősség!

A fiatalember félénken szabadkozott:

– Az Alföldön meglehetősen minimális a lavina-veszély . . .

– Kezdőkre jellemző felületesség! És ha *mégis* rázúdul egy lavina, pusztuljanak a tyúkok, igaz? Maga nem szereti az állatokat, szégyellje magát!

E szavakkal a nagy tervező aktatáskájába tette az iratokat, lement az autójához, beült és elhajtatott Kiskunbarázdára.

Ott már fölvonult az építő vállalat.

Éppen a homokot rakták le egy teherautóról. Az egyik segédmunkás lapátjának széle csorba volt; belőle cérnavékony csíkban mintegy öt dekányi homok az árokba csurgott.

– Micsoda anyagpazarlás! . . . – csóválta fejét a tervező. – Eljárást kéne indítani ellenük . . .

Dunai Ferenc

kész vicc

Rohamléptek

A Lipót körút és a Teréz körút sarkán összekötötték a villamossíneket. A nagykörúti kocsik így már egészen a Vígszínházig járhatnak, az óbudai villamosok pedig a Nyugati pályaudvarig közlekednek. A közlekedési technika rohamléptekkel halad.

A Nyugati

Ismét írnak a Nyugati pályaudvarnak a Teréz körútról való kihelyezéséről. Utána jártunk a dolognak és megállapítottuk, hogy a pályaudvar kihelyezésének híre még korai. Egyelőre marad a régi helyén. Talán a jövő évtizedben.

Nem lesz taxaméter

Külföldön már taxamérők vannak a konflisokon és a fiakkereken. Hivatalos hely most úgy nyilatkozott, hogy egyes bérkocsisok tetszésétől függ, akarnak-e kocsijukra órát, vagy sem. Tekintettel arra, hogy egyikük sem nagyon hajlandó az újdonság meghonosítására, nem kétséges, hogy a pesti kocsikon nem lesz taxaméter.

(Pesti Napló, 1900 január)

Kirívó eset

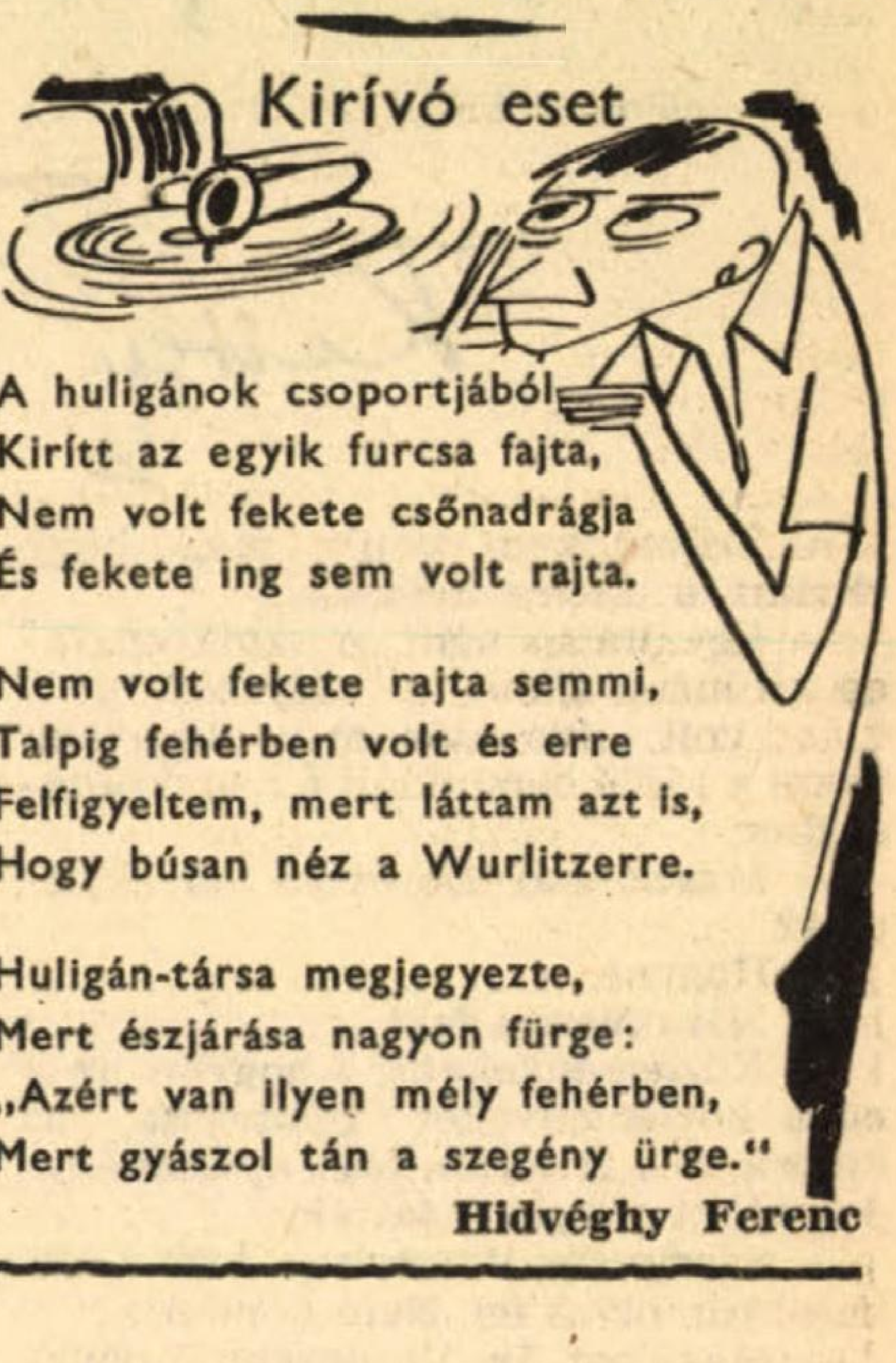

A huligánok csoportjából
Kirítt az egyik furcsa fajta,
Nem volt fekete csőnadrágja
És fekete ing sem volt rajta.

Nem volt fekete rajta semmi,
Talpig fehérben volt és erre
Felfigyeltem, mert láttam azt is,
Hogy búsan néz a Wurlitzerre.

Huligán-társa megjegyezte,
Mert észjárása nagyon fürge:
„Azért van ilyen mély fehérben,
Mert gyászol tán a szegény ürge."

Hidvéghy Ferenc

Természettudományos nevelés

Kaján Tibor rajza

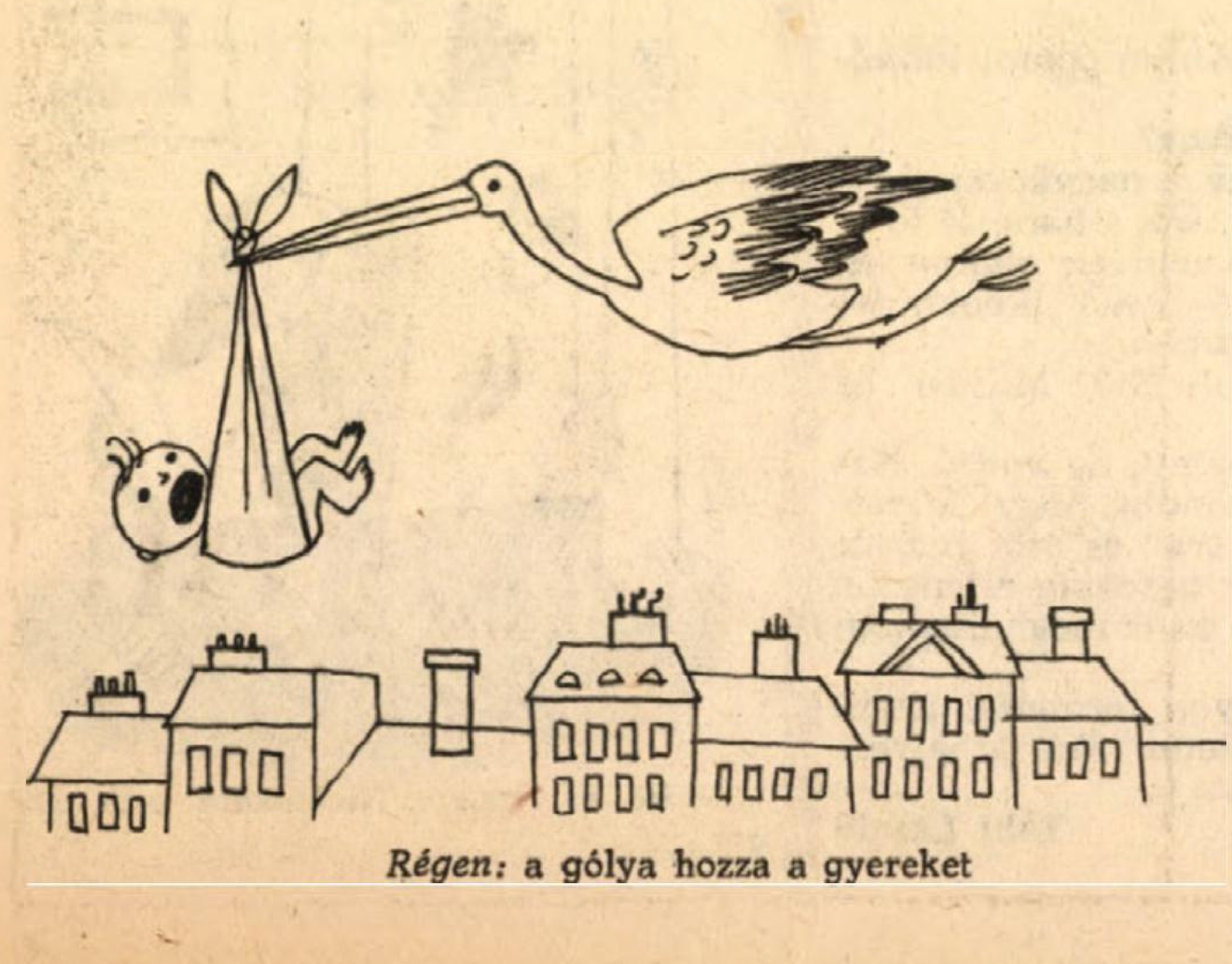

Régen: a gólya hozza a gyereket

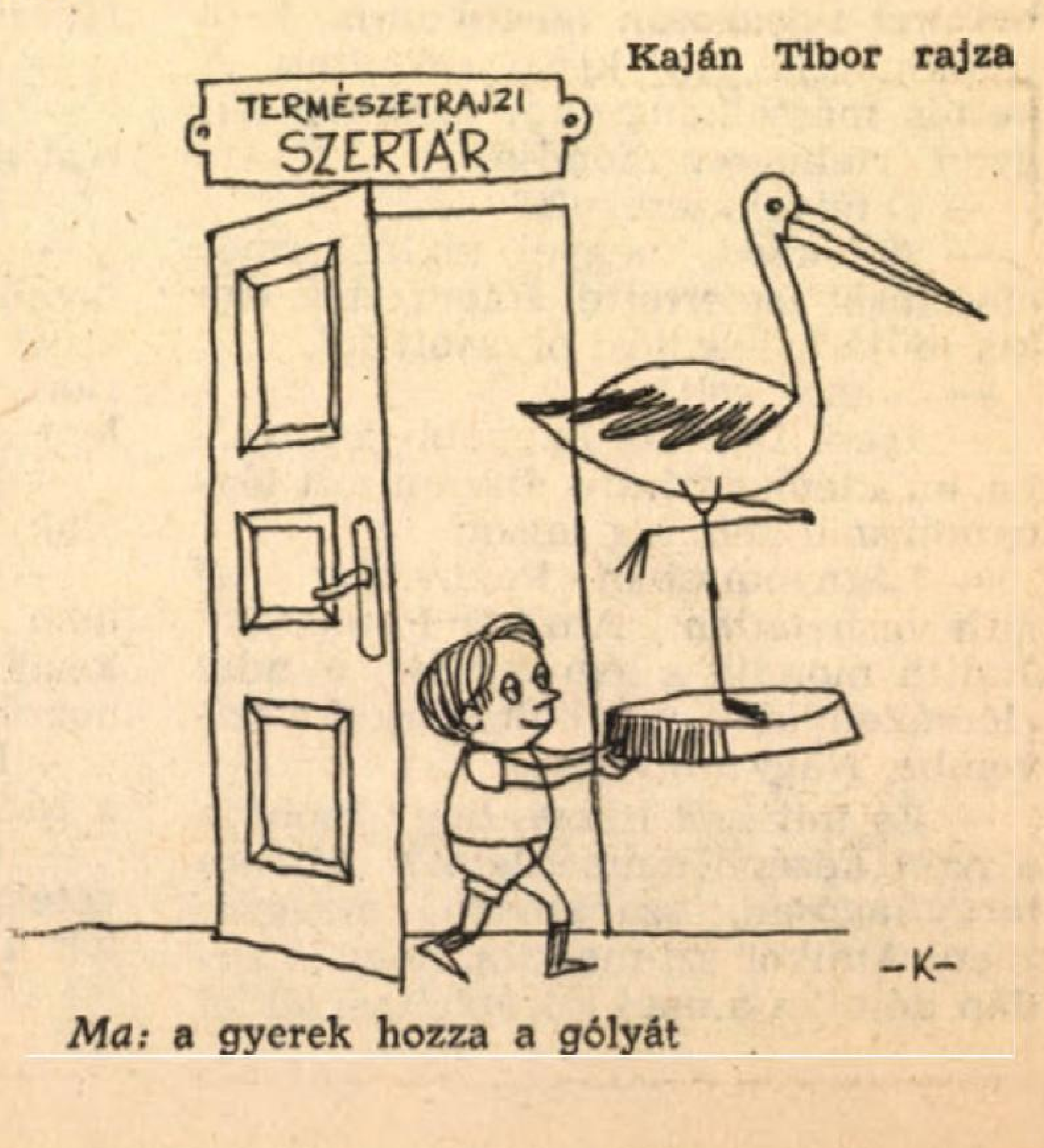

Ma: a gyerek hozza a gólyát

Nem tudom, mi van velem...

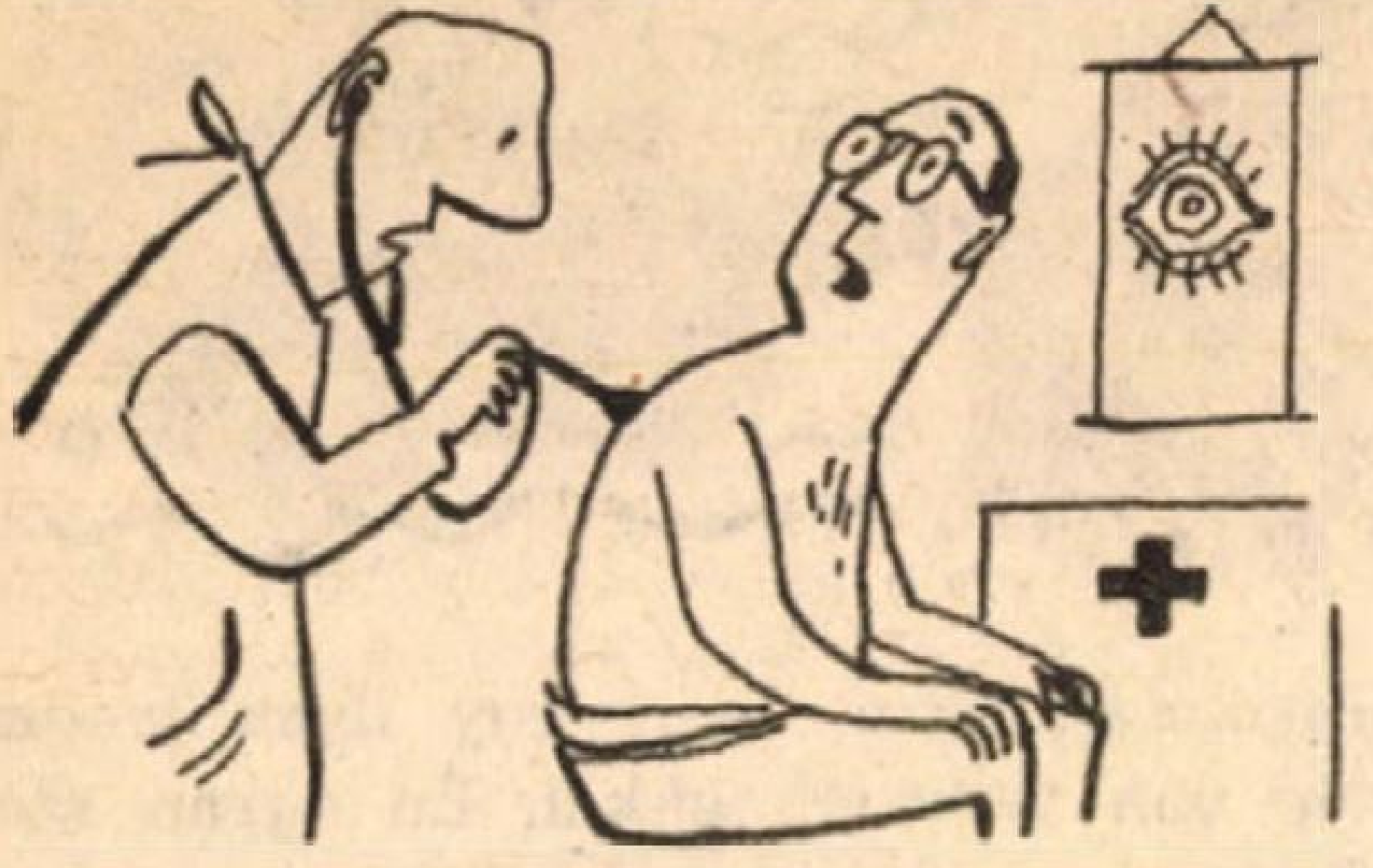

Nem tudom, mi van velem, doktor úr...

Segítsen rajtam!

Néhány nappal ezelőtt moziban voltam. Új magyar filmet játszottak. Jó félórát álltam sorba jegyért. Mellettem egy szikár nő idegeskedett. Háromszögletű álla volt és a kezét tördelte. A pénztárosnő hosszú, fehér, csontos ujjaira is emlékszem. A hatórás előadásra váltottam jegyet. A bal tizenhetes sorban ültem, a nyolcas széken. Az előttem ülő nénike öt darab perecet vett magának. Mindenre emlékszem.

Aztán sötét lett, elkezdődött a híradó, híradó után jött a nagyfilm. Nem, nem volt előzetes, kisfilm se volt. A nagyfilm másfél óra hosszat tartott: többször nevettem, még többször mérgelődtem. Egyszer fölkiáltottam: „Jó kis marhaság!” Aztán azt is mondtam: „Jaj de rémes!” A szék recsegett alattam, és a szomszédnőmnek levendula illata volt és az előttem ülő nénike szünet nélkül ropogtatta a pereceket.

Mindenre emlékszem. Mintha ma lett volna.

Aztán, amikor véget ért a film és kifelé jöttünk a moziból, arra gondoltam: másnap megbeszélem ezt az új magyar filmet a barátaimmal, kicsit elvitatkozunk, de alig léptem ki a moziból, már nem emlékeztem semmire.

Doktor úr, segítsen rajtam!

Hat órakor mentem be a moziba, nyolckor jöttem ki és nyolc óra öt perckor már nem emlékeztem arra, hogy mit láttam, pedig tíz forintba került a jegy és sorba kellett állni érte.

Akkor beültem egy eszpresszóba, kávét ittam és rágyújtottam egy cigarettára. Reméltem, hogy eszembe fog jutni a film és megpróbáltam koncentrálni, de hiába, semmi se jutott az eszembe. Tökéletesen elfelejtettem a filmet, doktor úr, mintha nem is lettem volna moziban, pedig bizonyára volt ebben a filmben probléma, sőt problémák; meg vagyok győződve, hogy volt benne katharzis, jellemfejlődés, lélekrajz; valószínűleg bonyodalom is volt benne, amelyet kibogoztak, miután előbb gondosan összegubancolták; meg mernék esküdni rá, hogy tanulságot is talált a néző a filmben, de hogy mi lehetett az, arra már az istennek se emlékszem. Kiment a fejemből. Mihelyt kitettem a lábam a moziból, máris elfelejtettem az új magyar filmet.

Tudom, hogy bennem van a hiba, tudom, hogy filmjeink nagyszerűek, klasszikusak — mégse emlékszem arra, hogy mit láttam, mire mondtam azt, hogy jó kis marhaság, meg azt, hogy jaj de rémes.

Hol is hagytam abba? Ja igen! Mozi után beültem az eszpresszóba: össze akartam szedni gondolataimat. Emlékezni akartam a filmre, amelybe annyi munkát és pénzt fektettek bele, de nem ment. Eszembe jutott az Emberi sors, a Szállnak a darvak, a Szerelmem Hirosima és a Letört bimbók Lilian Gish-el — csak arra az új magyar filmre nem emlékeztem, amelyet akkor, félórával előbb láttam.

Doktor úr, segítsen rajtam! Anyám neve Lipták Emília Mária Aranka. Anyám anyjának neve Verpeléti Ilona Matild Erzsébet. A mohácsi vész ezerötszázhuszonhatban volt. Kilencszer hét, hatvanhárom. Minden vízbe mártott test, a súlyából annyit veszt, amennyi az általa kiszorított víz súlya... Tetszik látni, mindenre emlékszem...

A doktor úr nem látta a filmet? Látta? Tegnap? Nagyszerű! Segítsen nekem, doktor úr: miről is szólt?... Csak néhány szót... Igen, az a jó kis marhaság, hehehe... Igen, az az izé, amelyben az a hogyishívják volt... Hehehe...

Micsoda? Tegnap látott egy új magyar filmet és már nem emlékszik rá? Na, ide se jövök többet! A viszontlátásra!

Mikes György

Kubai jósnőnél

Erdei Sándor rajza

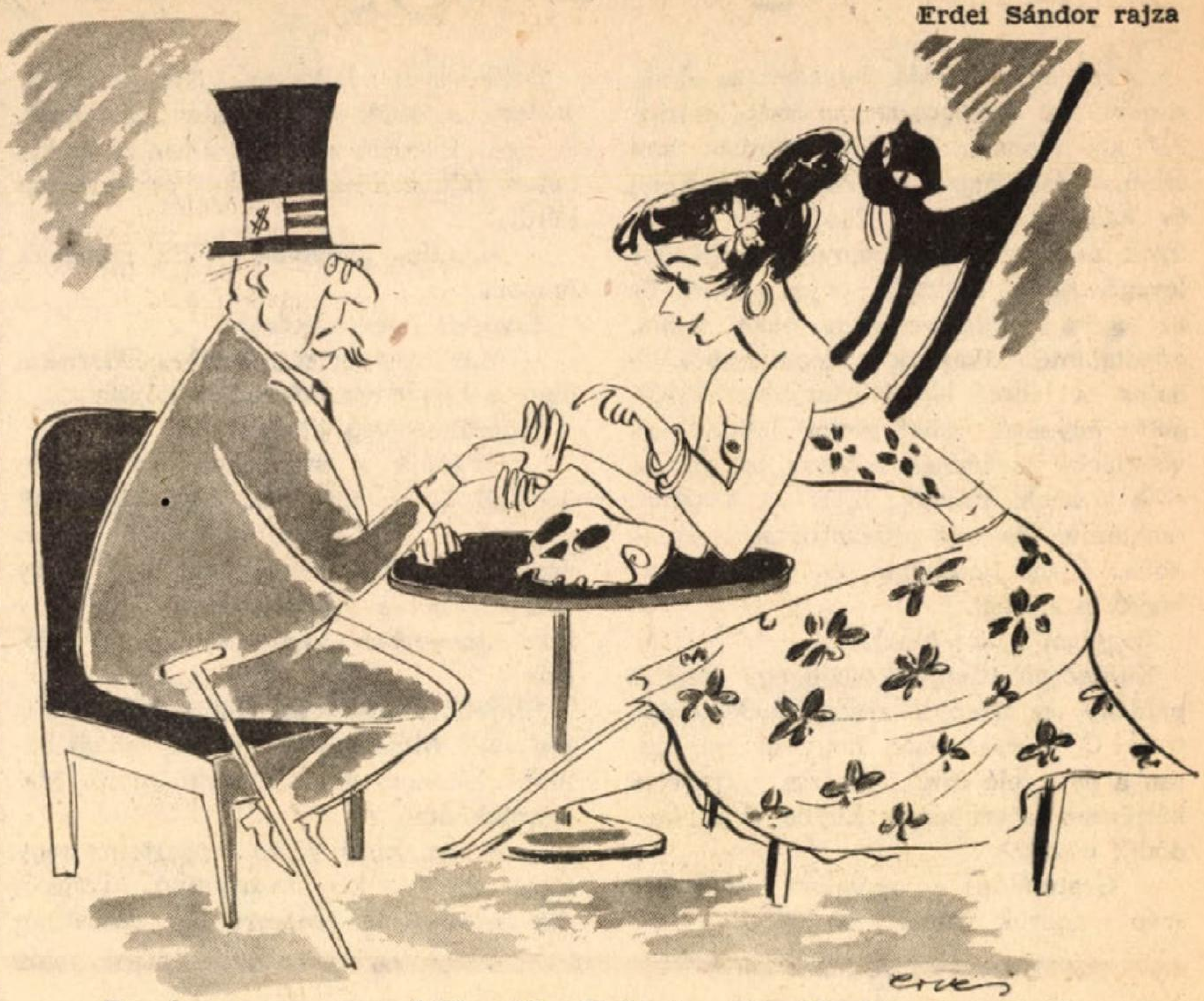

– Egy barna, magas, szakállas államférfi nincs jó véleménnyel magáról...

Beteg a gyerek

Vasvári Anna rajza

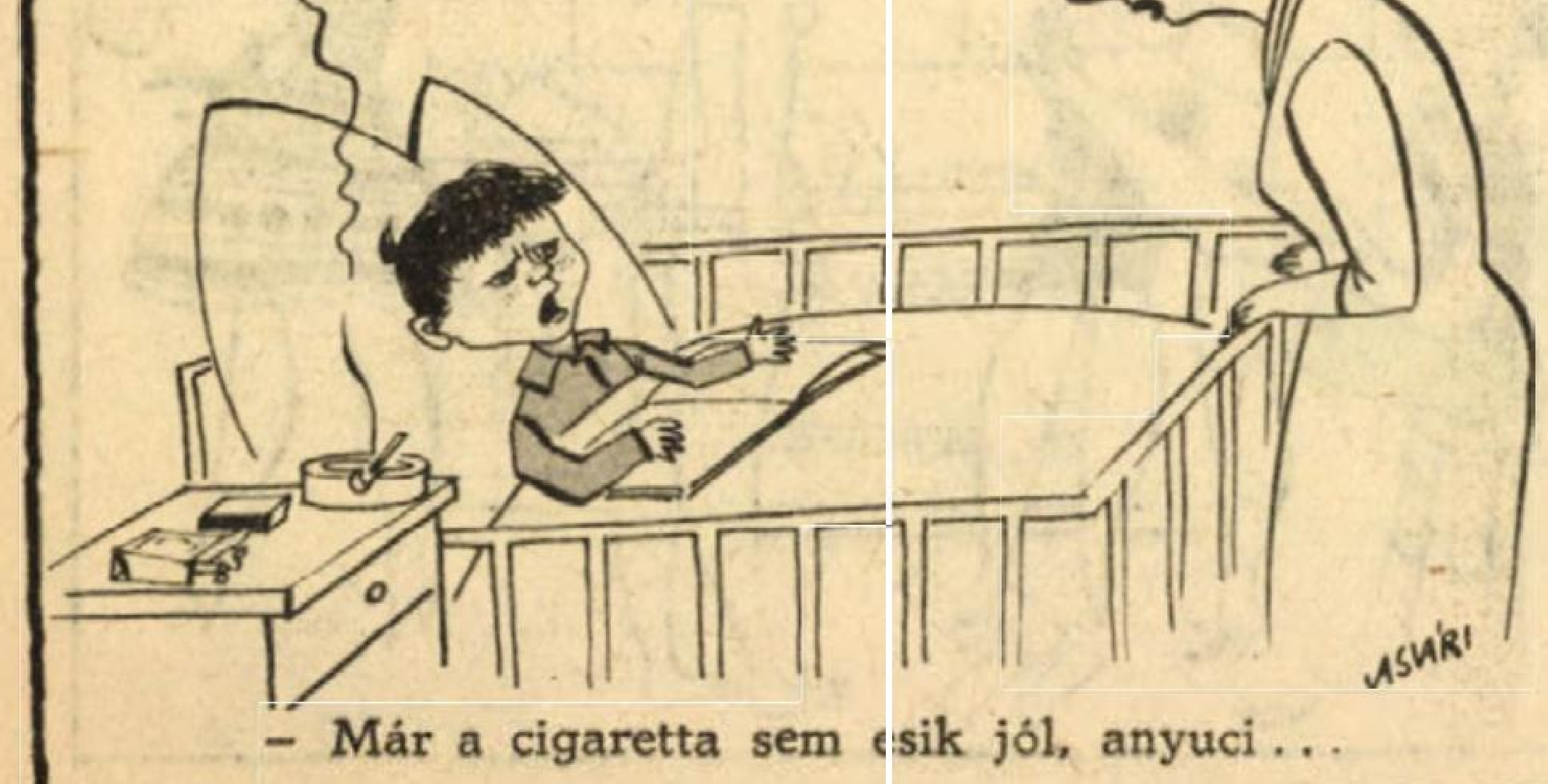

– Már a cigaretta sem esik jól, anyuci...

Fuccs a borravalónak!

Toncz Tibor rajza

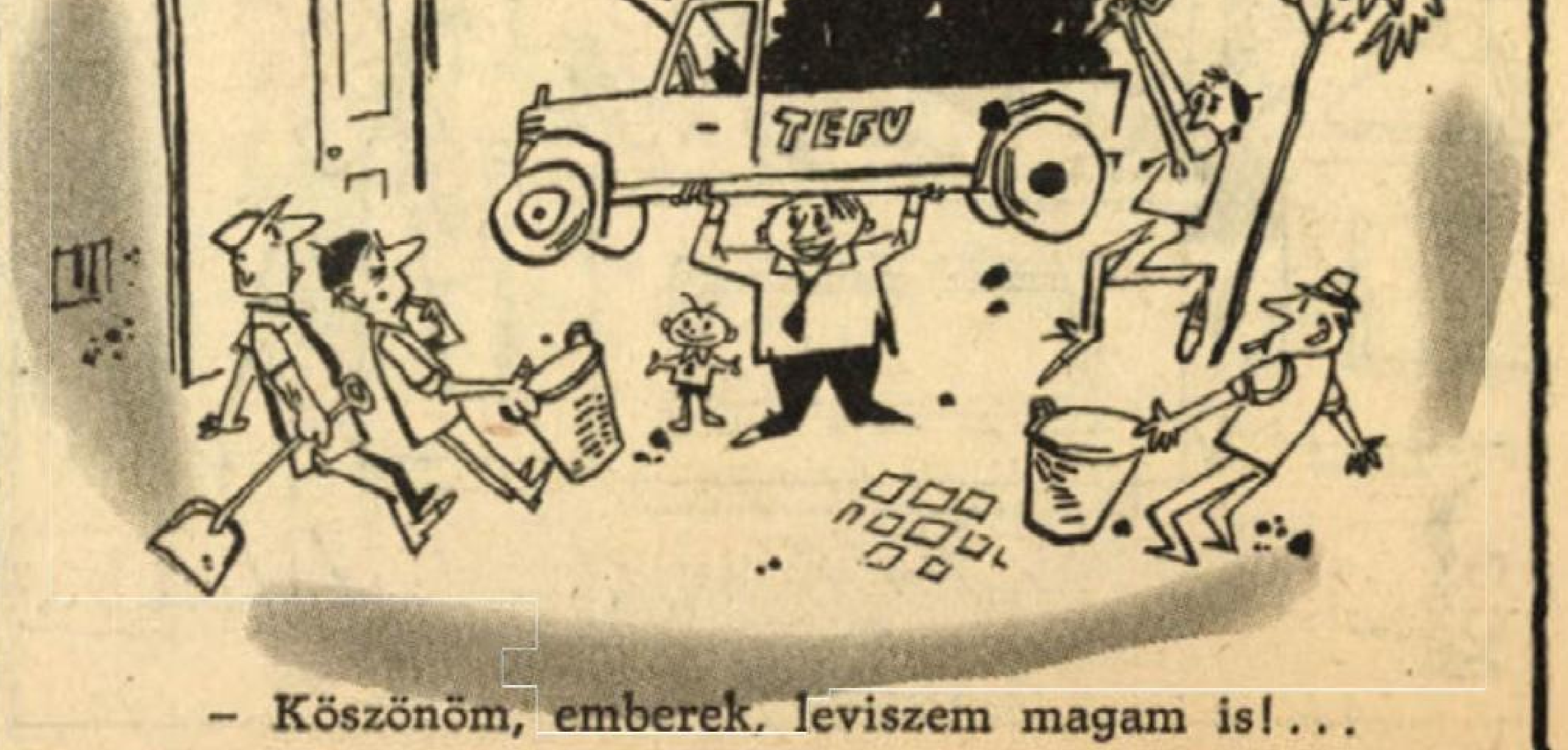

– Köszönöm, emberek, leviszem magam is!...

Beszélgetés egy aranyhallal

Már egy félórája figyelem az akváriumot, ezt a csodálatosan szép, miniatür kis tengert. Van itt minden, ami szemszájnak ingere, persze halszemmel és halszájjal nézve. Csodálatos páfrányok és egyéb vízinövények, oxigéndús levegő, koszt, kvártély, teljes ellátás. És az egész felett végtelen béke honol, gondtalanul cikáznak a legkülönbözőbb halak, a lehető legudvariasabban kerülgetve egymást. Sehol semmi lökdösődés, véletlenül se lépnek egymás uszonyára, csak úsznak, úsznak, mert ez a tanult szakmájuk és egy pillanatra se hagyják abba. Ilyen gondtalan életmód mellett bírják a strapát.

Irigylem a kis halakat.

Különösen az egyik tetszik, egy bűbájos példány, az isten is aranyhalnak teremtette. Ő is észrevette, hogy nézem, lassan a part felé úszik, kacéran hátravetve kétrészes lebernyegét. Enyhe flört kezdődik köztünk.

– Gratulálok! – mondom. – Igazán szép tengerük van . . .

Dallamosan felkacag. Nem tudom, kedves olvasók, hallottak-e már halat kacagni. Bűbájos zene. De aztán az én kis halam felhúzza szemöldökét és durcásan kérdi:

– Mondja, gúnyolódik? Ez magának tenger?

Zavartan mentegetőzöm:

– Már úgy értem, kedves Mariska, hogy a kegyedék méretéhez képest . . .

Ingerülten vág közbe:

– Hagyjuk a méreteket, ezt hallom örökké! Hogy így meg úgy, kis halak vagyunk . . . Maga intelligens ember, nézzen meg jól! Tényleg azt hiszi, hogy ÉN, ezekkel a külső adottságokkal, egy igazi tengerben nem tudnék érvényesülni?

Elhűlök a válaszon. Hát a halaknál is így van? Minél szebb egy hal, annál butább? De nem akarom megbántani. Magyarázkodom:

– Nézze, kislány, én megértem, hogy maga ebből a kis akváriumból kivágyódik a végtelen tengerre, de szabadjon figyelmeztetnem, hogy egy ilyen tenger tele van veszedelmekkel. Én ugyan személyesen nem tapasztaltam . . . lehet, hogy pletyka az egész, de van egy ilyen mende-monda, hogy a nagy halak megeszik a kicsinyeket . . .

Megvetően csapkod a farkával:

– Igen, igen, ezt én is hallottam . . . Ezzel rémítgetnek minket, fiatalokat. Meg hogy adjunk hálát az istennek, hogy ilyen jó dolgunk van . . . De engem nem kell félteni. Én odakinn is megúsznám a helyemet! Tehetséggel mindenütt boldogul a hal, ha nem fél a munkától.

Már rég abbahagynám a beszélgetést, de tényleg átkozottul csinos. És a butaságában van valami vad báj. Épp ezért szelíden megkérdem:

– Kegyed mihez érez tehetséget?

Hevesen kezd lélegezni. Kopoltyúja ingerlően domborodik a kétrészes lebernyeg alatt. Úgy kérdi, félig lehunyt pikkelyekkel:

– Maga olvasott ember . . . Mondja, igaz ez a dolog ott kint Nyugaton . . . azzal a sztriptizzel?

Kezdem érteni a dolgot. Ez a lány egy haligán! De most már mulattat az ügy.

– Igaz, kedves Mariska. A halak teljesen meztelenül, minden nélkül úszkálnak az egybegyűlt gazdag cápák előtt . . . akik ezt *tisztességesen* megfizetik. De én a maga helyében mégis hálát adnék a halistennek, hogy lyuk van a kopoltyúmon, elkényeztetett beste aranyhal! Fulladjon meg, Mariska!

Sértetten elcikázik és összebújik egy másik díszhallal. Valamit sustorog neki, biztos azt közli vele, hogy jó lesz előttem óvatosabban úszkálni . . .

Darvas Szilárd

A „féligkész" ételek sikerének titka

Toncz Tibor rajza

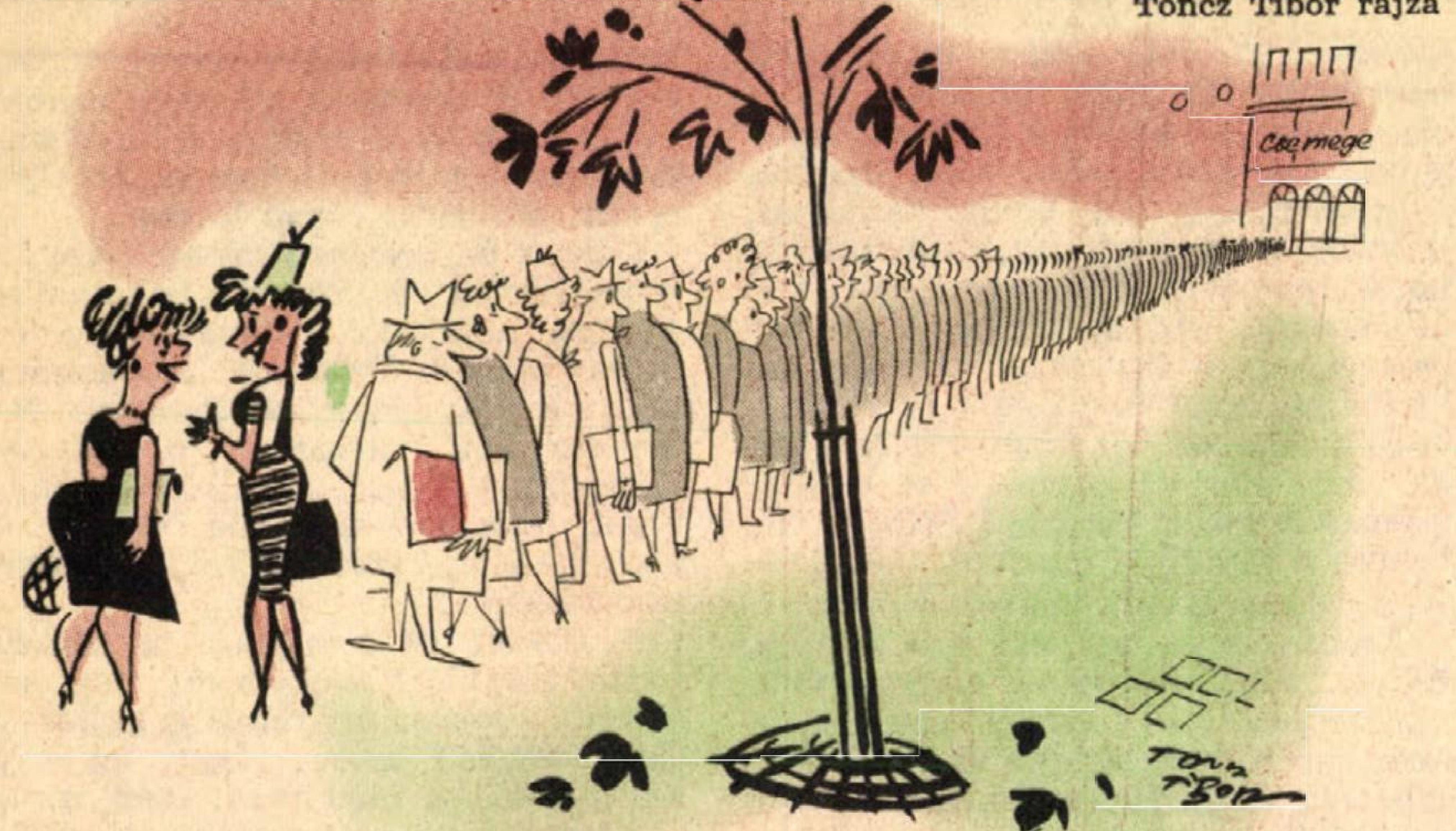

– Tudod, drágám, azért szeretem, mert rengeteg időt takarítok meg vele! . . .

Az új kartársnő, avagy: káderezés divatvonalon

Balázs-Piri Balázs rajza

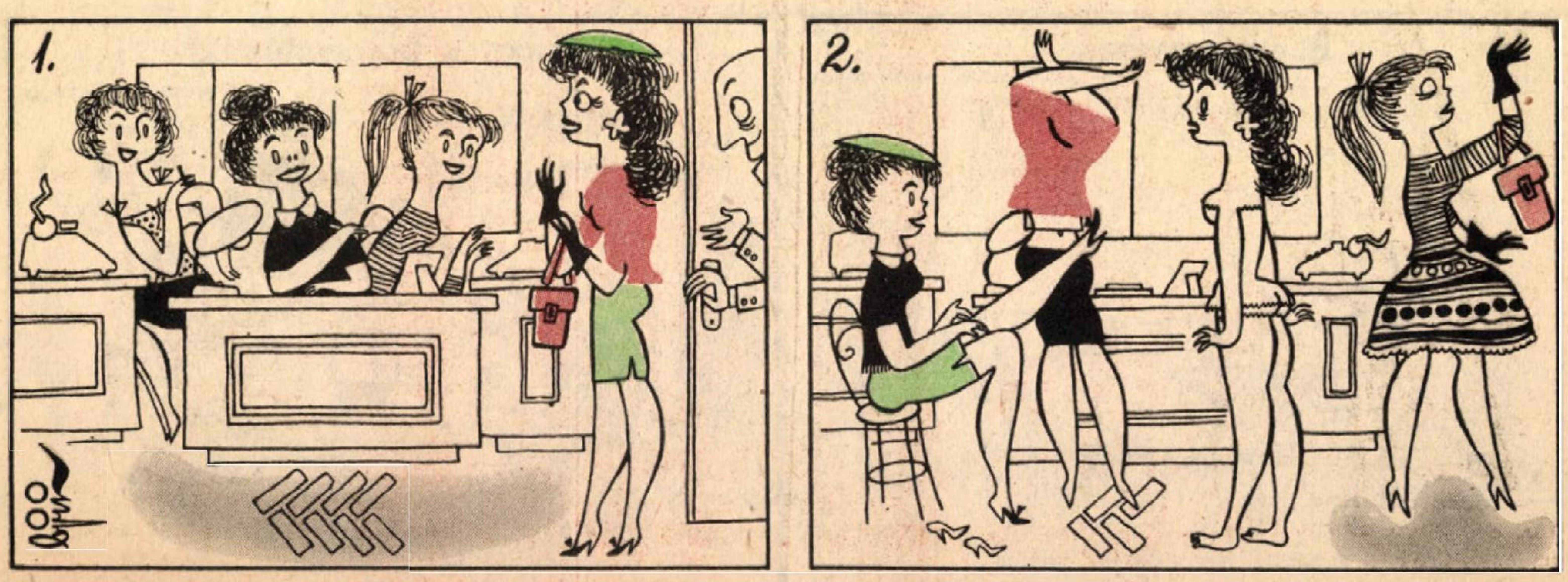

Kései beutalt

Toncz Tibor rajza

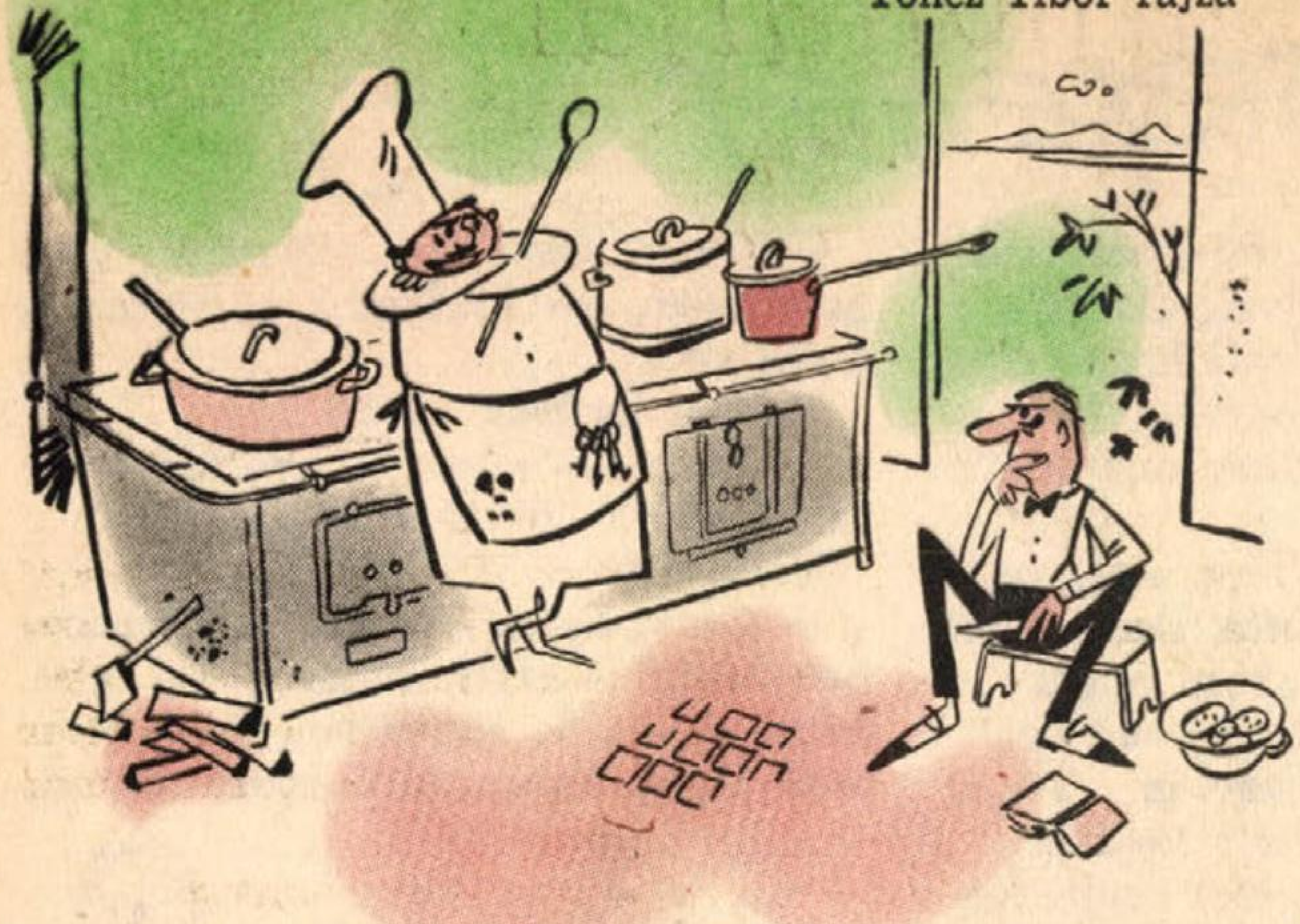

– Mit együnk ma, üdülő kartársam?

Háry János legújabb meséje

Szegő Gizi rajza

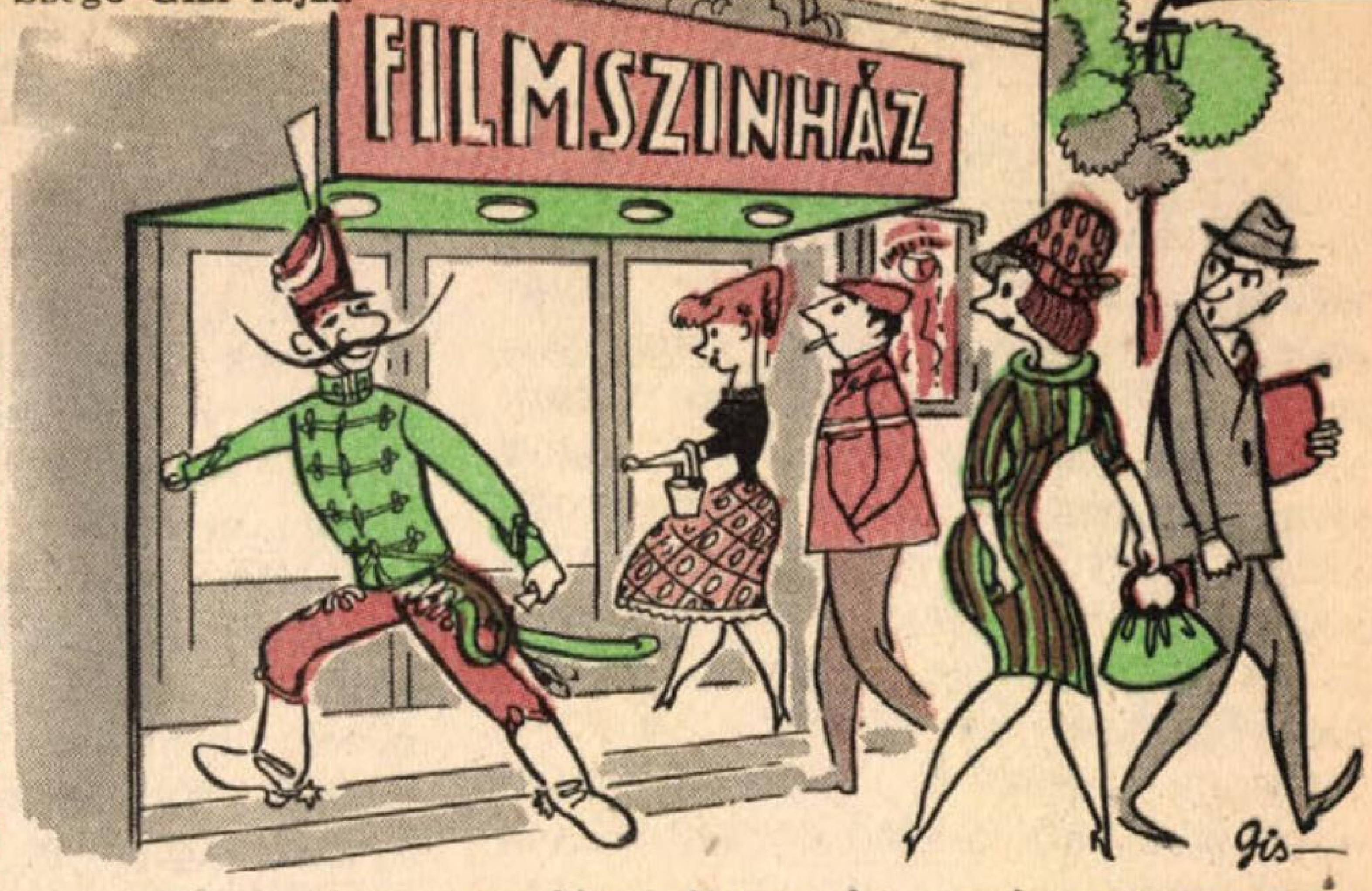
FILMSZINHÁZ
Gis—

– Olyan jó magyar filmet láttam, hogy még egyszer megnézem!

Első segély

Kaján Tibor rajza

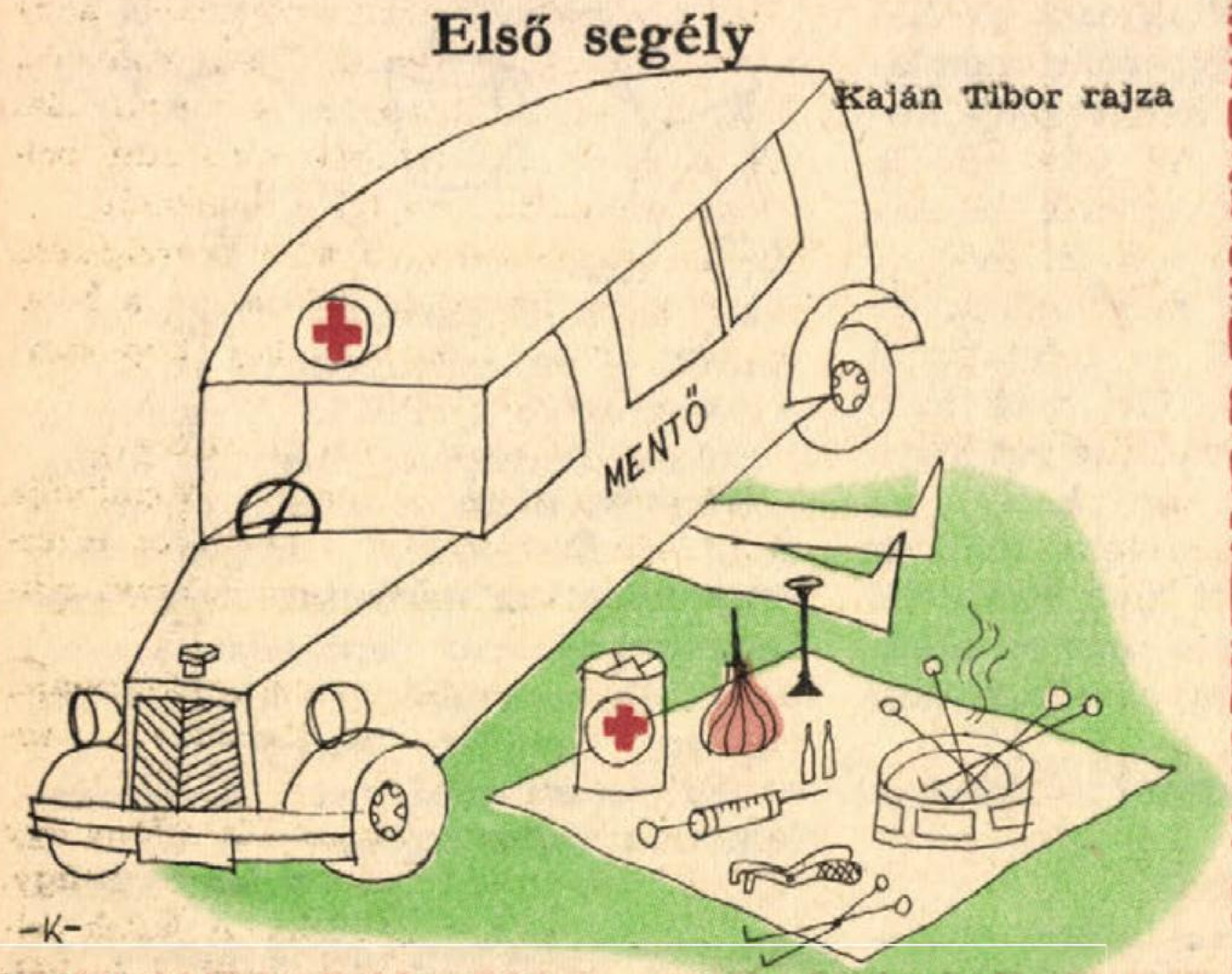

A hiú pulyka

Hegedűs István rajza

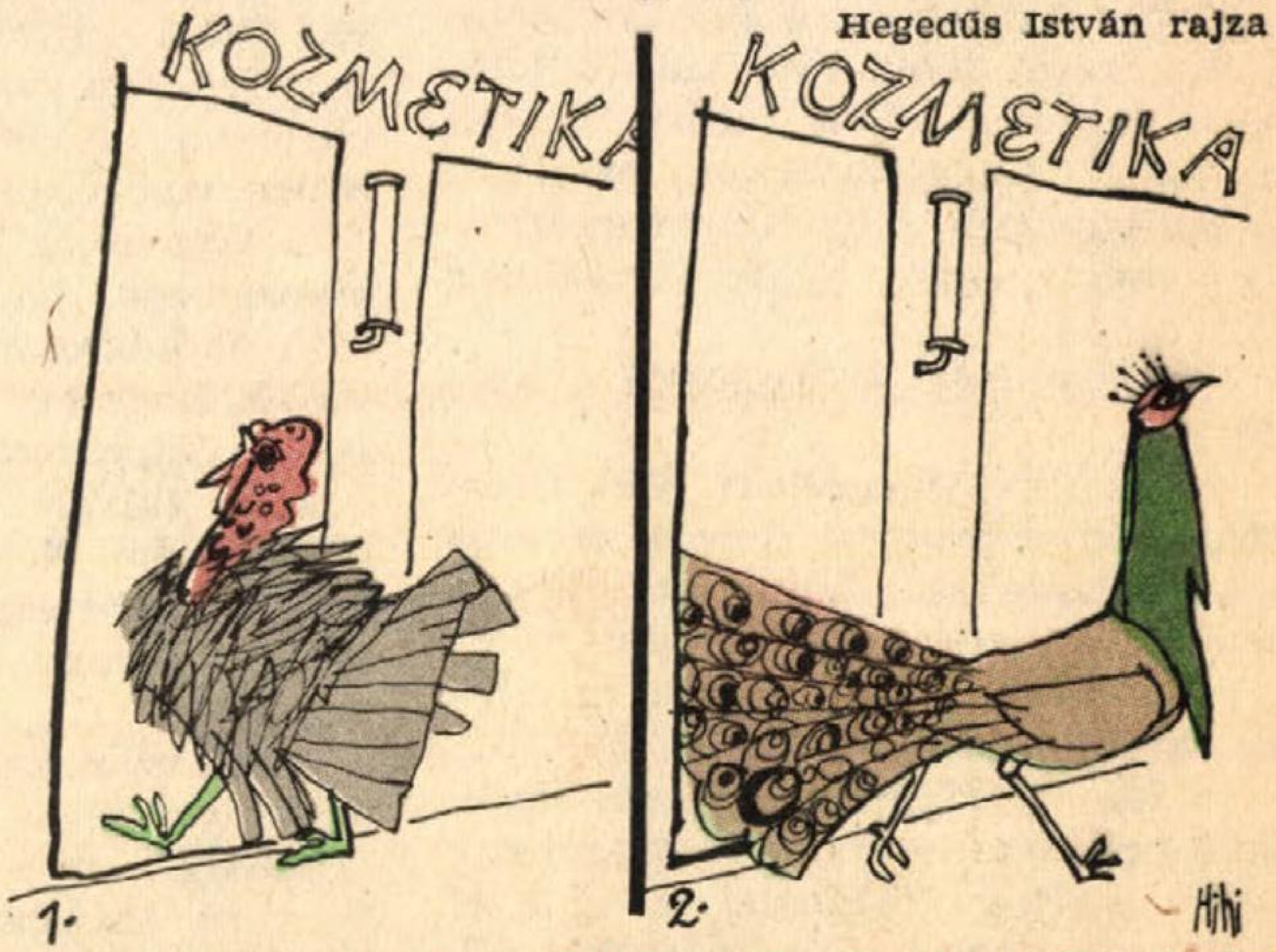
KOZMETIKA
KOZMETIKA
1.
2.
Hihi

Már csak ez hiányzik

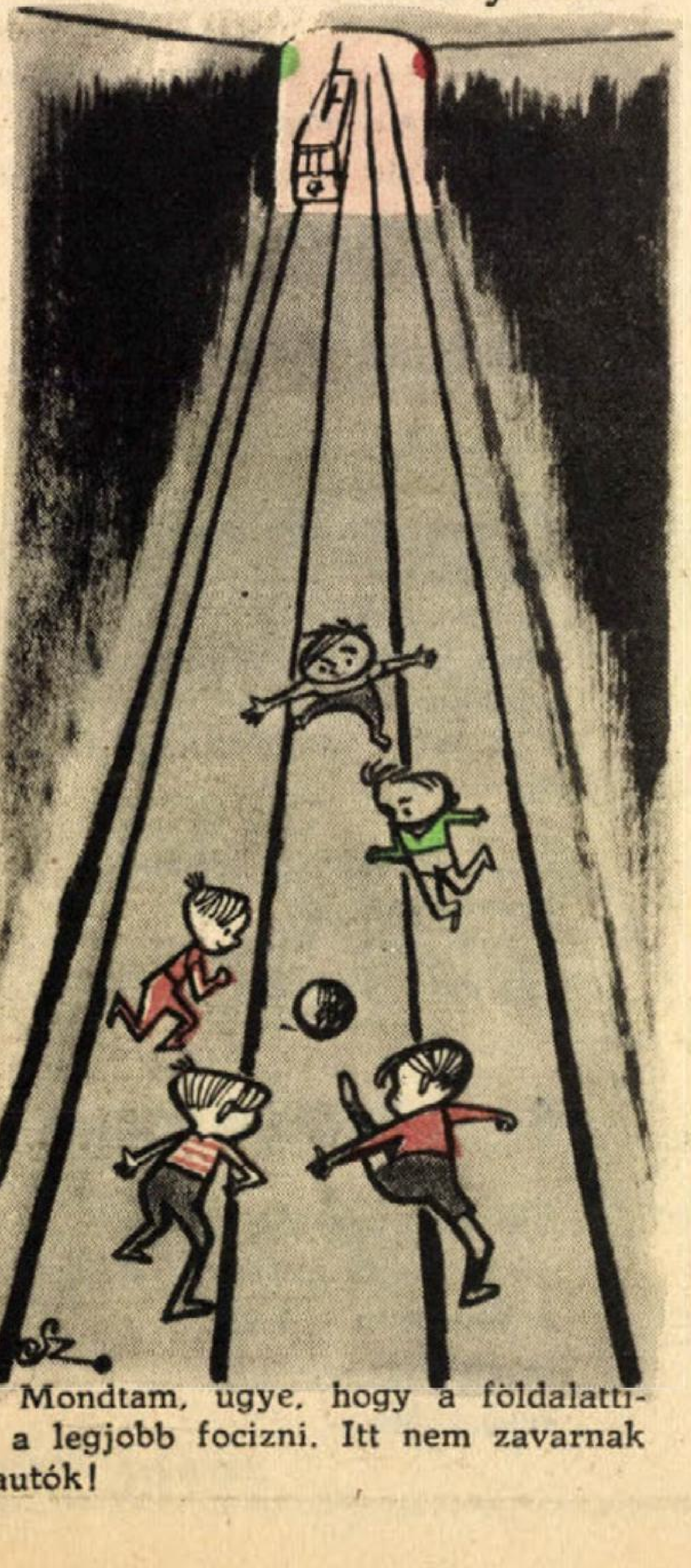

– Mondtam, ugye, hogy a földalattiban a legjobb focizni. Itt nem zavarnak az autók!

Változatok a tojás-témára

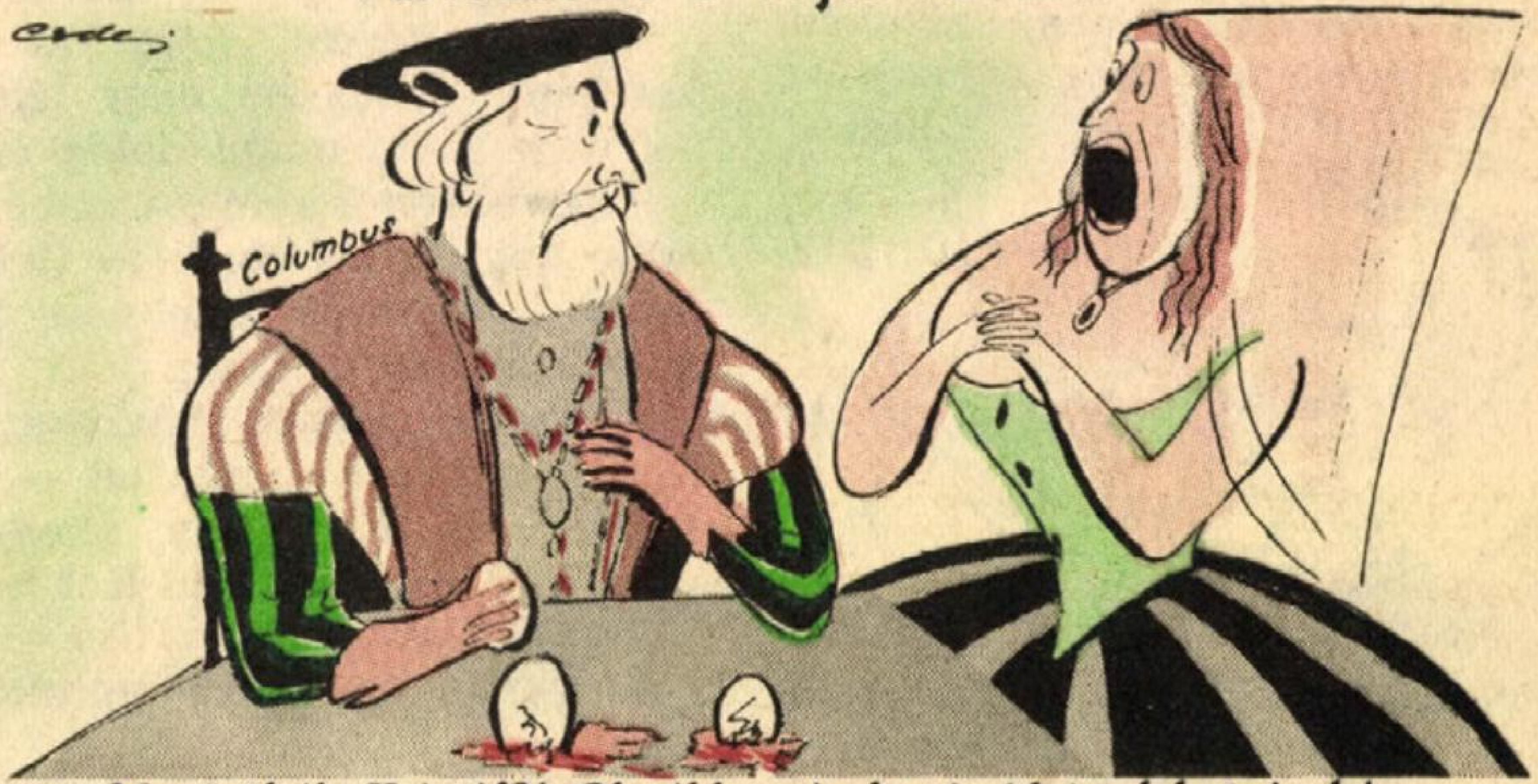

– Megőrültél, Kristóf?! Olcsóbb szórakozásaid is lehetnének!...

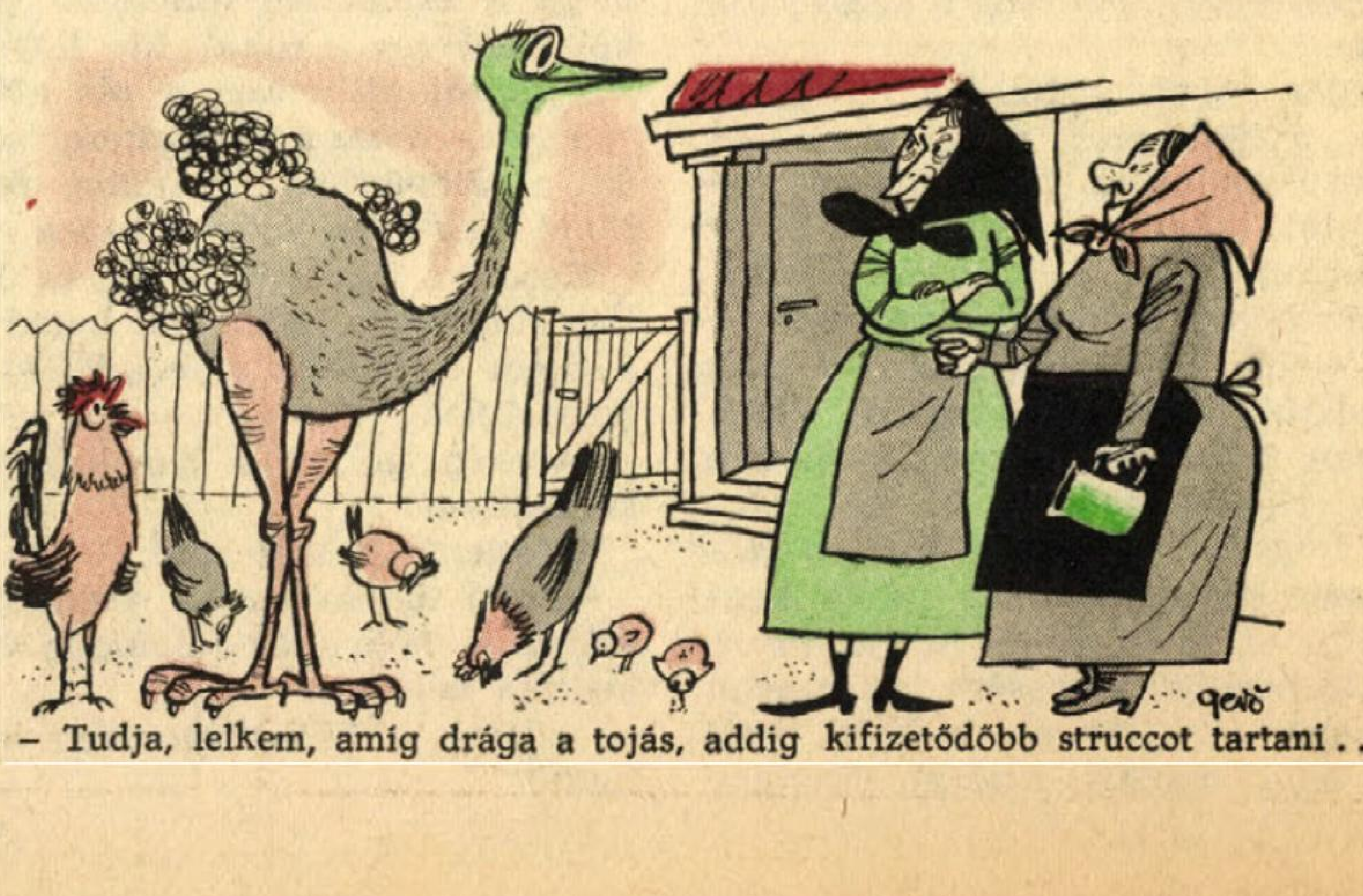

– Tudja, lelkem, amíg drága a tojás, addig kifizetődőbb struccot tartani...

A NAGY TÖRTÉNET

Véletlenül tévedtem be az italboltba, szomjas lévén, egy pohár szódavizet kértem. Némi megvetéssel szolgáltak ki. Italboltban szódavizet tisztán inni körülbelül olyan szentségtörés, mint a legnagyobb svájci óragyárban megkérdezni, hogy hány óra. Szégyenemben éppen ez a hasonlat jutott az eszembe, s mint feledékeny ember, előhúztam a noteszomat és néhány kriksz-kraksszal lefirkantottam. Borízű hangra lettem figyelmes:

— Maga író?

Felnéztem. Egy alacsonytermetű, középkorú férfi állt mellettem. Olajfoltos kezeslábas volt rajta, kopott sapkáját hátratolta a feje búbjára. Széles arcát többnapos szakáll tette sötét árnyalatúvá. A szeme élénken csillogott. Hogy mitől, azt náthásan is észlelhettem, a borszag keresztültört megtámadott nyálkahártyáimon is.

— Maga író? — ismételte a kérdést.

— Igen — válaszoltam. Nem akartam komplikálni a dolgot zavaros magyarázatokkal, hogy tudniillik a humor az irodalomnak vitatott területe, s nehéz elválasztani a szatírát az ocsútól.

— Ide figyeljen! — mondta közelebb húzódva. — Ha fizet nekem egy féldecit, olyan történetet mondok el magának, hogy a füle is kétfelé áll.

Megdobbant a szívem. Mióta vártam erre a pillanatra! Világosan éreztem, hogy itt a nagy alkalom, amely minden író előtt egyszer az életben felkínálkozik. Így születik az igazi, a nagy történet, amelyet nem lehet kiagyalni, nem lehet papirosból összeróni, ilyet csak a pezsgő élet adhat.

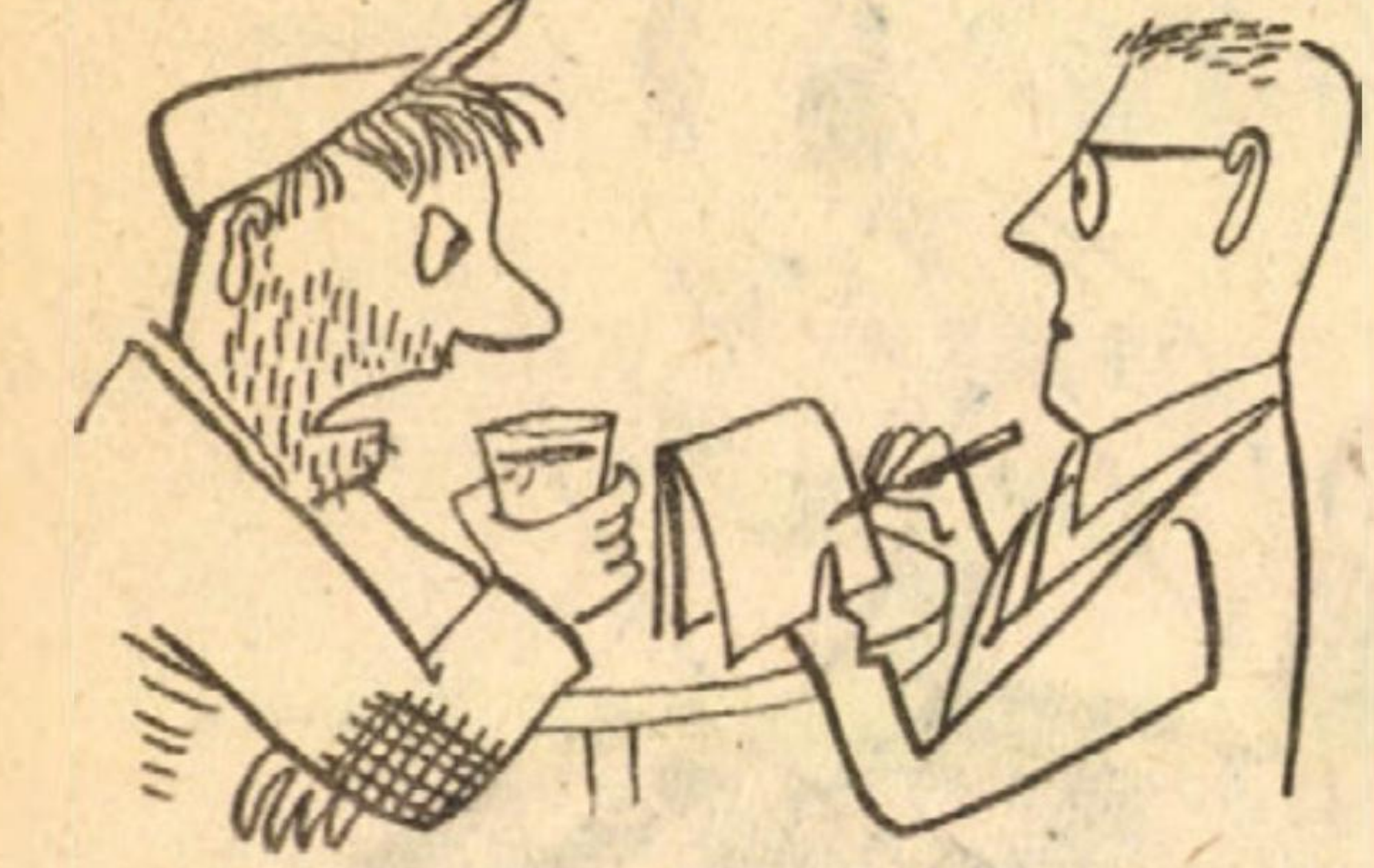

Külön megragadtak a körülmények, a környezet: félhomályos ivó, az egyik asztalnál két szénhordó borozgatott, kocsisok állva ittak. És az én emberem, aki mintha egy Gorkij-színdarabból, az élet mélységéből lépett volna ki . . . Igazgyöngyöt csak a mélyből lehet felhozni. Ki tudja, milyen tragédiák húzódnak meg a mély ráncok mögött; a kegyetlen élet hogyan mart belé, milyen fájdalmak kívánkoztak ki belőle kendőzetlenül. Solohov is így talált rá az Emberi sors hősére. Cigarettát szárogatott a Dnyeper partján, amikor leült melléje Andrej Szokolov és egy olyan épkézláb történetet mesélt el neki, hogy rövidesen filmre is vitték. Italboltban találkozott Fejes Endre is a felejthetetlen Mocorgóval. Vajon mit hallok én? Mi a hősöm neve?

Felajzva rendeltem meg a féldecit. Az ismeretlen felhajtotta, szakértően köhintett, csettintett, aztán maga elé nézett, mint aki emlékeit rendezgeti. Feszült figyelemmel vártam. Végül lassan, tempósan kezdett beszélni:

— Tisztelt uram, az élet csupa keserűség. Nincs kegyelem. Aki bírja, marja. Aki nem bírja, dögöljön meg.

Mázsás szavak voltak ezek az élet mélységeiből, nem piperkőc mondatok. Nem vájtfülű, kényeskedő irodalmároknak való. Az élet sűrűje párolgott ezekből a keserű, kendőzetlen szavakból. Mi lesz itt még . . .

— Engem az élet megrugdalt, de visszarúgok, ha kell — folytatta a férfi indulatosan. — Ott még nem tartok, hogy egy Kovárdiné azt higgye, a kapcarongya vagyok.

Vad külvárosi szerelem parazsa izzott felém. Nem, itt nem szonettek bágyadt rebegése adja meg az alaphangot, hanem maga a lakkozatlan vad élet.

— Ki ez a Kovárdiné? — kérdeztem fojtottan.

Sokáig nem válaszolt.

— Az Ingatlankezelőségen dolgozik — mondta végül. — Tele van fifikával.

— Hogy érti ezt? — kérdeztem.

— Hát, kérem, hogy az elején kezdjem — mondta nagy lélegzettel —, nem mindennapi dolog ez . . .

Szenvedélytől remegő hangon előadta, hogy a Hársfa utca 18/b. alatt lakik a negyedik emeleten. Beázott a tető, becsorog a víz.

— És a tisztelt házkezelőség a füle botját sem mozgatja! — emelte fel a hangját! — Úgy, ahogy mondom, a füle botját sem! Két hónapja!

Elhallgatott.

— És? — kérdeztem várakozásteljesen.

— Mi, ez magának nem elég? Hogy a családban mindenki prüszköl, penészes a ruha? Ide figyeljen! Én vödröt állítottam a rés alá. Ha tele lesz, beviszem a házkezelőséghez és a Kovárdiné nyakába öntöm. Majd megtudja, milyen hideg a víz!

Kezdtem egy kicsit ideges lenni. Úgy látszik, gondoltam, hozzá kell segíteni az illetőt a megfelelő fordulatokhoz.

— Szép nő ez a Kovárdiné? — kérdeztem.

Értetlenül nézett rám.

— Mit tudom én! — vonogatta a vállát. — Még csak telefonon veszekedtem vele.

— Nincs annak az életében valami törés?

— Csak lesz! — válaszolt vérszomjasan. — Amikor összetöröm a csontjait.

Mással próbálkoztam:

— És mondja, az ön családi élete zavartalan? Jól él a feleségével?

Bólintott.

— Csak akkor morog az asszony, ha iszom. Vagyis mindig. De már megszokta. Ide figyeljen, hát hallott már ilyen nyomorult nőszemélyről, mint ez a Kovárdiné? Elviszem a vödröt, el én, belenyomom az orrát! Az lesz aztán a ribillió! Megírhatja.

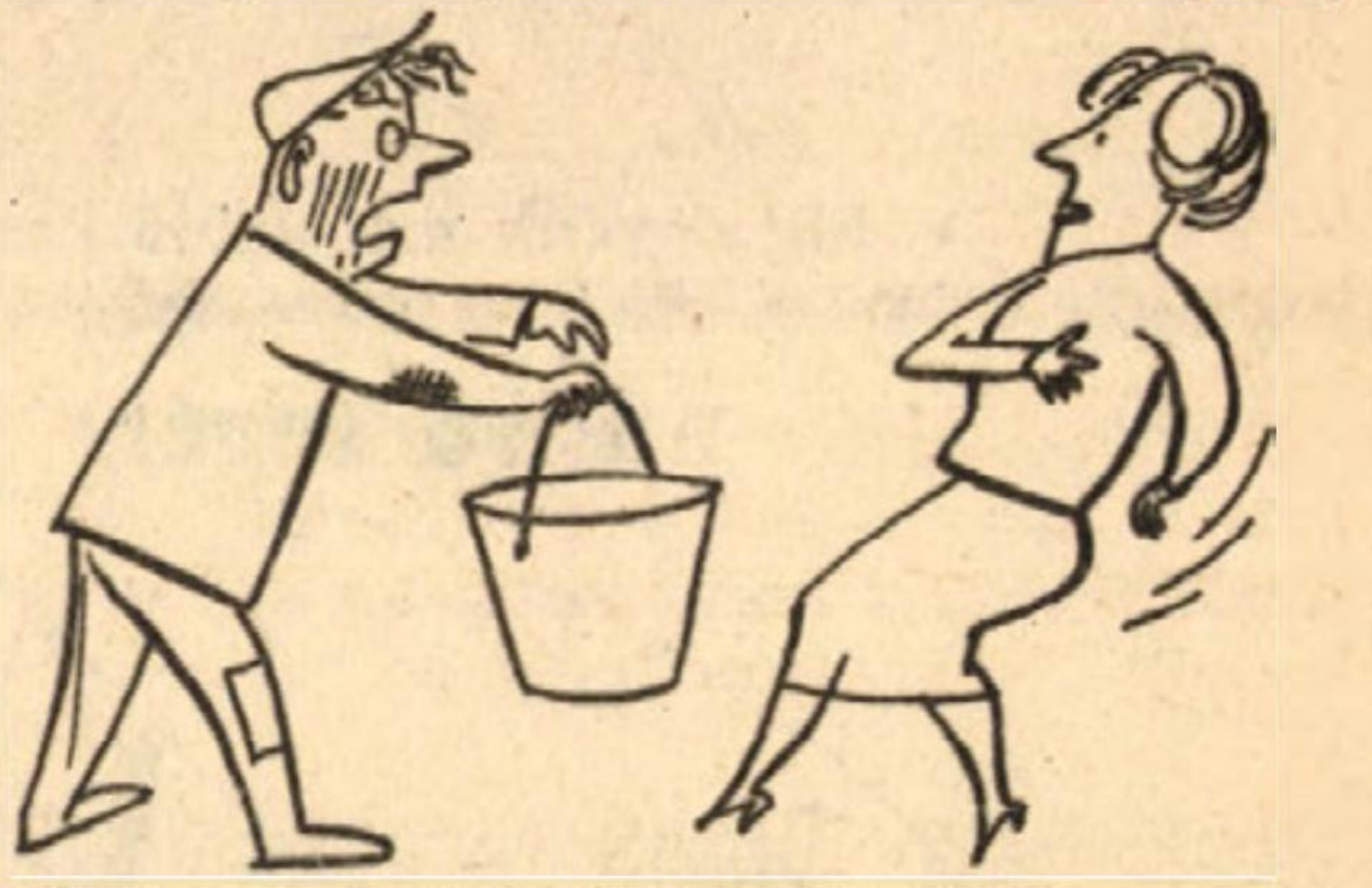

Sokáig faggattam még, de hiába.

Megköszöntem a történetet, és jó adag önbizalommal szegényebben hagytam el az italboltot. Nincs szerencsém! Nekem nem adatott meg, hogy olyan emberrel találkozzam, aki egy komplett kisregényt mond el. Ez persze nem menti Kovárdiné lelketlen ügyintézését.

Feleki László

Az első vizit

Az orvos így szól hozzám; „iszik-e?"
Én alig merek nézni szemibe.
S ő rám mered, míg nyúl egy csőhöz;
„Majd elviszem egy termelőhöz."

Fohász az orvosomhoz

Ne hozzon rendbe mesterem,
legyen szíves!
Én nem kívánok lenni már
tökéletes.

Nem jó, ha tán a bajaimtól
végképp megfoszt.
Úgy gyógyítson, hogy úgy élhessek,
mint most.

Elég, ha egy-egy állomásig
becsületesen elszállít,
s nem, mint mondják:
„korom legvégső határáig."

46. születésnapomra

Ifjú nem vagyok. Vén se.
„A legszebb férfikor?" No ne!
A 4-es után a 6-os
minden szempontból
zavarbahoz.

Szendrő József

Mentünk, láttunk, jöttünk...

Stella—Várnai bulgáriai riportja

„Sajnálhatjátok, hogy nem vagytok itt...”

Nemrégen egy amerikai barátom hívta fel a figyelmemet Várnára, a bolgár Fekete-tenger aranypartjára. Az onnan küldött képek elbűvölték; elhatározta, hogy a jövő nyarat ott tölti. A színes anzikszkártya, amely mindig szépíti a tájat, ezúttal messze elmarad a valóság mögött. Innen bízvást írhatja az ember minden levelezőlapra, hogy „sajnálhatjátok, hogy nem vagytok itt...”

A híres Arany Homok-parton, a világ legcsodálatosabb strandján, négy esztendő alatt harminc pompás szállodát építettek. Olyan gyorsan, hogy keresztelőre sem akadt idő. Számszerint nevezték el őket egytől harmincig. A vendégek azzal szórakoznak, hogy a szállodájuk számát megjátsszák a lottón. De ha így haladnak, nemsokára több szálloda lesz az Arany Homok-parton, mint lottószám.

*

Egyik nevezetes vendég Michael Kalatazov a „Szállnak a darvak” világhírű rendezője. Tiszteletére bemutatták a Cannes-ban is első díjat nyert filmalkotást. A vetítés után kedvesen megkérdezte:

– Értette jól a filmet?

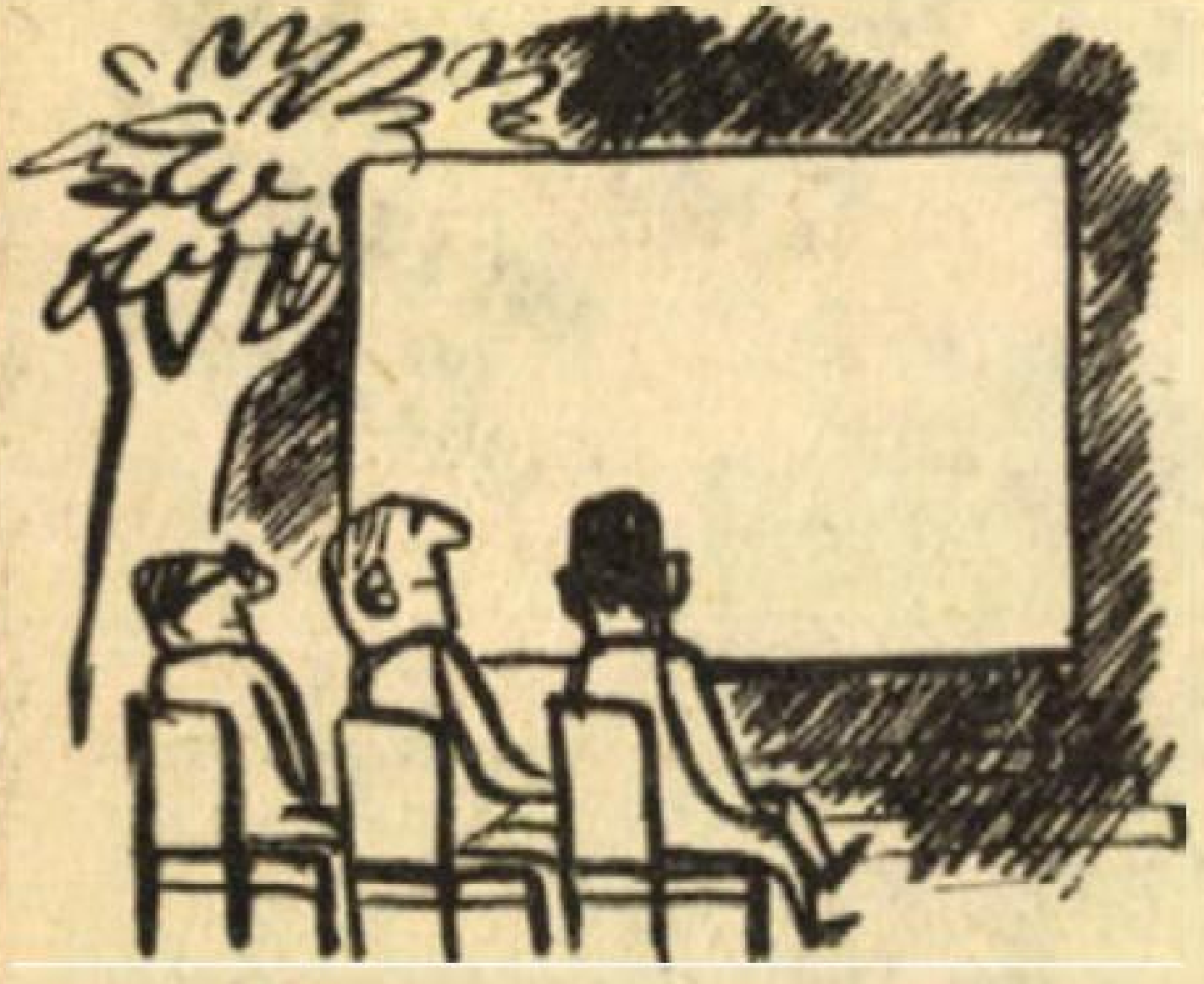

Így válaszoltam:

– Nem azért értettem a filmet, mert bolgár felirattal vetítették, hanem elsősorban azért, mert Budapesten már kétszer láttam.

*

A Nemzetközi Újságíró Ház gyönyörű szállodájából hatalmas szőlőtábla között vezet az út a tengerhez. Bolgárnyelvű tábla figyelmezteti a kedves vendégeket: ne dézsmálják a szőlőt, úgyis az asztalukra kerül majd. De a felirat nem sokat használ, az ösvényektől jobbra-balra kopasz szőlősorok hirdetik, hogy a kedves vendégek megkívánták a csodálatos fürtöket.

Egy cseh újságíró újítást terjesztett az igazgató elé:

– Nem értik a külföldiek a tábla szövegét, azért dézsmálják a szőlőt. Többnyelvű táblát kell kifüggeszteni!

Az igazgató visszautasította az újítást. Indokolás:

– Hadd egyenek!

*

Hiába, a bolgár kertészek még a saját hazájukban is próféták. Kisebb dinnye nagyságú paradicsomokat tálalnak a reggelihez. Amikor már minden idegen megbámulta, egy német vendég megszólalt:

– Nálunk otthon sokkal nagyobb paradicsomokat láttam a kirakatban.

Általános csodálkozás.

– Melyik vidéken termett? – kérdezte a lengyel rádió szpikernője.

– Nem is tudom, a feleségem megmondja. Trude, hol termett az a hatalmas paradicsom, amit együtt láttunk Ziemeknél?

Trude készségesen felelt:

– Bulgáriából importálták.

*

Óriási tumultus minden üzletben. De nem olyan tülekedés, amihez Pesten hozzászoktunk, hanem kényelmes, joviális, bolgár tumultus. Bolgár kollégánk mindig felkiáltott a hosszú sor végéről:

– Engedjenek előre! Külföldi vendégek.

Készséggel teljesítették a kérést. Csupa mosolygó arc. senki sem mondta, hogy „zágson”.

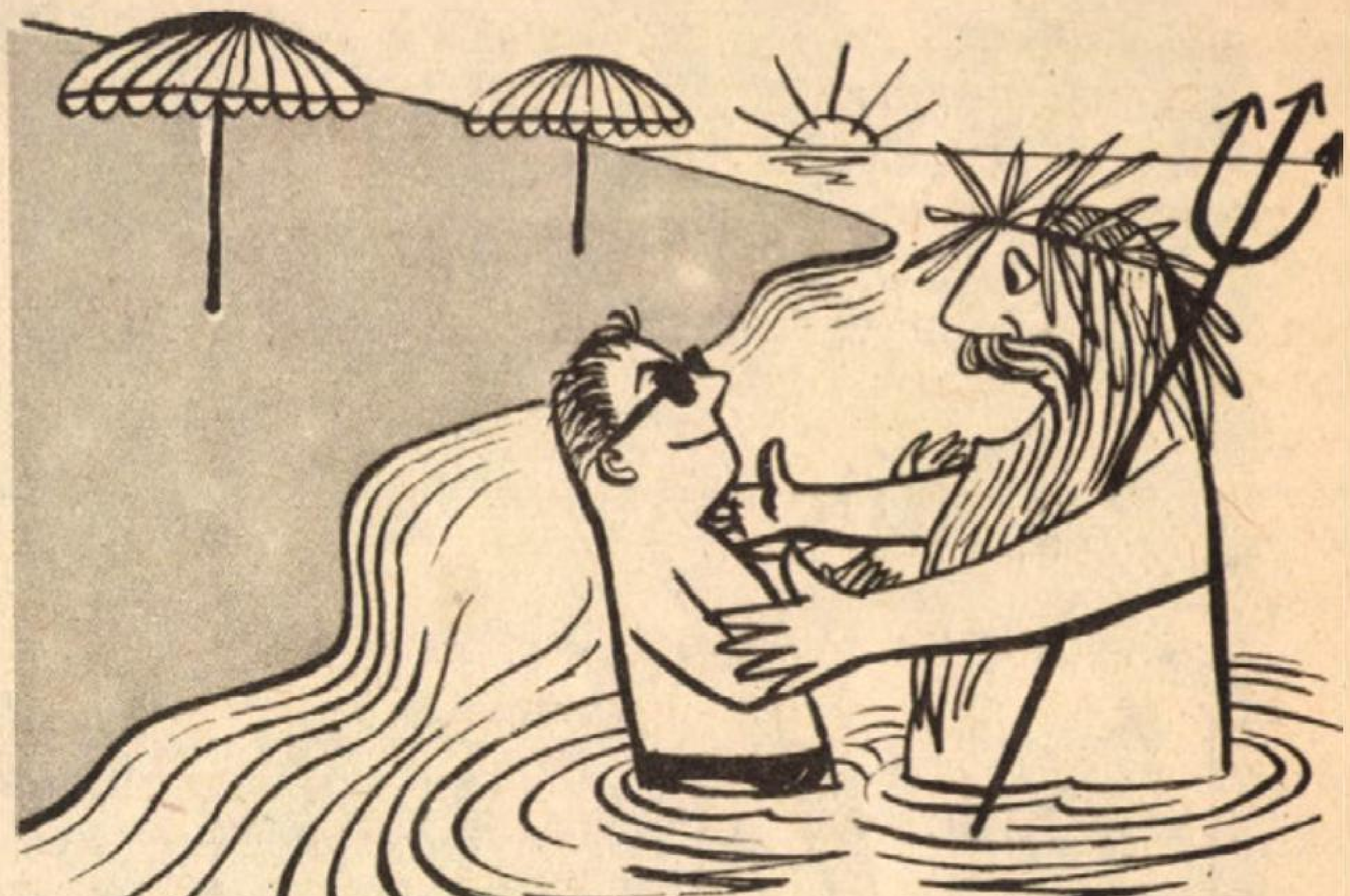

Bulgáriában még Neptun is barátságos

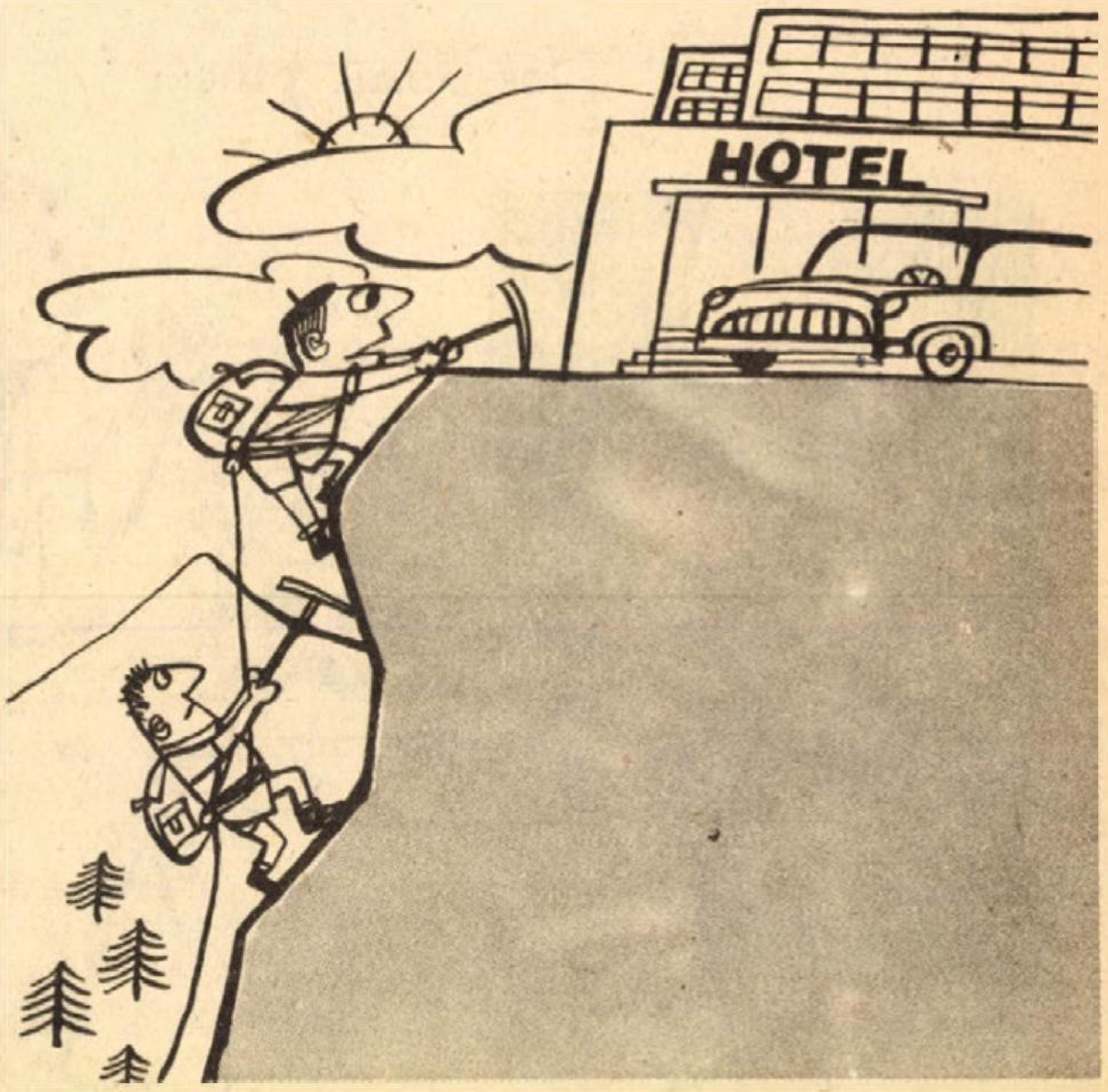

Meglepetés a 2000 méter magas Vitosa-hegy tetején...

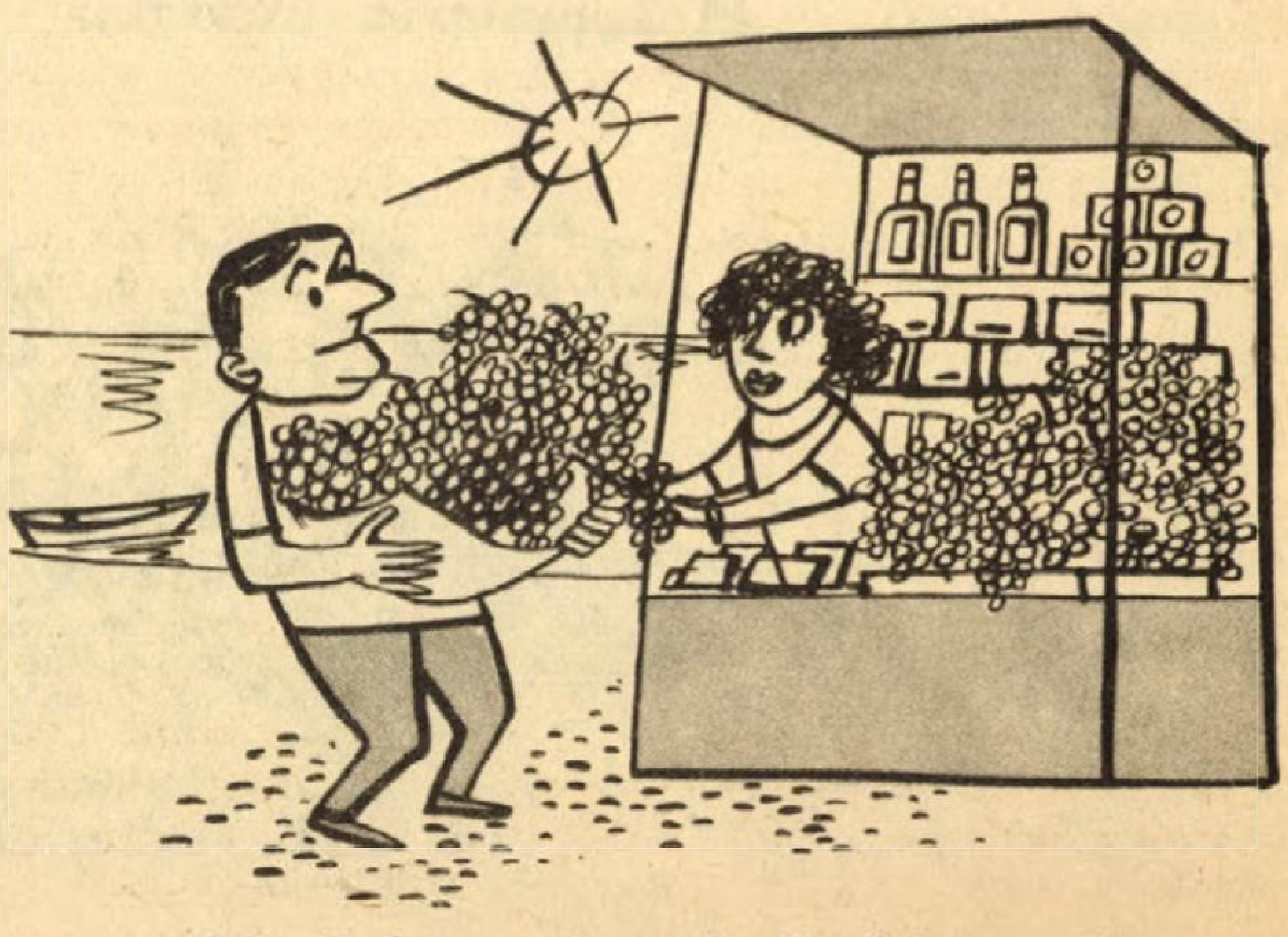

– Még jó, hogy csak egy leváért kértem szőlőt ...

Egy brüsszeli utcán

Szegő Gizi rajza

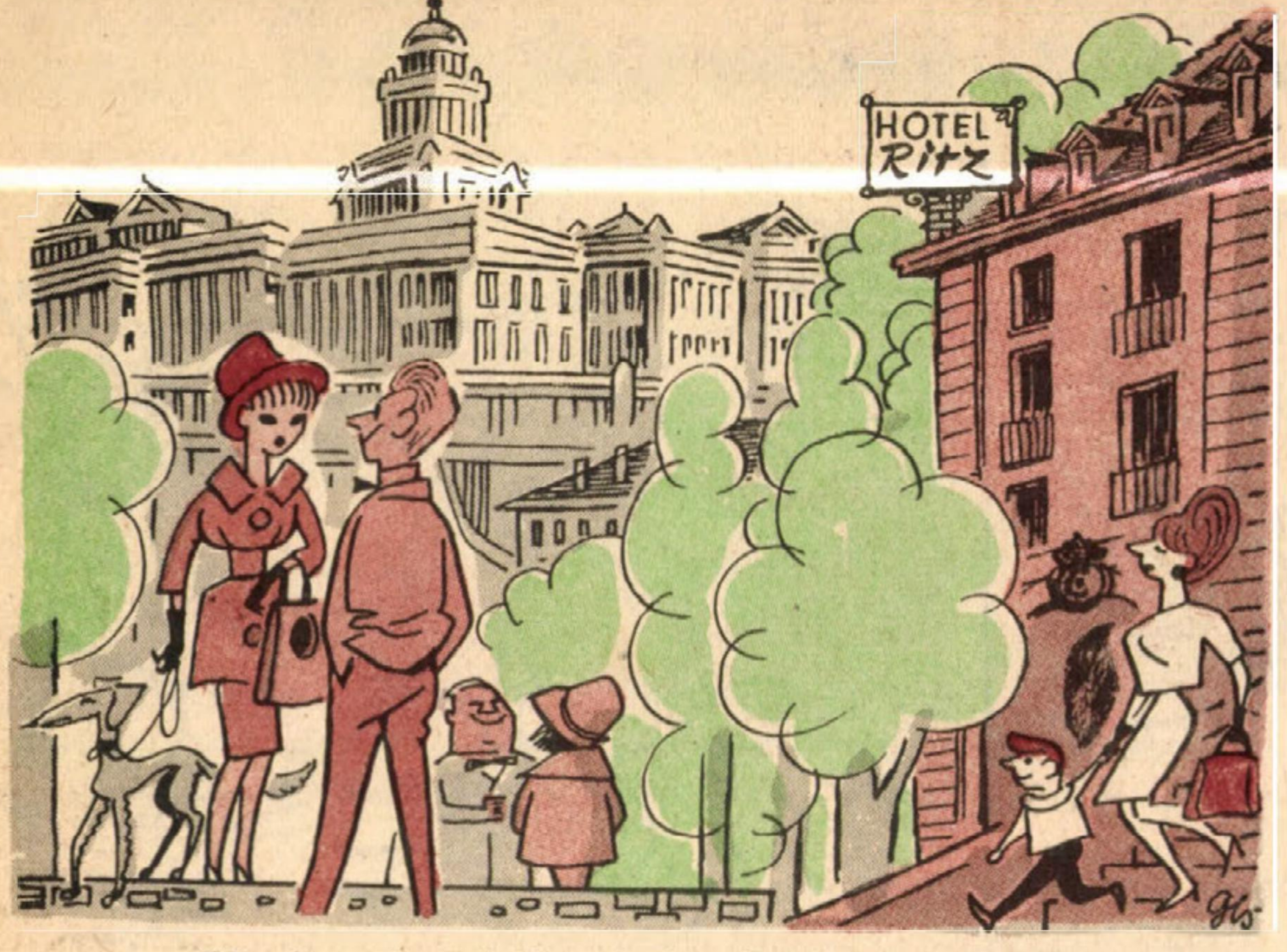

– Mondja, miért nősül meg olyan hirtelen a királyunk?
– Talán a felesége nevére akarja iratni Kongót . . .

Élesszemű pincér

Mészáros András rajza

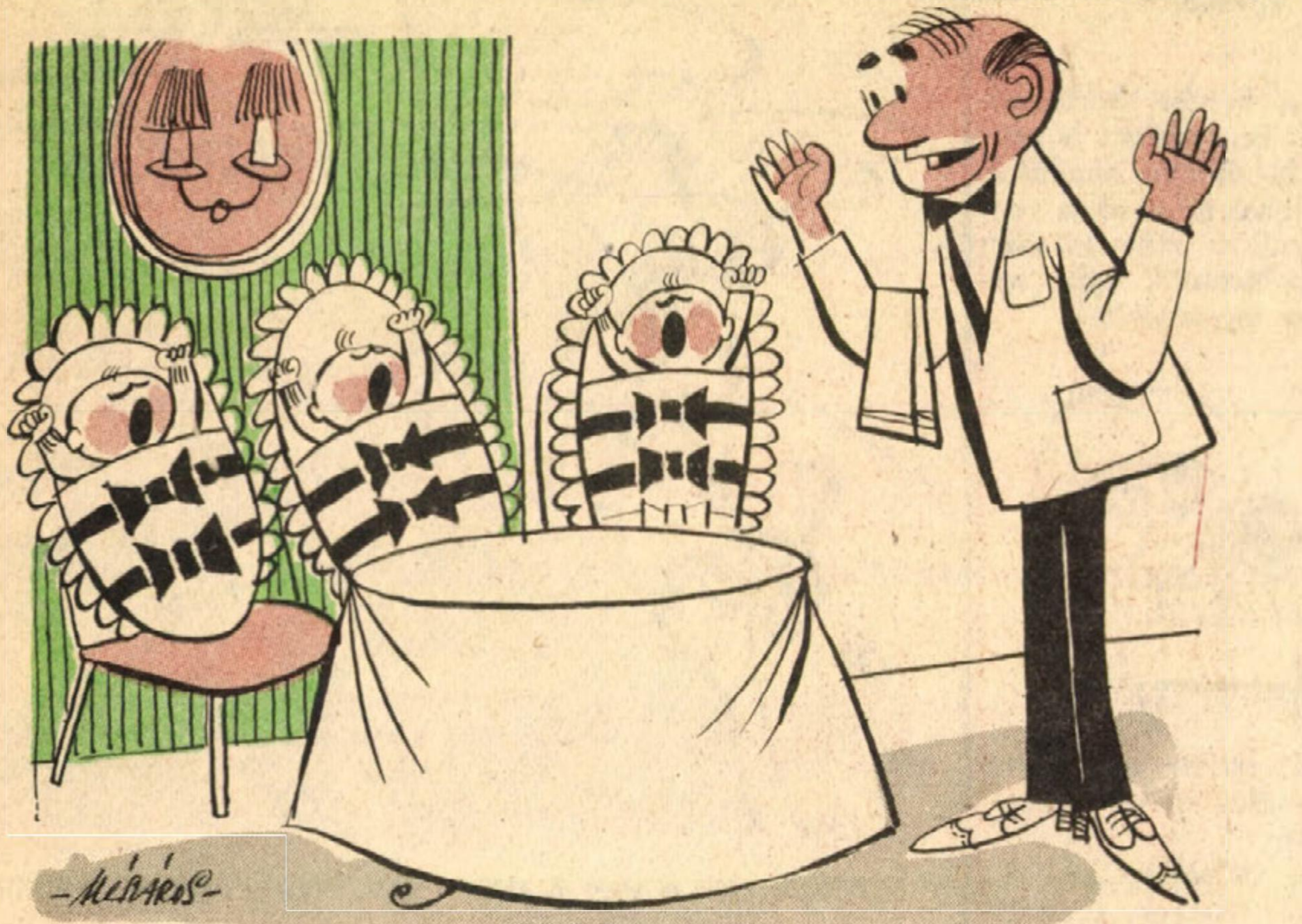

– Sajnálom, uraim, de tizennyolc éven aluliaknak rövid italt nem szolgálhatok fel . . .

Hosszantartó útjavítás

Réber László rajza

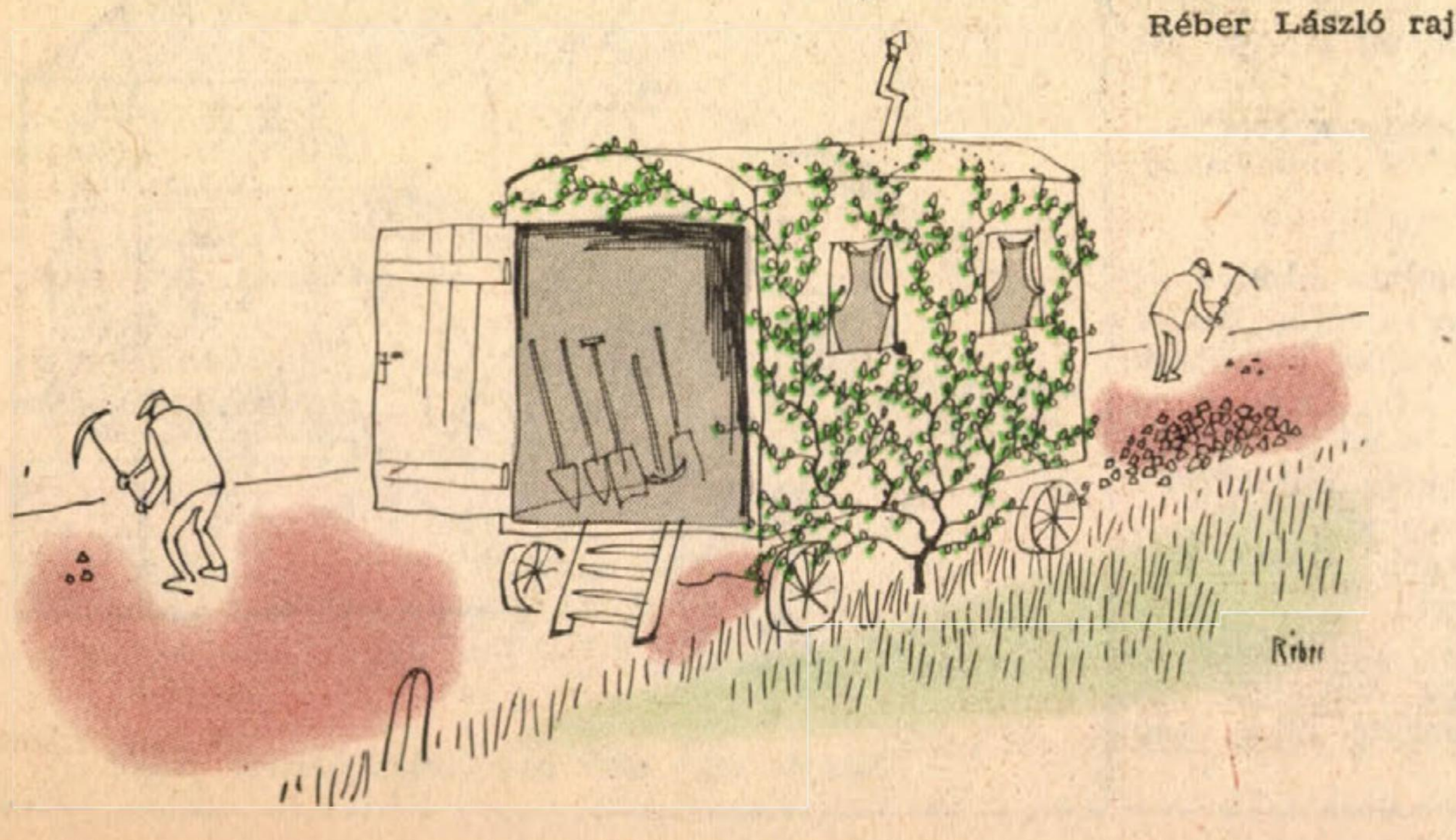

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

Vedres Mark

Kétszer töltöttem hosszú időt Firenzében. Először a századforduló után az első világháborúig, majd 1921-től 1934-ig. Firenzében ismerkedtem meg egy amerikai dollármilliomossal, Georg Di Heronnal, akinek fiáról szobrot készítettem. Ez a nyugalomba vonult amerikai üzletember mindig kérkedett a pénzével, nagy parvenű volt és estélyeire világhírű embereket igyekezett meghívni.

Egyszer a Firenzén átutazó Maxim Gorkijt is sikerült vendégül megnyernie. Heronnál ismerkedtem meg Gorkijjal, aki hamar kiismerte a milliomost és elhatározta, hogy megtréfálja a pénzeszsákot. Erre akkor nyílt alkalma, amikor Heron körülvezette az írót kertjében és egy szál gyönyörű, érdekes virágra mutatott:

— Ezt a csodaszép virágot Amerikában nem ismerik. Igaz, már nyugalomba vonultam, de kedvem lenne ezt a virágot átvinni az újvilágba és ott nagyban termeszteni. Nagy üzlet lenne, sok pénzt lehetne vele keresni.

Meggyőződéssel tette hozzá:

— Rengeteg dollár van ebben a virágban!

Gorkij — a milliomos nagy megdöbbenésére — letépte a virágot, szétszedte egészen a porzójáig, azután a növény csupasz szárát Heron elébe tartva, megjegyezte:

— Nincs ebben a virágban egyetlen árva cent sem . . .

Vedres Márk

Szerkesztői üzenet

Ezúton tudatjuk olvasóinkkal, hogy Jucika megkezdte ezévi rendes szabadságát.

E heti hirdetésünk

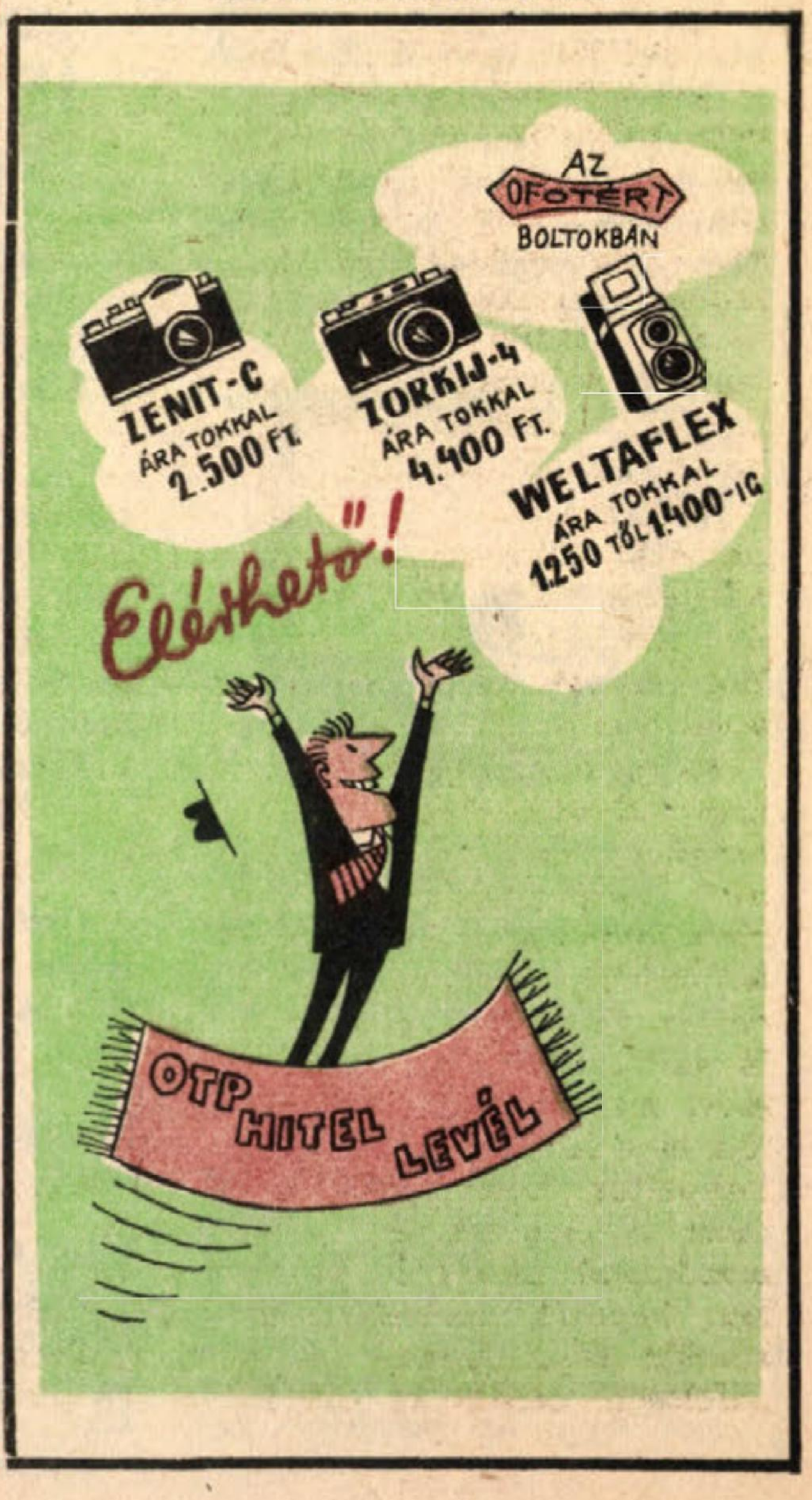
AZ OFOTÉRT BOLTOKBAN
ZENIT-C ÁRA TOKKAL 2.500 FT.
ZORKIJ-4 ÁRA TOKKAL 4.400 FT.
WELTAFLEX ÁRA TOKKAL 1250 TŐL 1.400-IG
Elérhető!
OTP HITEL LEVÉL

Autóviccek gyalogosoknak

Reggel 7-kor

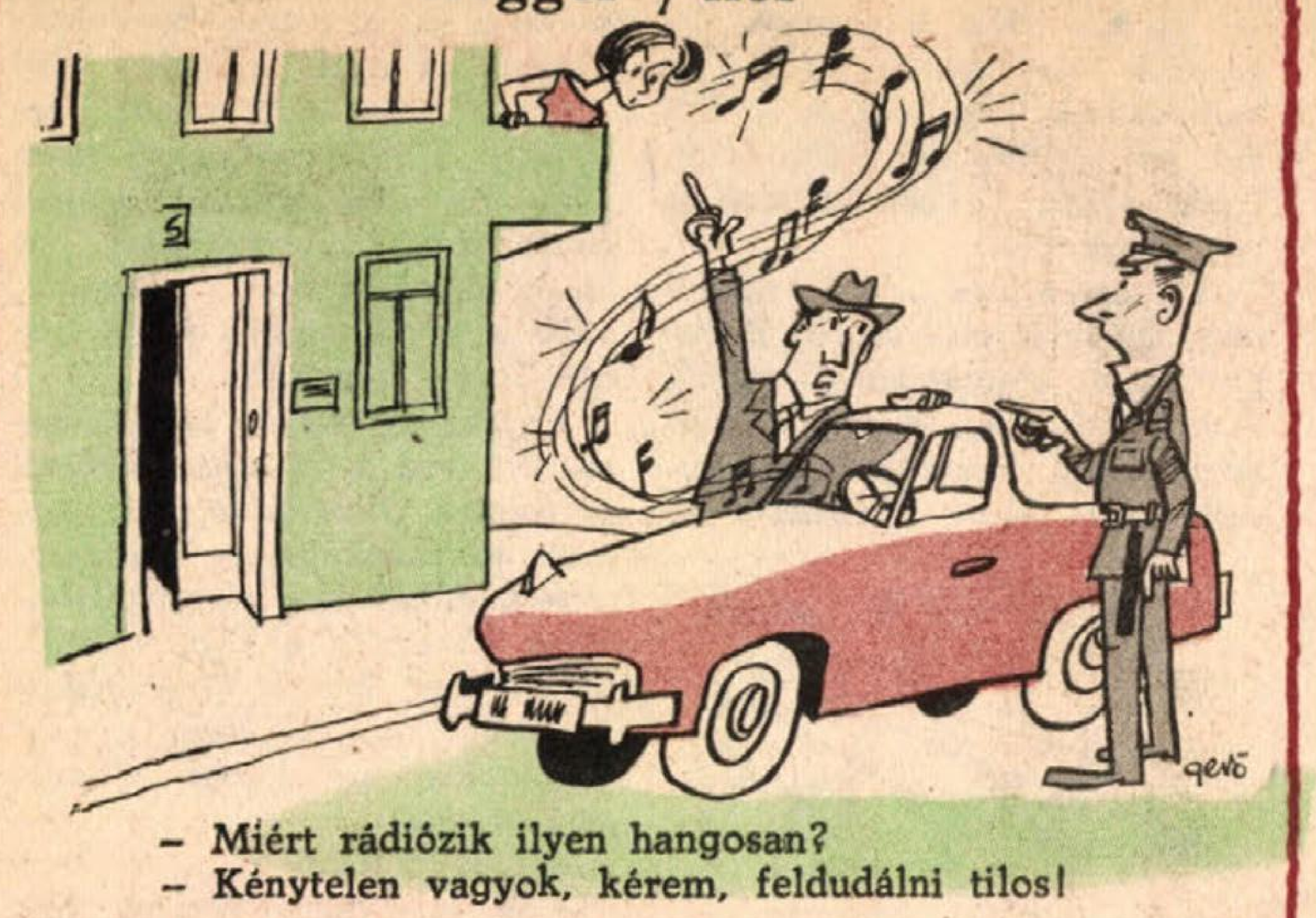

– Miért rádiózik ilyen hangosan?
– Kénytelen vagyok, kérem, feldudálni tilos!

Kötelességtudás

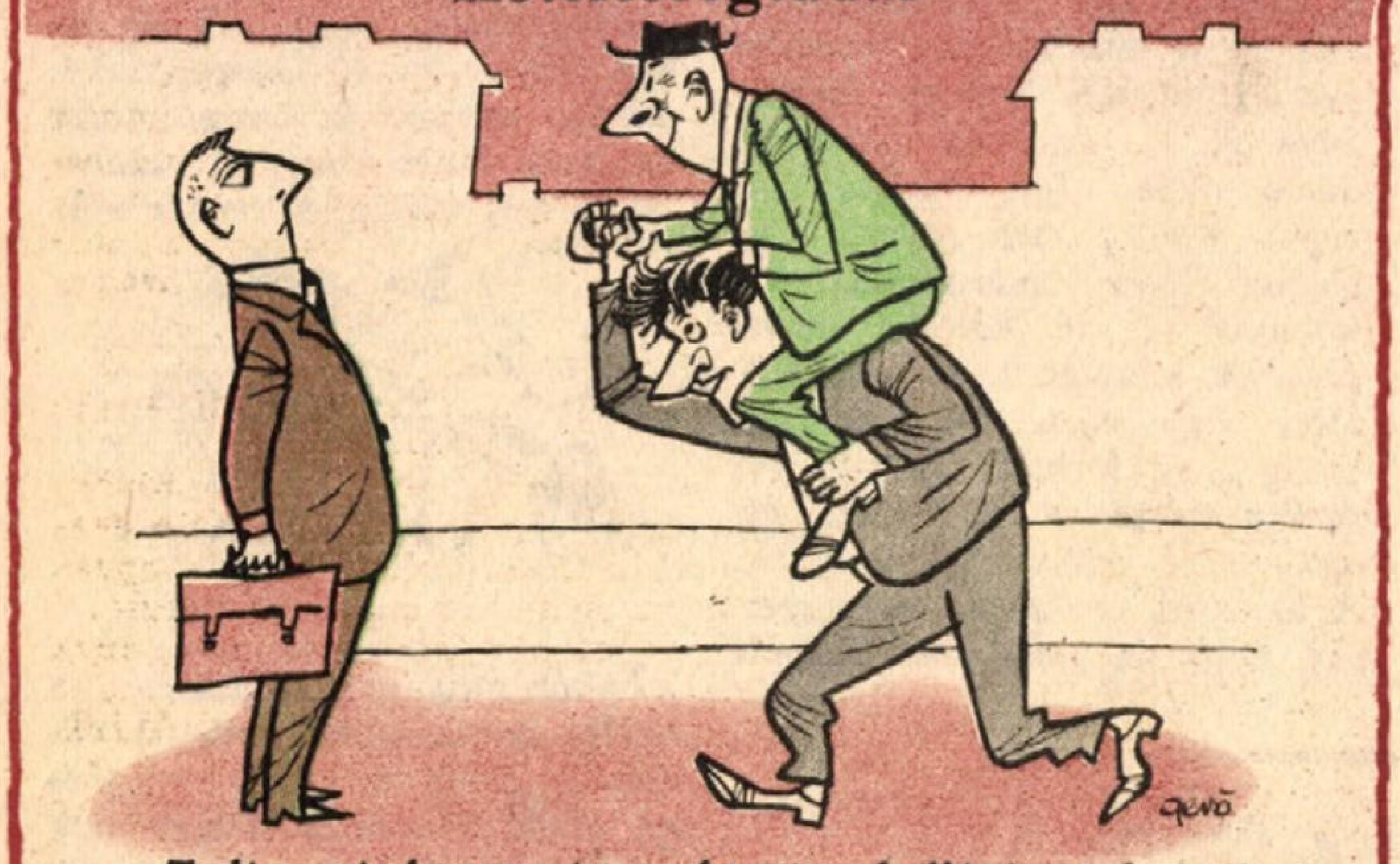

– Tudja, mindennap én szoktam a kollégámat hazavinni, de ma javítják a kocsimat!

Tökéletes kiszolgálás

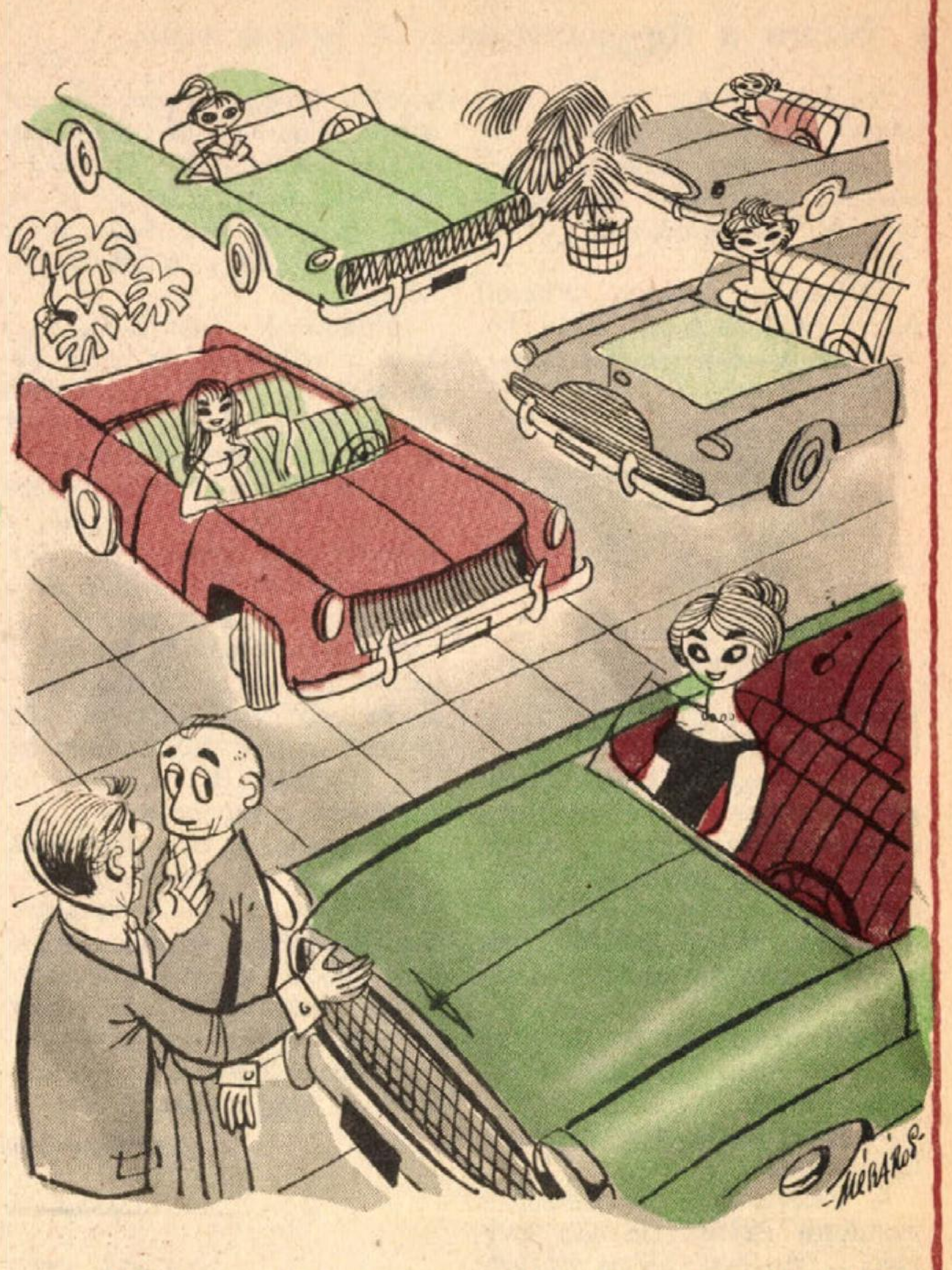

– Mi a kocsijainkat teljesen felszerelve adjuk át a kedves vevőknek!

KISKIRÁLY

Kerestük telefonon: házon kívül volt, – személyesen: értekezett, – levélben: nem válaszolt. Az ügy sürgetett, az akták nőttek. Gyere, mondtam a barátomnak, nincs tovább, elmegyünk mégegyszer. Nem szabad csüggedni, próba szerencse, szemesnek áll a világ.

Még néhány közmondás, és már ott voltunk a bizonyos utcában, a bizonyos ház előtt, amelyen mindig kívül tartózkodik a főnök kartárs, ha keresik.

A félfogadásig volt még negyvenhét percünk. Elmentünk egy eszpresszóba feketézni. Kávézás közben elmeséltem egy régi, nagyon régi történetet. Utamat Bécsbe, pár évvel az első világháború után.

Múzeumok, képtárak, szinház – és a Burg. A volt császári palota. Az egyik teremben, mikor már jócskán összegyűltünk, megkaptuk a szalmapapucsokat és csoszogtunk a vezető után. Nagyon öreg, hajlotthátú, asztmás, komornyik-képű ember volt. Mint később kiderült, nem is véletlenül volt ez a külső. Hans, illetve most már Herr Pollner, ötven évet töltött el e házban, mint valódi, livrés, pakunpartos komornyik. A pakunpartja most is megvolt, és a hanghordozása, mozdulatai, ahogy magyarázta a termeket, képeket, szobrokat, princeket, kuzinokat és a hajnali ébresztőt, amikor „őfelsége" odaállt és szalutált a tamburmajornak csupa szertartás volt, méltóságos alázat.

A fürdőszobában, helyesebben a fürdésre kijelölt szobában megmutatta a cementpadlós gödröt, ahová beállt a felség, hogy nyakába öntsék a rocska hideg vizet.

– És ki öntötte le őt? – kérdezte egy látogató.

– Én! – felelte természetes hangon. – Húsz évig én.

Vagyis Herr Pollner, illetve Hans, a király személye körüli lakáj volt.

Egy kíváncsi magyar azt kérdezte az inastól:

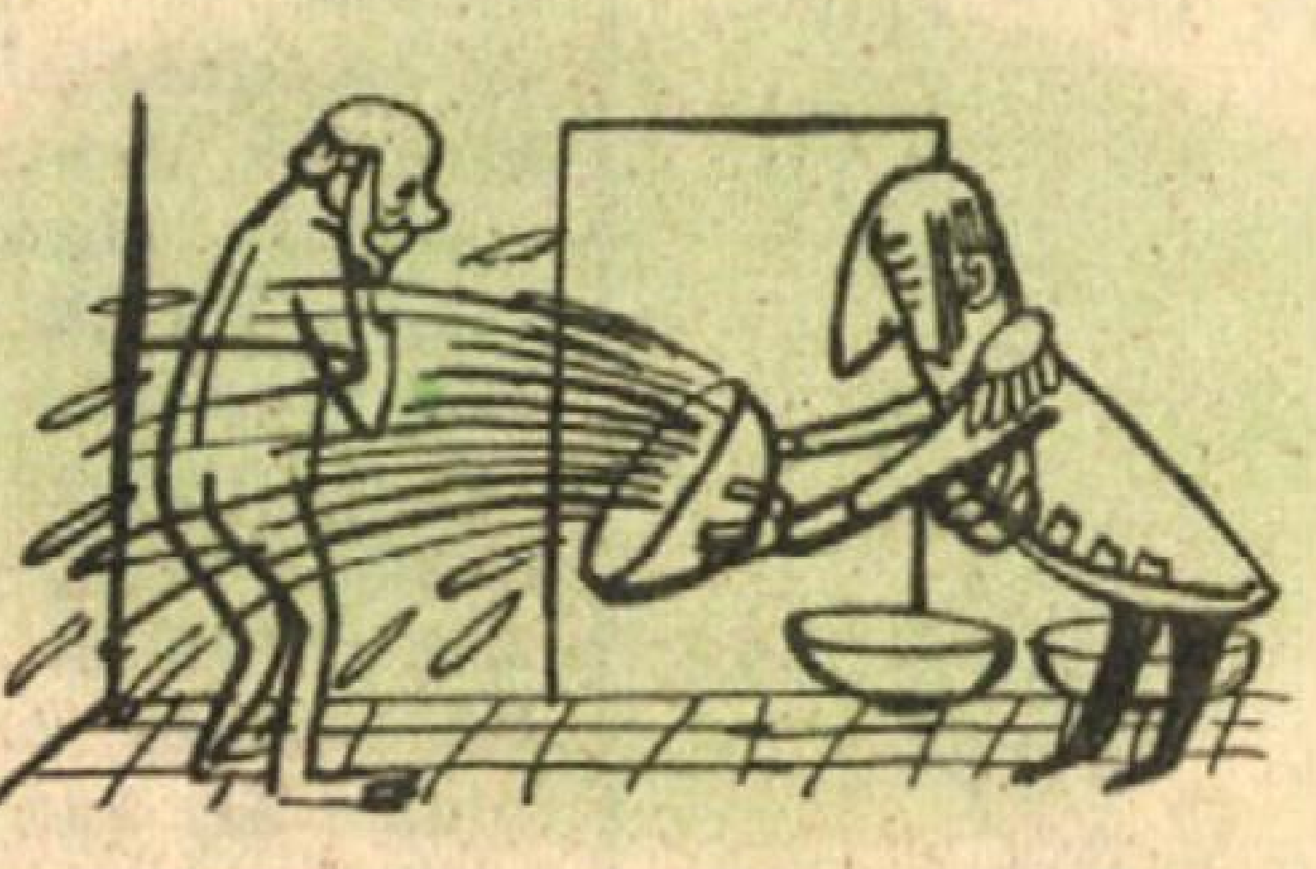

– Mondja, kérem, milyen hangja volt a királynak?

Herr Pollner fölkapta a fejét:

– A királynak?... A császárnak, így érti, ugye?

A honfitárs ijedten adta meg a királynak, ami a – császáré.

– Milyen hangja volt a császárnak? – kérdezte javitott kiadásban.

Kancsalba szaladt szemgolyóval, bambán nézett a kérdezőre az öreg komornyik. Majd olyan hangon, amelyben egyszerre csengett a csodálkozás, a megvetés és a rendreutasítás, azt felelte:

– Mit gondol maga? A császár leállt velem diskurálni? Az inassal?

A barátom, amikor befejeztem a történetet, rámförmedt:

– Csak tudnám miért mesélted el ezt a hülyeséget?

Tömör, magyaros válasz következett:

– Csak!

Bementünk az épületbe. Szerencsénk volt. Járt a lift, és nekem, szokásom szerint: a szám. Azt kérdeztem a liftes bácsitól:

– Ezen a liften jár a főnök kartárs?

– Hat éve. Minden áldott nap.

– Mondja, bátyám – kérdeztem –, milyen hangja van a főnök kartársnak?

Az öreg megcsavarta a nyakát. Értetlen, csaknem bambus arccal nézett rám:

– Mit tudom én?... Gondujja, hogy ő dumálgat itt velem?

Barátom felszisszent.

És odabent, a főnök kartárs szobájában, ahová rajtaütés-szerűen bejutottunk, megértette az iménti mesémet. A főnök kartárs szenvtelen és kimért, szertartásos hangon közölte, hogy az ügyirat már lement a kiadóba.

Aztán hátradőlt, becsukta ajkát és egy fiókot, mintegy jelezve, hogy a cercle végetért.

És az volt a csodálatos, hogy széles, joviális arcával, tonzurás fejével, nem is egy császárra hasonlított. Nem is egy királyra. De még kiskirályra sem.

Inkább egy inasra, aki nem vette észre, hogy – más lett a gazdája.

Boross Elemér

Le a bürokráciával

Néha a fogyasztónak is igaza van...

Reggel megkérdezte a feleségem, hogy mit óhajtok vacsorára. Lecsót óhajtottam kolbásszal, meg szőlőt lágykenyérrel. Hadd civakodjanak a vitaminok!

Délben a gyengén sikerült üzemi ebéd hatására pótlást követelően kordult rám békés természetű gyomrom. De az eljövendő jó hazai reményével sikerült megnyugtatnom őt.

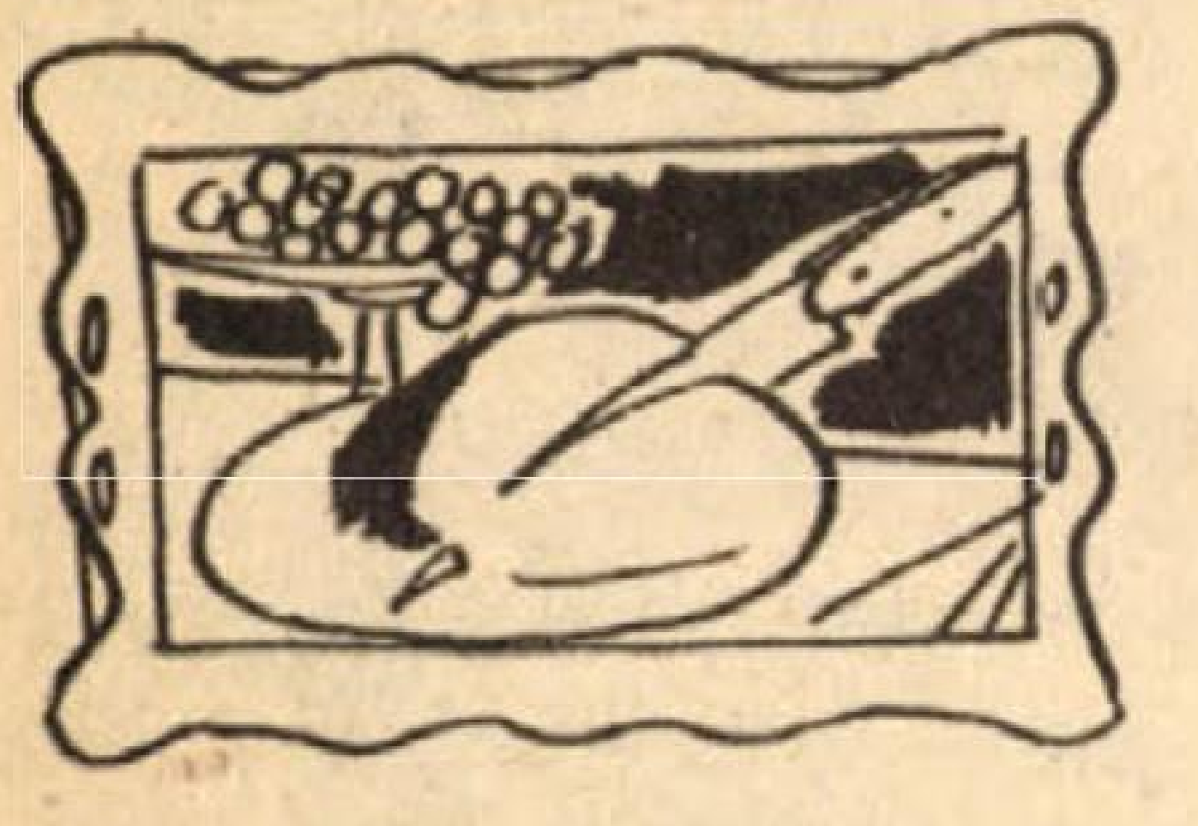

Este ínycsiklandóan gőzölgött a kolbászos lecsó és negédes kacsintással kellette magát a saszla. Igazi csendélet. A csendet csak a – felvágni, vagy nem felvágni-vitáról közismert fehér cipó zavarta: ordított a születlenségtől.

Ettől aztán én is ordítani kezdtem csendes természetű élettárommal.

– Miért raksz elém ilyen születlenséget?

– Veszekedj a fűszeressel – mondotta sírástól elcsukló hangon. – Én csak olyant hozhattam, amilyen a boltban volt.

Másnap jókor reggel elmentem az Erzsébet királyné úti 410-es Közértbe veszekedni. A boltvezető azt mondta, hogy igazam van, mert hiszen az utóbbi időben erre a nagyon népszerűvé vált kenyérre sok a panasz, de ne vele veszekedjek, hanem a pékkel.

Megfogadtam a boltvezető tanácsát, születlen kenyeremmel elmentem a szomszédban lévő 413-as péküzletbe. A sütőüzem vezetője kivette kezemből a ragacsos kenyeret, derékban kettévágta, aztán élő szóval bizonygatta, hogy: *a kenyér jó, én csak ok nélkül reklamálok és le akarom járatni a sütöde tekintélyét.*

Állításának igazolására kihívta a műhelyből az egyik fiatal segédet, akivel aztán ketten bizonygatták, hogy a kenyeret én nyomorítottam ehetetlenné.

Megköszönve a szíves vendéglátást, hónom alá vágtam a másodíziglen megszegett ehetővé nyilvánított kenyeret és a szolgálati út betartásával panaszomat a kenyérrel együtt a kerületi sütőipari vállalat igazgatója elé terjesztettem. Az igazgató az első látásra kimondta róla a szentenciát: *születlen, fogyasztásra alkalmatlan.*

E tárgyilagos megállapítástól, meg attól az ígérettől, hogy az igazgató a kenyér megjavítása érdekében szigorú vizsgálatot rendel el a születlenséget gyártó péküzemben, eltávoztam és megnyugodva várom a fejleményeket, illetve a kenyér végérvényes megjavulását.

Bernáth Ede

Egy és más Nyíregyházáról

A barnaszínű villamos várja az állomás előtt a vonaton érkezőket. No, gyorsan a városban leszünk – gondoljuk –, dehát az egyvágányú útvonalon lassan halad a kocsi. Kitérő is van, várni kell.

A tanácsháza előtt állunk meg. Ide visz első utunk. Bekopogunk a kereskedelmi osztály vezetőjéhez, ahol éppen a vendéglátóipari visszaélésekről beszélgetnek. Mint mindenütt az országban, így Nyíregyházán is vannak a mintaszerűen vezetett vendéglátóipari üzemek mellett olyanok is, amelyek panaszra adnak okot. Így például az egyik vendéglőben éppen egy tanácsi előadó társaságának számítottak fel 76 forintot három pohárka konyakért és két dupláért. Egy vásári gebines árus pedig a 14 forintos bort 30 forintért mérte. A Kiskorona étteremben is visszaélést észleltek. A hatósági ellenőrök megfigyelték, hogy az asztalokon maradt söröspoharakat visszaviszik a csaphoz és a maradékhoz hozzátöltik az italt. A tanács most erélyesen igyekszik rendet teremteni a vendéglátóipari fronton. Az árdrágítókkal drágán fizettetik meg „tévedésüket”, és megrendszabályozzák azokat, akik a rövid italból vízzel varázsolnak „hosszút”.

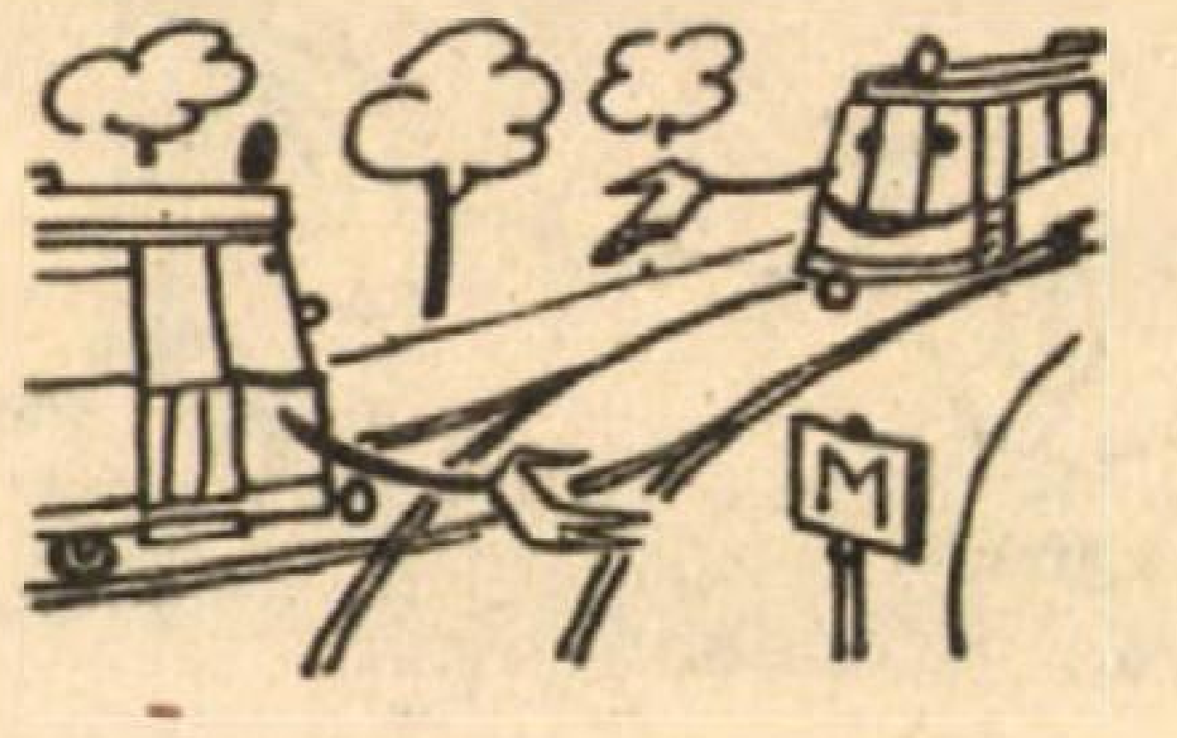

Egyébként élénk kereskedelmi élet van a városban. Szépek az üzletek, dícsérik az ipari üzemek jó munkáját is. Eredményesen működik a cserépkályhaüzem is, amely a régi, elavult, használaton kívüli *fürdőépületben* talált helyet. Nem is csodálkoztunk az alábbi ellesett párbeszéden:

– Hol voltál?

– A fürdőben. Vettem egy kályhát . . .

Szükség is van a kályhákra Nyíregyházán, mert sok új lakás épült. Az új Guszev lakótelepen például kétezren laknak korszerű lakásokban. A színházat is tatarozzák. A tanács végrehajtóbizottsága szeretné, ha önálló színtársulata lenne a városnak. Amíg ez a terv valósággá válik, főként a debreceniek vendégszerepelnek a városban, szép sikerrel.

Legutóbb, előadás után a nyíregyháziak így köszönték meg a debrecenieknek a játékot:

– Remek előadás volt. Ezt az élményt viszonozni szeretnénk.

– Szóra se érdemes.

– De mennyire érdemes! Ugyanis szeretnénk ha már a mi társulatunk vendégszerepelhetne Debrecenben . . .

(stl)

Falusi vendég Pesten

Régi szokása a falusi embernek, hogyha felmegy a fővárosba, igyekszik szemügyre venni mindazt, ami éppen az útjába akad. Így történt ez szeptember 11-én is, mikor Hevesről mintegy huszonegy főből álló TSZ-csoportunk a sok nézelődéstől elfáradva, betért a harmadik kerületben lévő „Bivalyos” csárdába, hogy eleget tegyünk gyomrunk irányában vállalt hagyományos kötelezettségünknek. Le is telepedtünk a nyári terasz alatt szép sorjában, és míg a pincér odatévedt hozzánk, volt időnk körültekingetni. Akadt is csodálni való bőven. A mennyezet, a fal meg a fogas tele volt szebbnél szebb pókszövéssel. Erről jutott eszünkbe, hogy nemrégiben az istállófelelőst alaposan megbíráltuk ilyen pókhálós ügyben.

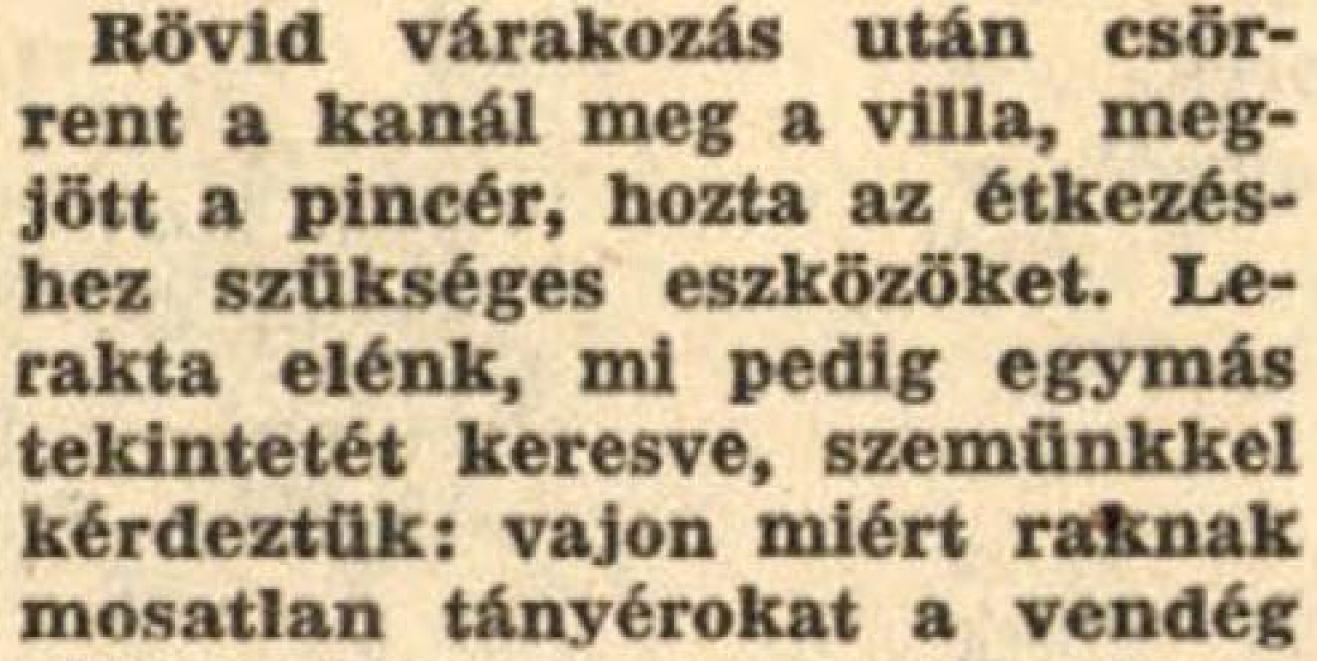

Rövid várakozás után csörrent a kanál meg a villa, megjött a pincér, hozta az étkezéshez szükséges eszközöket. Lerakta elénk, mi pedig egymás tekintetét keresve, szemünkkel kérdeztük: vajon miért raknak mosatlan tányérokat a vendég elé? Talán azt gondolják, hogy a falusinak így is jó? Azután egy kis vitánk volt még a pincérrel, mert nem voltunk hajlandók a levest betölteni a szaftos tányérba.

A fentieket betetőzte még a Bivalyos csárda mellékhelyisége, ahova — szerintünk — még a bivaly se menne be szívesen, pedig az módfelett szereti a pocsolyát.

A hevesi Petőfi TSZ dolgozói nevében
Miklós János

Bemutat, óh . . .

A közelmúltban örömmel értesültem arról, hogy a Mechanikai Művek olajkályhabemutató-termet létesített szaktanácsadással és javító szolgálattal egybekötve a Bajcsy Zsilinszky út 22. szám alatt.

Nyilván sokan vannak még rajtam kívül, akiknek olajkályhájuk van és örültek ennek a hírnek. Meglepett bennünket azonban az a tájékoztatás, amely szerint ez a hatalmas tömegeket érdeklő bemutató-terem reggel 9 órától délután 5 óráig, szombaton 12-ig van nyitva. Tehát pontosan abban az időben, amikor az érdeklődők zöme a munkahelyén van és nem ér rá azt megtekinteni.

Nem lehetne a nyitvatartási időt úgy szabályozni, hogy számunkra is lehetővé váljék a bemutatónak a munkaidő utáni megtekintése?

Dr. Turán László
VIII., Karácsonyi S. u. 21.

Aladdin csodalámpája

Kaján Tibor rajza

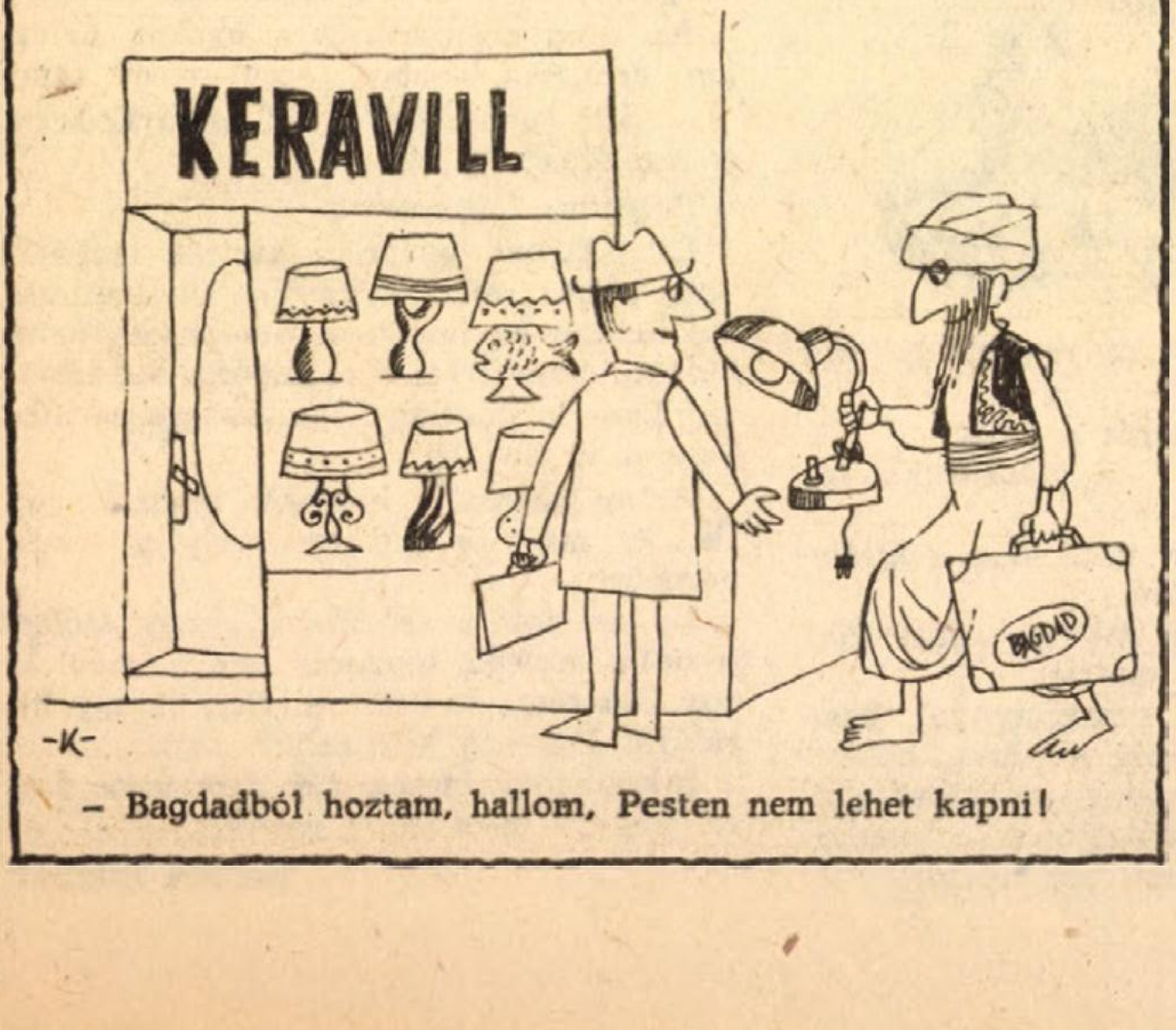

– Bagdadból hoztam, hallom, Pesten nem lehet kapni!

A slágerszerző

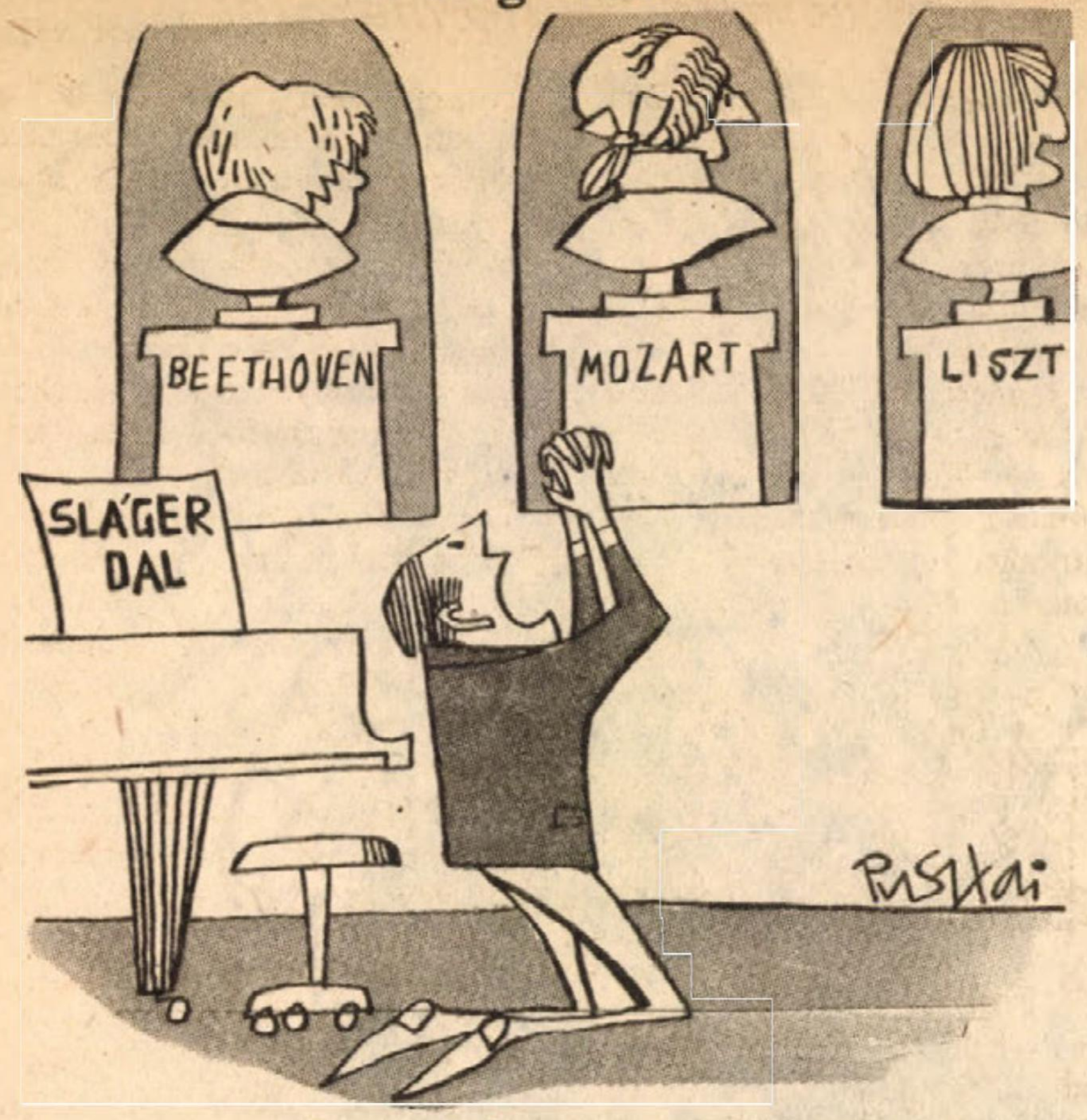

– Bocsássátok meg a mi vétkeinket!

A TECHNIKA Csodája

Az egész dolog azzal kezdődött, hogy vadonatúj, modern magnetofont szereztem be, részben azért, hogy érdekességeket örökítsek meg a rádióműsorból, részben azért, hogy kellemes, könnyű baritonomat végre magnetofonszalagra rögzíthessem, ami elől eddig mereven elzárkózott a Rádió és a Hanglemezgyár. Amikor szerelő-barátom a helyére igazgatta a drótrengeteget, könnyed hangon megszólalt:

– Én, a helyedben, beállítanám ezt a modern magnetofont házi üzenetközvetítésre is.

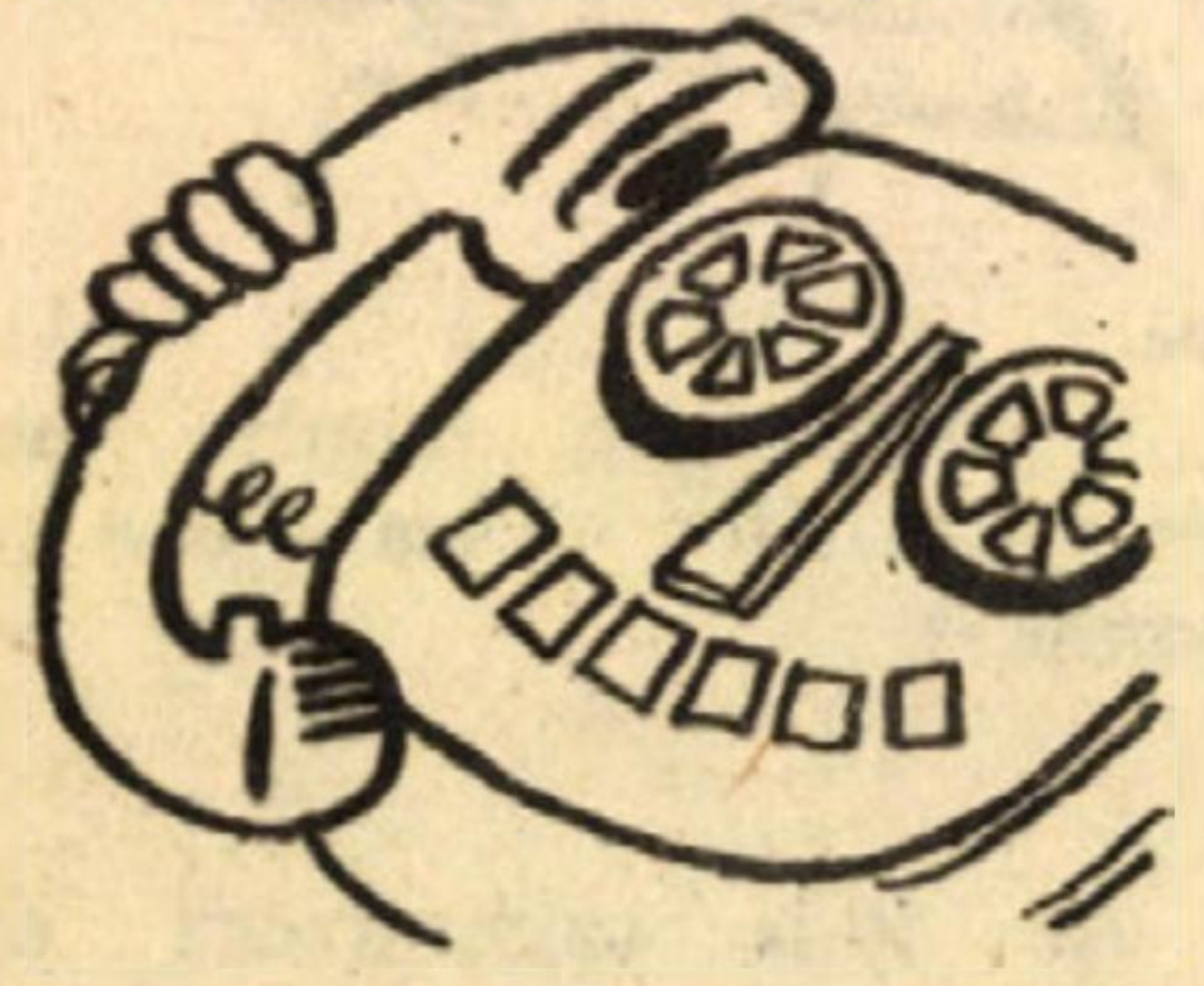

Mivel én a helyemben voltam, érdeklődtem a részletek felől. Barátom kifejtette elgondolását, amely szerint némi készpénz, sok tekercs, a magnó és a telefon kombinációjából elmés készüléket alkothatna. Működésének lényege: ha elhagyom otthonomat és beállítom a magnót, telefoncsengetésre a magnó megindul: elmondja a nevemet, illedelmesen bemutatkozik, hogy ő egy készülék, majd megkéri a hívó felet, közölje üzenetét, amit ő szalagra rögzít.

Nem sokat töprengtem, barátom nyomban szerelni kezdett és nem telt belé sok idő, a házi üzenetközvetítő már csak avatásra várt. Bekapcsoltam hát a gépet és gyorsan elmentem hazulról, hátha szégyenlős a magnó és restellne előttem dolgozni.

Hazatérve, izgatottan kapcsoltam be a készüléket, hogy visszahallgassam az üzeneteket. Itt adom sorjában, ahogy a telefonálók elmondották:

1. – Halló, miféle hülye vicc ez?! Máskor, ha le akarod tagadtatni magad, ne vedd fel a kagylót!

2. – Halló, Toportyán lakás? Benőke? Itt Alice! Micsoda? Nem értem! Ja, Magnó-lakás? Bocsánat!

3. – Nő van nálad, te nyomorult?! Majd számolunk ezért! Ne is hívjál fel, te piszok!

4. – Halló, Benőke?! Ja, megint Magnó-lakás? Bocsánat.

5. – ?!?!!!! (Ez a szöveg nemhogy a nyomdafestéket, de a magnószalag-festéket is alig bírja.)

6. – Mi az, hogy gép beszél? Na jó. Akkor itt U-Ku-Vi holdlakó beszél, visszahívhat a Hold 112-es melléken!

Hiába, remek dolog ez a technika. Erről elmélkedve kivonultam a fürdőszobába, amikor ismét csengett a telefon. Mire beértem, a magnó már dolgozott. Keresztbevetett lábakkal ült a fotelemben, illatos cigarettám parázslott a szájában és búgó orrhangon főzött valakit:

– Jöjjön fel ide, Mancika. Majd táncolunk egyet, remek magnótekercseim vannak!...

Tyűha, ez alaposan belejött a mesterségbe!...

Tardos Péter

Az örökrangadóról jutott eszünkbe...

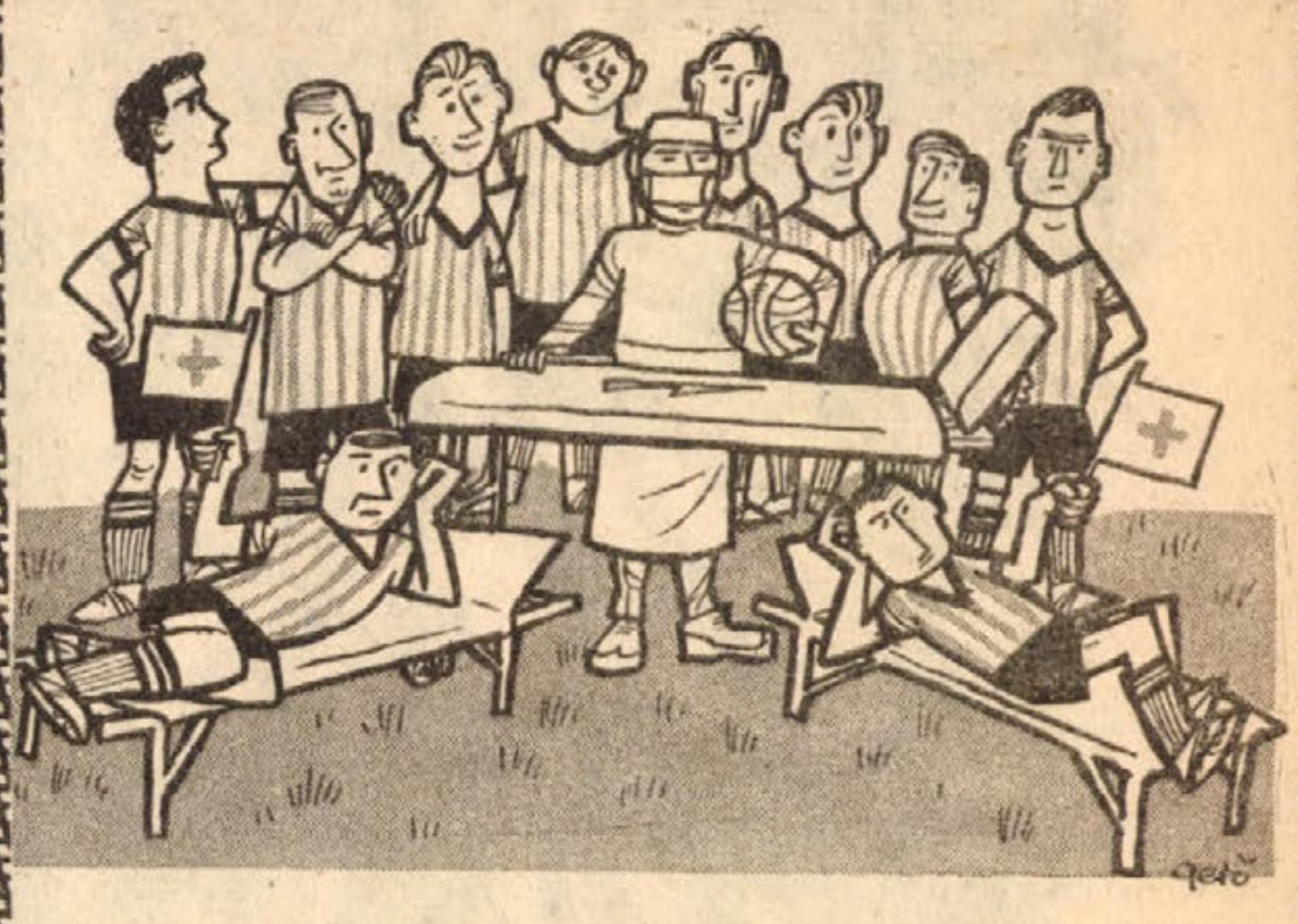

Az új csapatösszeállítás

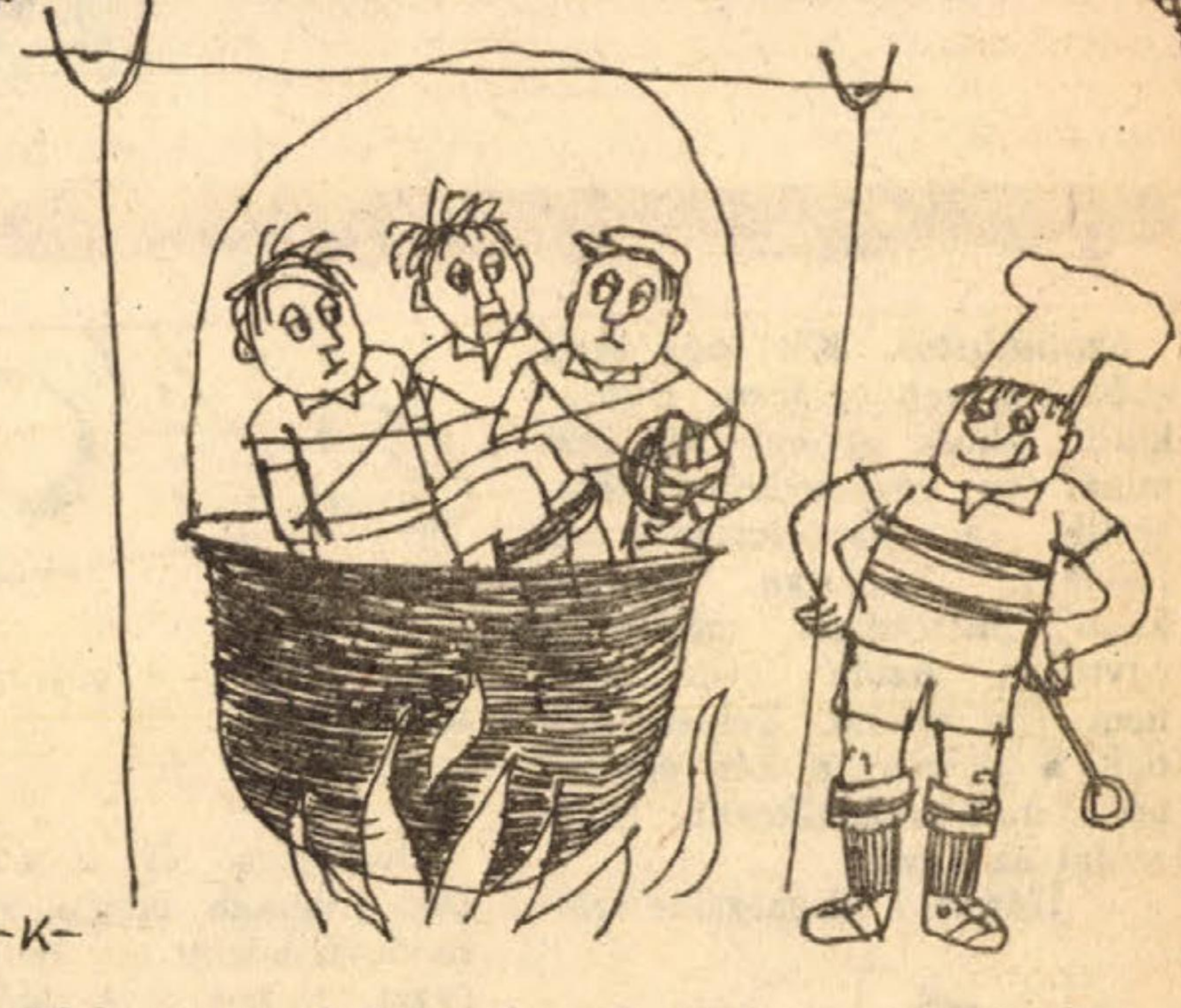

Klubvacsora, ahol paprikásnak eszik meg az ellenfelet

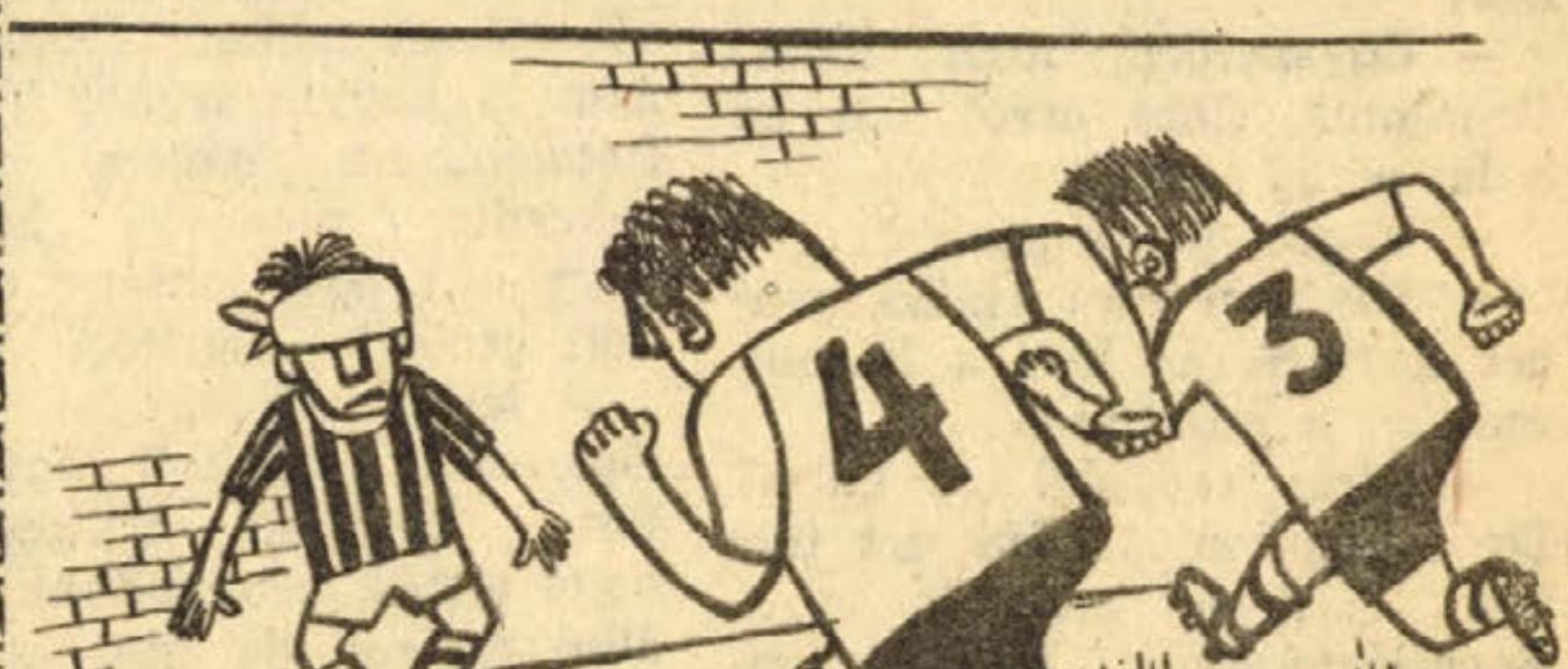

A kivégző osztag

Hogy nagyobb legyen a dzsungel...

Toncz Tibor rajza

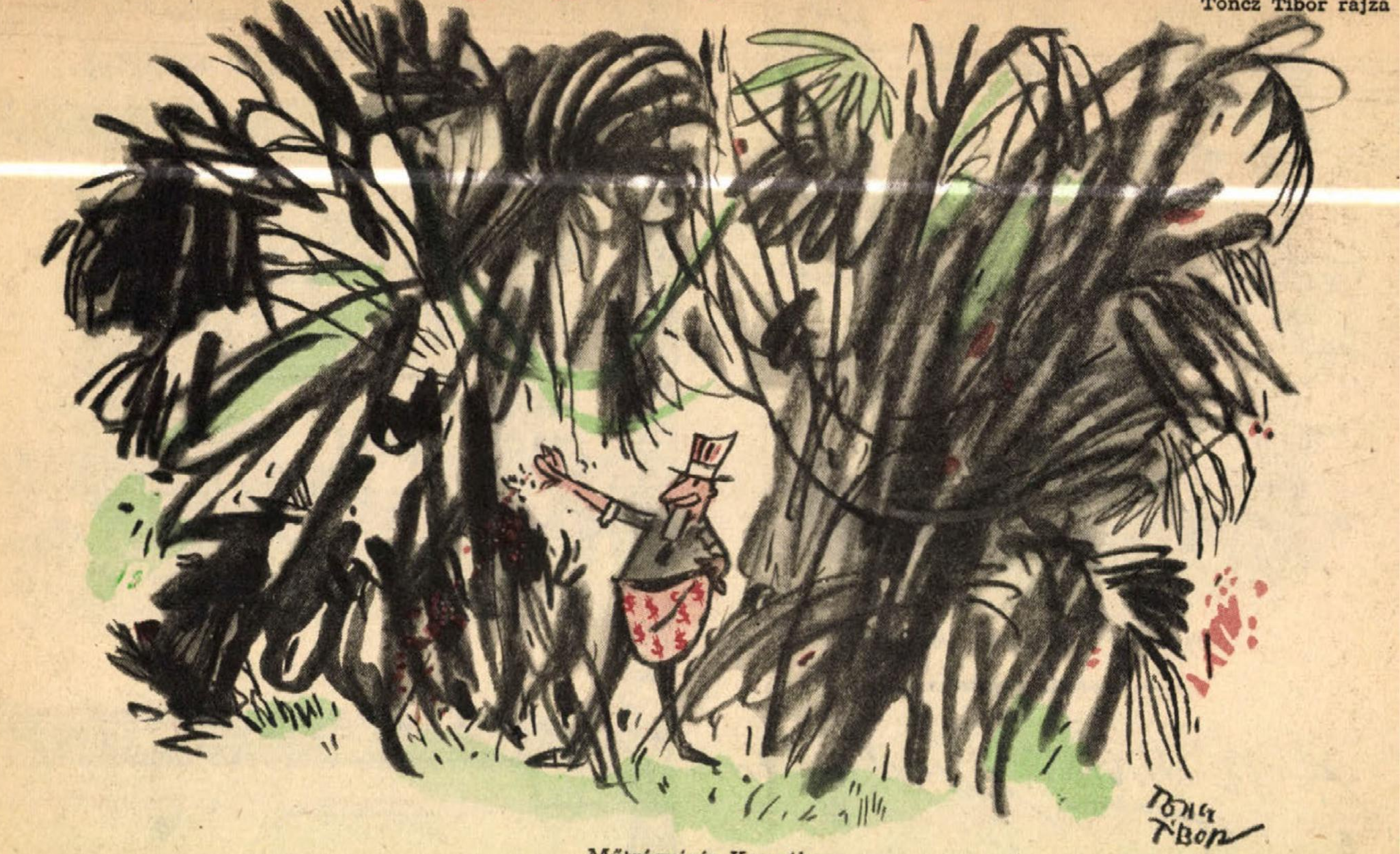

Műtrágyázás Kongóban

NOTESZ

Szolidaritás. Két idős férfi ebédel a vendéglőben. Különkülön ülnek egy-egy kis asztalnál és rosszkedvűen lefetyelik a paradicsomlevest. Időnként mogorva, gyűlölködő pillantással méregetik egymást. Aztán leves után nem jön semmi. Telnek-múlnak a percek, a két vendég tekintete összetalálkozik. Megszólal az egyik:

– Hát ez a kiszolgálás minden kritikán aluli...

– Igaza van, uram! És mit szól ehhez a paradicsomleveshez?

– Egyszerűen nem leves. Fogalmuk sincs arról, mi az a leves...

– Végre, jön a pincér...

– De nem ide! Halló, pincér kartárs, mi lesz a húsommal... a húsunkkal...

– Nem is felel... Látta? De igaza van... Ha ezt tűrjük... A jó múltkor is... Bocsásson meg, Kovács vagyok...

– Örvendek. Kemény.

A két vendég összeköltözik és az emberi szolidaritás meleg fényénél sütkérezve, közösen szidják a pincért és a szakácsnőt.

*

Don Juan és a naiv ifjú. Don Juannak éppen volt két randevú között egy lyukas félórája, mikor a szolgája egy lángoló szemű, sápadt fiatalembert vezetett be hozzá. A szerelem mesterének elegendő volt egy pillantás, hogy kitalálja, mi lehet az ifjú látogatásának célja. Nem először fordult elő, hogy sápadt, lángoló szemű ifjak felkeresték, megtudakolandó a hódítás művészetének titkát. Don Juan nem is hagyta szóhoz jutni a fiatalembert, hanem rögtön rákezdte, monoton hangon, mint aki egy sokszor elmondott szöveget ismétel:

– Nincs titkom! – ez az első, amit meg kell jegyeznie, fiatal barátom. Kétségtelen, hogy a nők nem tudnak ellenállni nekem, de nem is akarnak. A hírnevem előttem jár és a varázserő, mely bennem lakik, inkább rutin... Azért lettem Don Juan, mert én vagyok az egyetlen férfi, aki ezt nagyon és következetesen ambicionálta... Ha meg akarja hódítani szíve hölgyét, egy tanácsom van csak: ne kérjen tanácsot. Egyetlen recept van csak s ez így hangzik: minden nőnél más a recept. A szelíd nőt meg kell nyerni, a gőgöset megalázni. Légy szemérmes és finom, ha szemérmetlen nőre akadsz, légy frivol, ha látod: a lány pirul. De az is lehet, hogy mind ennek az ellenkezője lesz jó hatású. Hallgass az ösztöneidre, amelyeket a nők előtt szívnek kell mondanod...

A sápadt ifjú nem bírta tovább. Térdre esett és megragadva Don Juan köntösének szegélyét, könnyben úszó szemekkel mondta:

– Drága Mester, ezt én mind tudom, nem erről van szó... Azt szeretném tőled megtudni, hogyan kell szakítani...

*

Pedagógia. A sétatéren egy kisfiú véletlenül megüt a labdájával egy bácsit, aki újságot olvas egy padon. A bácsi felugrik és csattanós pofont mér le a gyereknek. Hirtelen ott terem a kisfiú papája:

– Hogy merészelte ön pofon ütni a fiamat?

– Legyen hálás érte. Hadd tanulja meg a gyerek, hogy az élet kemény dolog. Ezt a pofont a fia nem tőlem, hanem az Élettől kapta.

Az apa óriási pofont helyez el a pedagógiai hajlamú bácsi arcán, majd így szól:

– Ön pedig tanulja meg, hogy az Élet visszaadja a pofonokat.

*

Az idős színművész egy kávéház teraszán elnyújtózva sütkérezik a kellemes őszi napon. Szép, fiatal nő áll meg előtte, kezet nyújt és hízelegve mondja:

– Istenien néz ki, mester... Szép, üde, fiatal...

A színész boldogan elmosolyodik a bókra, majd így szól:

– Ez semmi... Látna félhomályban...

Gádor Béla

LUDAS MATYI – SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. – Szerkesztő: Földes György. – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. – Felelős kiadó: Csollány Ferenc. – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343–100, 142–220. – 60.3850 – Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. – Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. – Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180–850.